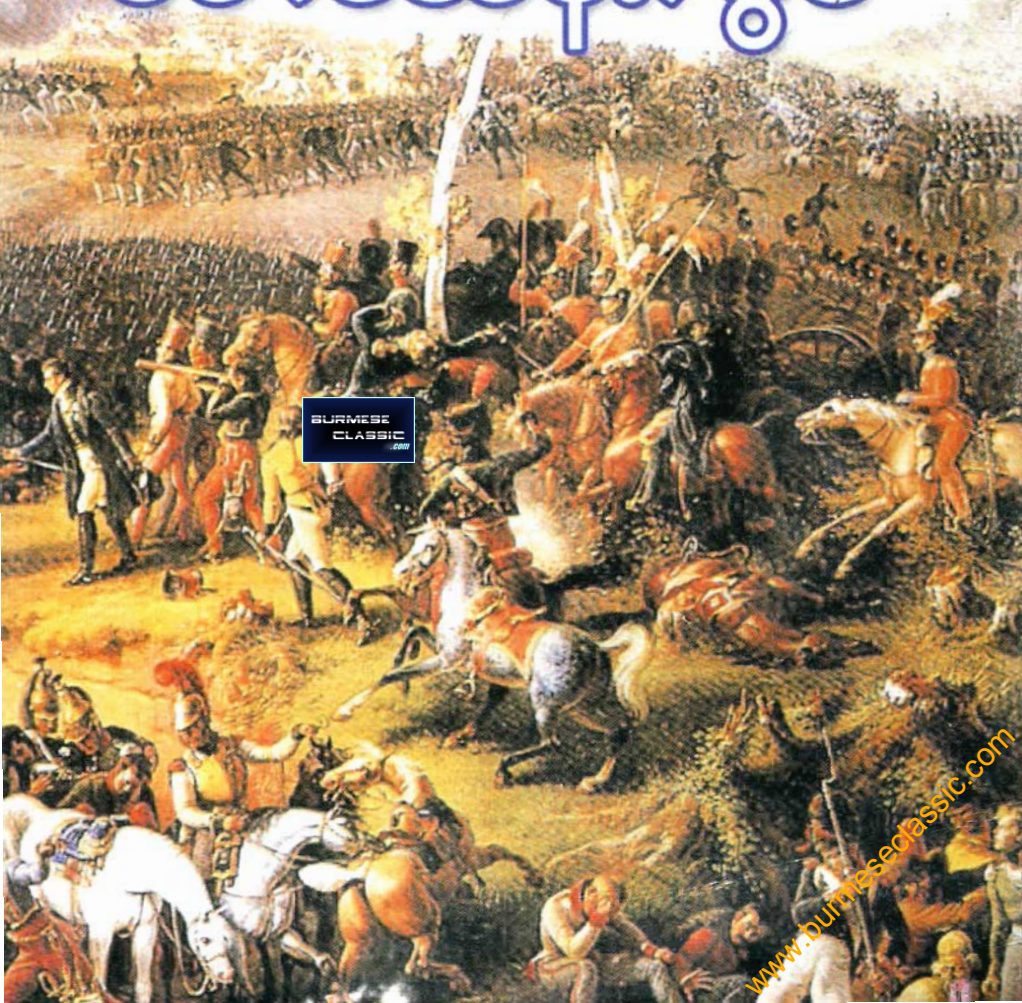

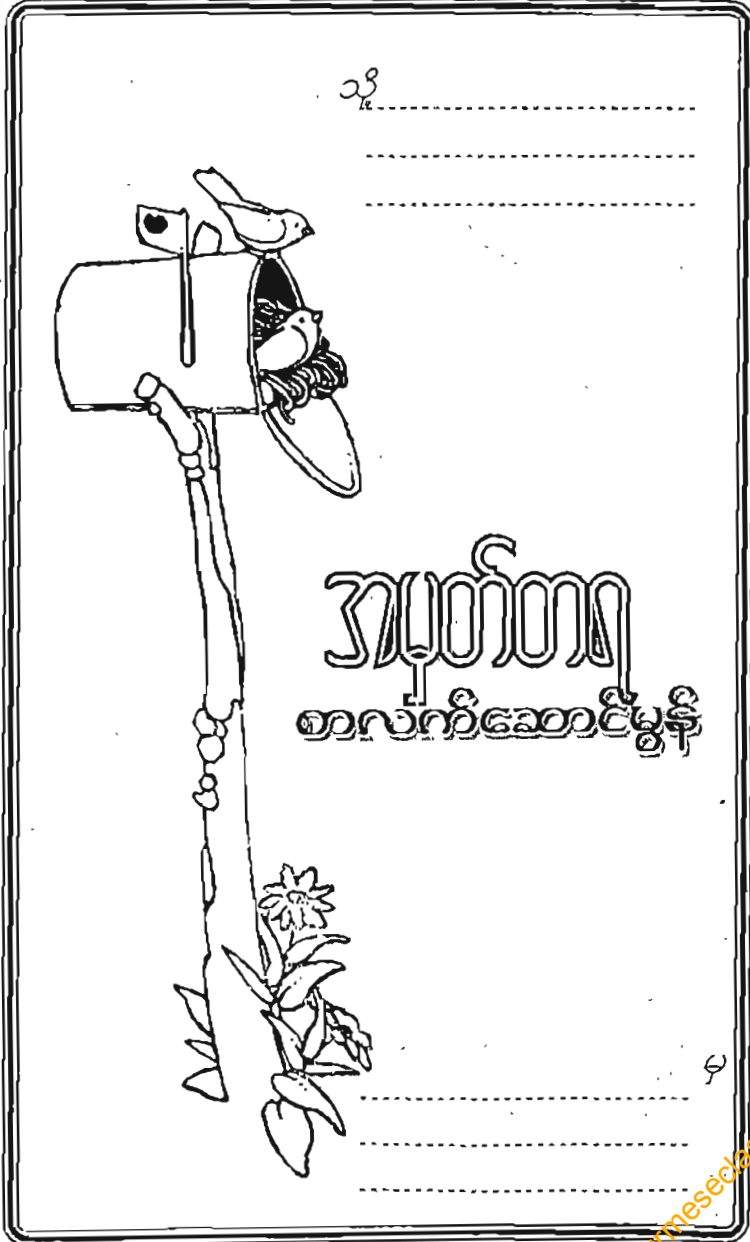
LEO TOLSTOY
WAR AND PEACE

စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး
မောင်သိန်းလွင်

BURMESE
CLASSIC
.COM

- စာမူခွင့်ပြုချက် - ၁၂၈၈/၀၄ (၁၁)
- အဖုံးခွင့်ပြုချက် - ၅၀၀၀၆၁၀၅၀၁
- အဖုံးသရုပ်ဖော် - ကိုဆန်း
- အတွင်းသရုပ်ဖော် - ဝင်းယုမောင်
- ထုတ်ဝေသူ - ဦးသိန်းလွင်၊ ၇၆၃(ယာယီ)
ရွှေဟင်္သာစာပေ
အမှတ် (၂၆၃)၊
ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း။
ကျောက်တံတားမြို့နယ်၊
ရန်ကုန်မြို့။
- ပုံနှိပ်သူ - ဦးဝင်းလွင် (မြ-၀၅၃၆၆)
ရွှေဟင်္သာပုံနှိပ်တိုက်
အမှတ် (၃၁)၊ ဦးရွှေစန်းလမ်း။
ပုဇွန်တောင်၊ ရန်ကုန်။
- ပုံနှိပ်ခြင်း - ပထမအကြိမ်
- ပုံနှိပ်ပြီးစီးသည့်လ - ၂၀၀၅-ခုနှစ်၊ ဖေဖော်ဝါရီလ။
- အုပ်ရေး - ၅၀၀
- တန်ဖိုး - ၁၀၀၀ ကျပ်
- စာအုပ်ချုပ် - စိန်ကြည်
- ဖြန့်ချိရေး - ရွှေတိမ် စာပေ
အမှတ် ၂၆၃၊ ပ-ထပ်၊
ဆိပ်ကမ်းသာလမ်း။
ကျောက်တံတား။
ဖုန်း - ၇၀၉၁၉၁။
- မင်းစတာ စာပေ
အမှတ် ၄/၁၆၊
အောင်မွေရိပ်သာလမ်း။
လှိုင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။
ဖုန်း - ၀၉-၈၀-၃၂၅၃၀။

ရွှေဟင်္သာ စာပေ တွင်ရရှိနိုင်သော

BILINGUAL TRANSLATION-PICTORIAL SERIES

အင်္ဂလိပ်-မြန်မာနှစ်ဘာသာ(သရုပ်ဖော်ပုံများဖြင့်) ပူဆွဲပြန်ဆိုမှုနှင့် အခြားစာအုပ်များ

မောင်သီရိလွင် (ဆရာ ဦးသီရိလွင်)

1. In the beginning (John Christopher) တက္ကဋ္ဌဦးထွန်းစံပြင်
2. Treasure Island (R. L. Stevenson) ရတနာကျွန်း
3. Robinson Crusoe (Daniel Defoe) ရော်ဆင်ဆင် တက္ကဋ္ဌဦး
4. Little-Known Facts About Well-Known People (Dale Carnegie) တက္ကဋ္ဌအကျော်ကြားသူရှိလေများ၏ မကျော်ကြားစေသဖြစ်ရပ်များ (ပထမတွဲ)
5. တက္ကဋ္ဌအကျော်ကြားသူရှိလေများ၏ မကျော်ကြားစေသဖြစ်ရပ်များ (ဒုတိယတွဲ)
6. A Strange Treasure and Other Stories နေ့စဉ်ရတနာနှင့် အခြားပုံပြင်များ
7. Princess Diana (Andy Hopkins) ဝေဝေဝေးဝေး ခိုင်သာရာ
8. The Prisoner of Zenda (Anthony +Hope) ခမ်းခမ်း အကျဉ်းထောင်
9. Gulliver's Travels (Jonathan Swift) ဝါလီဇာ၏ ခရီးစဉ်များ (ပထမတွဲ)
10. Gulliver's Travels (Jonathan Swift) ဝါလီဇာ၏ ခရီးစဉ်များ (ဒုတိယတွဲ)
11. King Solomon's Mines (Sir. H Rider Haggard) ဆော်လမွန်ဘုရင်၏ ရတနာထိုက်
12. Tales from Shakespeare နှိုတ်ခမ်းသားပုံပြင်များ (ပထမတွဲ)
13. Tales from Shakespeare နှိုတ်ခမ်းသားပုံပြင်များ (ဒုတိယတွဲ)
14. Round the World in Eighty Days (Jules Verne) တက္ကဋ္ဌပတ်လည် ရက်စွဲစာဖတ်
15. David Copperfield (Charles Dickens) ဝေးခမ်းထော်ဝါဝါ
16. The Adventures of Tom Sawyer (Mark Twain) ကျွန်တော်အား၏ နှုတ်ခမ်းစာအုပ်များ
17. The Adventures of Huckleberry Finn (Mark Twain) ထပ်ကယ်ခမ်း၏ နှုတ်ခမ်းစာအုပ်များ
18. Believe it or Not! (Ripley) သံဗျင်သို့ မယုံချင်စေ (ပထမတွဲ)
19. Believe it or Not! (Ripley) သံဗျင်သို့ မယုံချင်စေ (ဒုတိယတွဲ)

20. Believe it or Not! (Ripley) သံဗျင်သို့ မယုံချင်စေ (ထတိယတွဲ)
21. Helen Keller (Nigel Hunter) တယ်လင် တဲလား
22. The Happy Prince and Other Stories (Oscar Wilde) ရွှေစံပျော်ပျော်မင်းသားလေးနှင့် အခြားပုံပြင်များ
23. Chicken Soup for the Couple's Soul ချစ်သူတို့အတွက် မေတ္တာအာတာရ
24. To Know, To Learn, To Study သိရန် မှတ်ရန် ဓလေ့လာရန် (ပထမတွဲ)
25. သိရန် မှတ်ရန် ဓလေ့လာရန် (ဒုတိယတွဲ)
26. သိရန် မှတ်ရန် ဓလေ့လာရန် (ထတိယတွဲ)
27. သိရန် မှတ်ရန် ဓလေ့လာရန် (စတုတ္ထတွဲ)
28. သိရန် မှတ်ရန် ဓလေ့လာရန် (ငါးမတွဲ)
29. BEGINNING LESSONS IN ENGLISH (Third Edition)
30. A BASIC ENGLISH GRAMMAR (Fourth Edition)
31. A GUIDE TO SENTENCE CONSTRUCTION (Fifth Edition)
32. VOCABULARY ကောင်းလုံးဝစေသော
33. AMERICAN ENGLISH & BRITISH ENGLISH အမေရိကန်နိုင်ငံသုံး အင်္ဂလိပ်စာနှင့် အင်္ဂလန်နိုင်ငံသုံး အင်္ဂလိပ်စာ
34. A GUIDE TO ENGLISH USAGE အင်္ဂလိပ်စာ အသုံးစနစ်
35. The New Millennium Examination English
36. A Guide to High School English (Standard Nine)
37. A Guide to Middle School English (Standard Eight)
38. A Guide to Selected Myanmar Tales
39. English for Standard Ten
40. Grammar Exercises for High School Students
41. Examination English (2002)
42. Essential Exercises for the Examination (2003)
43. SELECTED POEMS လက်ရွေးစင်ကဗျာများ
44. A Guide to Letter Writing (Saya U Thein Lwin)
45. IDIOMS FOR EVERYDAY USE နေ့စဉ်သုံး စာစိယမ်
46. THE WISDOM မြတ်မြတ်စဉ်းစား ပညာတေး
47. Dr Jekyll and Mr Hyde (Robert Louis Stevenson) ခေါက်တာ ကျတ်တေးလ်နှင့် ခရစ္စတာ ထိုက်
48. Aladdin and the Enchanted Lamp (Judith Dean) အာလာမင်နှင့် မှော်မီးစွတ်

- 49. The Adventures of Sindbad the Sailor (Enid Blyton)
သင်္ဘောသားဆင်းတတ်၏ ဇွန်စာပန်းများ
- 50. The Prince and the Pauper (Mark Twain)
တူရင်သားတော်နှင့် သူ့ထောင်းစားလေး
- 51. Dracula (Bram Stoker) ဝေ့ကတ်တူလာ
- 52. The Enchanted Horse (Tales from the Arabian Nights)
ဓမ္မန်မြင်းပျံ
- 53. Tarzan of the Apes (Edgar Rice Burroughs) တာဇန်
- 54. Robin Hood (Annie Ingle) ဝေ့ကတ်တင်ဟုတ်
- 55. Frankenstein (Mary Shelly) ဝေ့ကတ်တင်စတီန်း
- 56. The Hunchback of Notre Dame (Victor Hugo) ဓါးကုန်းကြီး
- 57. A Tale of Two Cities (Charles Dicken) မြို့တော်နှစ်မြို့စကြောင်း
- 58. Great Crimes (John Escott) ကမ္ဘာကျော်ရာဇဝတ်မှုကြီးများ
- 59. Phrasal Verbs and their Idioms (Saya U Thein Lwin)
- 60. A Dictionary of Homonyms-Volume 1 (Saya U Thein Lwin)
သံတူကြောင်းကို စကားလုံးများနှင့် အသုံးအနှုန်း အတိစာနိ(အသွ-၁)
- 61. Aids to English (For Matriculation Students)
(Saya U Thein Lwin)
- 62. The Man In the Iron Mask
ထံစခေါင်းစွပ်ခင်းသား (ဓမ္မာင်ဆိန်းလွင်)
- 63. Believe It or Not! (Ripley) သံ့ချင်ယုံ ဝေ့ချင်စရာ (စတုတ္ထသွ)
- 64. War & Peace
စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး (ဓမ္မာင်ဆိန်းလွင်)

■ ■ ■

ရွှေဟင်္သာ စာပေ

တွင်ရရှိနိုင်သော အခြားစာအုပ်များ

- တက်တိုး+နယဉ် *၁၊ နှစ်ပွင့်ခိုင်
(ဆရာကြီး တက်တိုး နှင့် ဆရာမကြီး နယဉ်)
- တက်တိုး *၂၊ တက်တိုး၏ တက်တိုး ဘဝမှတ်တမ်း
- Dr တွက်စိန် *၃၊ မောင်စိန်မန်း၏ အစမ်းစာများ
- ဦးသန်းထွတ် *၄၊ သူတို့အကြောင်း သူတို့အမြင်
- (ပါဓမာတွ-ငြိမ်း) *၅၊ ကျွန်တော် နှစ်သက်မိသော ကဏ္ဍများ
- *၆၊ မြန်မာပုဂ္ဂိုလ်ကျော်များ၏ ဘဝ နှင့် စာပေ
- *၇၊ အတိတ်ကို အတိတ်မှာပဲထားခဲ့ပါရစေနှင့်
လက်ရွေးစင်ဆောင်းပါးများ
- *၈၊ ကမ္ဘာကျော်ပုဂ္ဂိုလ်တို့၏ အတွေးအခေါ်များနှင့် မိန့်ဆိုချက်များ
- ဈာန်နိုင်(စိတ်ပညာ) *၉၊ ရွှေရောင်လွမ်းတဲ့ အခွင့်အလမ်း
- *၁၀၊ ဆန်းကြယ်သောတောင်းပူအကရီး
- *၁၁၊ ကျော်နိုင်အောင်ကျော်
- ပေါင်းတည် *၁၂၊ နက္ခတ်ကြည့်ရှုနည်းနှင့်ကြယ်ပုံပြင်များ
ဘုန်းကြည် (ဒုတိယအကြိမ်)
- ကလောင်စုံ *၁၃၊ အချစ်သည်ဘဝလား၊ ဘဝသည်အချစ်လား၊
အချစ်နှင့်ဘဝ
- ဥဗိုလ်မှူးကြီး *၁၄၊ သူလျှိုများနှင့် သူလျှိုလုပ်ငန်း
သောင်းထိုက်

ဒေါက်တာကျော်စိန်၏အမှာစာ

စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး (WAR & PEACE) သည် ရုရှားစာရေးဆရာကြီး လီယိုတော့စတိုင်း (LEO TOSTOY) ၏လူ့စွမ်းရည်စာပေလက်ရာတစ်ခုဖြစ်ကြောင်းကို ကမ္ဘာ့စာပေပညာရှင်များက ချီးကျူးအသိအမှတ်ပြုခဲ့ပြီဖြစ်သည်။ ယင်းစာအုပ်နှင့်ပတ်သက်၍ ဆရာကြီးရွှေခိုင်၏က အောက်ပါအတိုင်းချီးကျူးစကားရေးသားတော်ပြုခဲ့ပါသည်။

ဝတ္ထုရေးဆရာများသည် မနုဿလူသား၏အတွင်းသဘောတရားကို နှိုက်နှိုက်ခွတ်ခွတ်မသိဘဲ ဖြစ်ချင်ဖြစ်နေတတ်၏။ အချို့မှာ သိပင်သိခြင်းသော်လည်း အကွက်လည်း စိတ်ဝင်စားပွယ်ဖြစ်အောင် တင်ပြရန်မပွမ်းဘဲဖြစ်ချင်ဖြစ်နေတတ်၏။ ဆရာကြီးတော့စတိုင်းကား သိလည်းသိ၍ သိသလောက်လည်း နေရာတကျတင်ပြတတ်သော ကျွမ်းကျင်ပုဂ္ဂိုလ်ပုဂ္ဂိုလ်ကား ၎င်းဆရာကြီးရေးသမျှသော ဝတ္ထုများမှာ လူ့သဘာဝကိုတင်ပြခြင်းနှင့် ဖတ်သက်၍ ပထမတန်းသည်ဖြစ်သည်ဟု တစ်ကမ္ဘာလုံးကအသိအမှတ်ပြုထားကြ၏။ စစ်တိုက်ခြင်းနှင့်ငြိမ်းချမ်းခြင်း ဟူသောဝတ္ထုကြီးမှာ ၎င်းဆရာကြီး၏ဝတ္ထုကြီးများအနက်တွင် အံ့ဩလောက်အောင်အကောင်းဆုံးသောဝတ္ထုကြီးဖြစ်သောကြောင့်၊ သူတစ်ပါးကောင်းသည်ဆို၍ ရောယောင်ကောင်းသူတို့သာများပြီ။ အလွန်ဝါရင့်သောဝါသနာအိုးများသာလျှင် အစမှအဆုံးတိုင်သည်ခံ ဖတ်ရှုကြသည် လက္ခဏာရှိလေသည်။ (ရွှေခိုင်၏ အတွေ့အမြင်နှင့်ရွှေထောင့် စိတ်ကူးချို့ချိစာပေ ၂၀၀၄၊ စာမျက်နှာ ၂၆)။

သို့သော် ဆရာကြီးကိုယ်တိုင်ပင် အတော်အချိန်နောင်းမှထိုဝတ္ထုကြီးကိုဖတ်ရှုခွင့်ကြံ့ခွဲရပေသည်။ ထိုအကြောင်းကို ဆရာကြီးက ကျွန်ုပ်သည် ဤဝတ္ထုကြီးအကြောင်းကိုကြားစူး၍ ဖတ်ချင်စိတ်ရှိခဲ့သည်မှာ ကြာလှပြီဖြစ်သော်လည်း အလွယ်တကူဝယ်ယူရသော ဝတ္ထုကြီးဖြစ်သောကြောင့်၊ အခွင့်မသာရှိခဲ့၏။ လွန်ခဲ့သောသုံးနှစ်လောက်ကမှ အဆင်သင့် ရရှိ၍ဖတ်ကြည့်ရာ ဦးဘိုးစိန်ကြီးဆိုစူးသည် တေးချစ်တစ်ပုဒ်အတိုင်း "လွန်တဲ့ရက်တွေ ဇောလို့ ဒေါသဖြစ်လှသည်" ဆိုသကဲ့သို့ ခပ်ငယ်ငယ်ကတည်းက ပဖတ်ရှုခြင်း၊ ချခြင်းအတွက် ဝမ်းနည်းမိပါတော့သည်။ ဝတ္ထုကောင်းများ ဖတ်ရှုချင်ခြင်း၏အကျိုးကျေးဇူးကား လူ့သဘာဝကို သိနားလည်ခြင်းပင်ဖြစ်သည်ဟု ဖော်ပြခဲ့ရာ ကျွန်ုပ်တစ်သက်လုံးထက်ခဲ့သည် ဝတ္ထုစာအုပ်ငါး(၅၀၀)ခန့်အနက်မှရရှိသော နားလည်မှုသည် ထိုဝတ္ထု

ကြီးတစ်စုဒ်တည်းမှရရှိသော နားလည်မှုနှင့်ညီမျှရုံလောက်သာရှိသည်ဟု ဆိုချင်ပါတော့သည်။ . . . ဟု အကျယ်တဝင်ချီးကျူးဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

ယခုအမှာစာရေးနည်း ကျွန်တော်သည်သတိရ၍ စာအုပ်စင်ငယ်မှတ် (WAR & PEACE) စာအုပ်ကိုရှာဖွေမိပါသည်။ ထိုစာအုပ်၏အတွင်းစာမျက်နှာတွင် ရေးထားချက်အရ ကျွန်တော်သည် ဘုရားလမ်းရှိ စမတ်အင်မုကာဒန် (SMART AND MOOKERDAM) စာအုပ်ဆိုင်မှ အစိုးငွေ (၁၅-၇၅ ပြား) ဖြင့်ဝယ်ခဲ့ကြောင်း၊ ထိုအချိန်ကကျွန်တော်သည် ရန်ကင်းတက္ကသိုလ်စိတ်ပညာဌာနတွင် သရုပ်ပြဆရာ (DEMONSTRATOR) အဖြစ်အမှုထမ်းနေကြောင်းနှင့်ဝယ်ယူသည်နေ့မှာ (၂၁-၂-၅၆) ဖြစ်ကြောင်းတွေ့ရပါသည်။

ထိုစာအုပ်မှာ အောက်စဖို့တက္ကသိုလ်စာပုံနှိပ်တိုက်မှ (၁၉၅၄)ခုနှစ်တွင် ပုံနှိပ်ထုတ်ဝေပြီး ရုရှားဘာသာမှ အင်္ဂလိပ်ဘာသာသို့ ပြန်ဆိုသူတို့မှာ (LOUISE AND AYLME MAUDE) တို့ ဝန်းမောင်းနှံခြစ်ကာသုံးတွဲတစ်အုပ် (THREE VOLUMES IN ONE) ဖြစ်ပြီး စာမျက်နှာ (၁၅၇၀) ကျော်ပါသည်။ ထိုစာအုပ်ကို ကျွန်တော်သည်ဖတ်လိုက်၊ စာအုပ်စင်တွင်ပြန်ထားလိုက်၊ မကြာမီပြန်ဖတ်လိုက်ဖြင့် နှစ်အတန်ငယ်ကြာမှ ပြီးစီးခဲ့ပါသည်။ ထိုအချိန်အတွင်းမှာပင် (WAR & PEACE) ရုပ်ရှင်ကား (၂) ကားကိုလည်းကြည့်ဖြစ်ပါသည်။ တစ်ကားမှာ အပေရိုတန်တိုက်ကူးခြင်းဖြစ်ပြီး အခြားတစ်ကားမှာ ရုရှားကရိုက်ပါသည်။

အချုပ်ဆိုရသော် ကျွန်တော်တို့မှာ ကံကောင်း၍ပူရင်းစာအုပ်ကို ပိုင်လည်းပိုင်ရာ စိတ်တိုင်းလည်းကူ အချိန်အကြာကြီးယူ၍ ဖတ်လည်းဖတ်ရပါသည်။ ဆရာမြသန်းတင်မြန်မာပြန်သော ပုဂံတိုက်ထုတ် စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး စာအုပ် (၁၂)တွဲကိုလည်း ဖတ်ခဲ့ရပါသည်။ ယခုခေတ်အခါသမယတွင်မှ လူငယ်စာဖတ်ဝါသနာသည် အချိန်နှင့်အမျှလှုပ်ရှားနေကြရသည်ဖြစ်ရာ မောင်သိန်းလွင် အနှစ်ချုပ်၍ ဘာသာပြန်သောဤစာအုပ်သည် တိုတိုရှင်းရှင်းလိုရင်းကိုအရောက်ပို့မည်စာတစ်အုပ်ဟု ဆိုလိုက်ချင်ပါသည်။ ထို့ကြောင့် ဆရာကြီးရွှေခိုင်ရေးခဲ့သလို လွန်ခဲ့တဲ့ရက်တွေကောလို့၊ ဒေါသမဖြစ်ရအောင် အချိန်မီဖတ်ရှုသင့်ပါကြောင်း အမှာစကားပါအပ်ပါသည်။

ဒေါက်တာကျော်စိန်

ဆရာမောင်သိန်းလွင်၏ စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး

ကောင်းသန့်

ဘာသာပြန်ဝတ္ထုတွေထဲမှာ ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံးဝတ္ထုကတော့ စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးဝတ္ထုပါ။ အဲဒီဝတ္ထုကို ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီး လီယိုတော်စတွိုင်းရေးပြီး ဆရာမြသန်းတင်ဘာသာပြန်ခဲ့ပါတယ်။ လီယိုတော်စတွိုင်းဆိုတာလည်း ကျွန်တော်အကြိုက်ဆုံးစာရေးဆရာထဲမှာပါတယ်။ သူ့ဝတ္ထုတိုတွေ ကြိုက်လွန်းလို့ ကျွန်တော်ဘာသာပြန်ထုတ်ဝေခဲ့တာ ၅အုပ်ရှိပါပြီ။ (WAR & PEACE) ဆိုတဲ့စာအုပ်ကြီးကို ဆရာမြသန်းတင်က အတွဲ ၁ ဟုတ္တရီး ဘာသာပြန်ထုတ်ဝေခဲ့ပါတယ်။ ကမ္ဘာ့ဂန္ထဝင်ဝတ္ထုကြီးကိုအချိန်ပေးပြီး ဘာသာပြန်ဆိုရေးသားခဲ့တဲ့ ဆရာကြီးမြသန်းတင်ရဲ့ကျေးဇူးကိုလည်း အမှတ်ရပါတယ်။ အခုဒီစာအုပ်ကတော့ ဆရာမြသန်းတင်ဘာသာပြန်ခဲ့တဲ့ မူရင်းစာအုပ်မဟုတ်ဘဲ။ အင်္ဂလိပ်လိုအတိုချုပ်ရေးသားထားတဲ့ စာအုပ်ပါ။ စာအုပ်ခေါင်းစဉ်ကတော့ WAR & PEACE ပါပဲ။

ဆရာမောင်သိန်းလွင်က အင်္ဂလိပ်မြန်မာနှစ်ဘာသာတွဲနဲ့ ဘာသာပြန်ဆိုရေးသားထုတ်ဝေပေးတော့ အင်္ဂလိပ်စာလေ့လာလိုက်စားတဲ့လူငယ်တွေအတွက် ကျေးဇူးကြီးပဲပေတယ်။ အင်္ဂလိပ်စာမူရင်းကို ဖတ်ခွင့်ရလိုက်ပါတယ်။ သူတို့ဘာသာဆိုရင် ဒီလိုစာအုပ်မျိုးဘယ်မှာ သွားရှာဝယ်ရမလဲတောင်မသိပါဘူး။

အခုတော့ ဆရာမောင်သိန်းလွင်ရဲ့ကျေးဇူးကြောင့် အင်္ဂလိပ်မြန်မာ နှစ်ဘာသာတွဲဖတ်ခွင့်ရပြီပေါ့။ အသေအချာစိတ်အာရုံနှစ်မြုပ်ပြီး ဖတ်ပစ်လိုက်ဖို့လိုပါတယ်။ (WAR & PEACE) ကို အင်္ဂလိပ်လို အစအဆုံးဖတ်ပြီးရင်တော့ လူ့သဘာဝတွေကို အသေအချာသိမြင်သွားမှာ သေချာပါတယ်။

ဆရာမြသန်းတင် ဘာသာပြန်ခဲ့တဲ့ စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးကို ၁၉၇၄ခုနှစ်က ကျွန်တော်ဖတ်ဖြစ်ခဲ့တာ အခုဆိုရင်နှစ်ပေါင်း ၃၀ ရှိပါပြီ။ ဝတ္ထုထဲက ဇာတ်လိုက်ပီယာနဲ့ ဇာတ်လိုက်မင်သမီး နာတာရှည် တို့ကိုအခုထိစိတ်ထဲခွဲနေတုန်းပါပဲ။

သည်ကြားထဲ တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားဘဝမှာ ယခင်ပထမလဒီယန် ရုပ်ရှင်ရုံ (ယခု ကုန်သည်ကြီးများမော်တယ်)မှာ (WAR & PEACE) ကိုရိုတင်တော့ အပြောအလွှားသွားကြည့်ထားခဲ့တာလည်း မျက်စိထဲမှာမြင်ယောင်နေဆဲပါပဲ။

(WAR & PEACE) စာအုပ်ဟာ ကျွန်တော်ကို အတော်လွန်းနှိပ်ခဲ့ပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်ကြောင့် ကျွန်တော်အတွေ့အခေါ်အယူအဆတွေ အများကြီးပြောင်းခဲ့ရပါတယ်။ အဲဒီစာအုပ်ဖတ်လိုက်ရတာမှပဲ စာဖတ်လိုရတဲ့ အကျိုးကျေးဇူးကို ကျွန်တော်အသေအချာသိနားလည်ခဲ့ရပါတယ်။

အဲဒီလောက် ကျွန်တော်စွဲလန်းတမ်းတီးထားတဲ့ (WAR & PEACE) စာအုပ်ကို ကျွန်တော်အစ်ကို ဆရာမောင်သိန်းလွင်က အထူးကြီးပေးအားထုတ်ဘာသာပြန်ဆို ထုတ်ဝေနိုင်ခဲ့တဲ့အတွက် သူ့ကိုချီးကျူးလေးစားအားကျခဲ့ရပါတယ်။

ဆရာမောင်သိန်းလွင်ရဲ့ စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးစာအုပ်ကို နှစ်ဘာသာစလုံးအသေအချာဖတ်ကြတဲ့ သူတွေလည်း တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျွန်တော်ကဲ့သို့ ပြောစရာတွေရှိနေလိမ့်မယ်လို့ အသေအချာယုံကြည်လျက် ရှိပါတယ်။

ချစ်ခင်လေးစားလျက်
ကောင်းသန့်
၆၊ ၁၁၊ ၂၀၀၄

ဘာသာပြန်သူ၏အမှာ

ကမ္ဘာကျော်စာရေးဆရာကြီး လီယိုတော်စတိုင်း ၏ စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး ဂန္ထဝင် ဝတ္ထုကြီးကို လူတိုင်းလိုလိုကြွယ်ကြွယ် ဖတ်သူအားလုံး၏ ချီးကျူးစကားများကိုလည်း နားမဆုံးအောင် ကြားဖူးကြသည်။ သို့သော် လူတော်တော်များများ (အထူးသဖြင့် ယနေ့ခေတ်လူငယ်အများစု)မှာ စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးဝတ္ထုကြီးကို လုံးဝမဖတ်စေ့ အစအဆုံးဖတ်ရှုနိုင်ရန် အခြေအနေမပေးဟု ထင်ပါသည်။

စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးဝတ္ထုကြီးကို ဆရာပြသနဲ့တင် ၁၉၆၇-၆၈ ဝန်းကျင်က ဘာသာပြန်ခဲ့သည်။ အတွဲ (၁၂)တွဲခွဲ၍ ထုတ်ဝေခဲ့ရသည်။ အလွန်ကောင်းမွန်ပြည့်စုံသည်။ စာပေဝါသနာရှင်များ အလွန်နှစ်ခြိုက်သည်။ သို့သော် အချို့မှာ အစအဆုံးဖတ်ခြင်းမဟုတ်ဘဲ သူတို့အနောက်နိုင်ငံများတွင်ပင် စာပေဝေဖန်ရေးဆရာများက...

"Everything seems a little different after you have experienced **War and Peace**. But **War and Peace**, in addition to being the greatest novel ever written, is also probably the greatest novel never read. And it is not for lack of trying. Untold thousands have started the book-but, although they opened the door, they have penetrated only to the anteroom. Nothing could be more unfortunate, surely, than that so many perfectly intelligent individuals should stop on the threshold of one of the most rewarding experiences of their lives." ဟု ထောက်ပြခဲ့ကြသည်။

လူတော်တော်များများသည် မူရင်းဝတ္ထုကြီးကိုဖတ်ရန် ကြိုးစားခဲ့ကြသည်။ သို့သော် အဆုံးအထိ ဖတ်ခြင်းမရှိဘဲလည်း ဇာတ်လမ်းဇာတ်ကွက်ရှည်လျားခြင်း...၊ ဇာတ်ကောင်များ များပြားခြင်း...၊ ဇာတ်ကောင်တို့၏မိသားစုများနှင့် မိသားစုတစ်စုနှင့်တစ်စုကြား ရောထွေးသွားခြင်း... စသည်တို့ကြောင့်ဖြစ်ဟန်တူပါသည်။

ယခုကျွန်တော်ဘာသာပြန်သည်စာအုပ်မှာ စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး စာအုပ်ကြီးကို အနှစ်ချုပ် ပြန်လည်ရေးသားထားသည့် Picture Story ဖြစ်ပါသည်။ New York University မှ ပါဠောကွ Atwood H. Townsend, PH.D က ထိုစာအုပ်တွင် အမှာရေးသည် သူ၏အမှာတွင်...

This Picture-Drama of **War and Peace** has thus been triply distilled from the motion picture, the film script and the novel itself. In it you will find the essence of the dramatic conflicts, of the memorable characters, and of the universal themes that have made **War and Peace** the greatest narrative masterpiece of all time" ဟုဖော်ပြထားသည်။

ဤစာအုပ်တွင် အရေးမပါသည့် ဇာတ်ကောင်များကို ဦးစားမပေးဘဲ အရေးကြီးဆုံးဇာတ်ကောင်များကို မီးမောင်းထိုးပြထားသည်။ ဇာတ်လမ်း၏အနှစ်သာရကို ပေါ်လွင်စေရန်အတွက် အချို့အခန်း Chapter များကို ပေါင်းစပ်ထားသည်။ စာဖတ်နေရင်းနှင့် ရောထွေးသွားစေရန်အတွက်လည်း ဇာတ်ကောင်များနှင့် ၎င်းတို့၏မိသားစုများကို ပုံနှိပ်တကွ နောက်ဘက်တွင် ဖော်ပြထားပါသည်။

ဤစာအုပ်ကို ဖတ်ရှုရမည့်အတွက် စာပေကိုချစ်မြတ်နိုးသော အင်္ဂလိပ်စာကို ဝါသနာပါသော လူငယ်များအတိုင်းအတာတစ်ခုအထိ အကျိုးရှိသည်ဟုဆိုလျှင် ကျွန်တော်ဘာသာပြန်သူကြီး၏ပြောဆိုချက်ကို ချီးမွမ်းနိုင်ပါသည်။

စေတနာအနှစ်ဖြင့်
မောင်သိန်းလွင်
www.burmeseclassic.com

CONTENTS

မာတိကာ

Scene 1	Overture to War	2
အခန်း ၁	စစ်ပိုစစ်ငွေသန်းလာပြီ	၂
2	Dolokov Wins a Bet	8
၂	ဒိုလိုကော့ဗ်အလောင်းအစားတစ်ပွဲ အနိုင်ရ	၈
3	Pierre Inherits a fortune and a Title	14
၃	ပီယာရီ... ငွေအမြောက်အမြားနှင့်ဘွဲ့ထူးရုတ်ထူးတစ်ခုအမွေဆက်ခံရရှိ	၁၄
4	Andrey Goes to War	19
၄	အင်ဒရေစစ်ထွက်ပြီ	၁၉
5	The Battle of Austerlitz	29
၅	အော်စတာလစ်တိုက်ပွဲ	၂၉
6	Pierre and Helene	37
၆	ပီယာရီနှင့် ဟယ်လင်	၃၇
7	Nicholas Returns from War	39
၇	နီကိုလပ်စ် စစ်ပွဲပြန်လာပြီ	၃၉
8	A Birth and a Death	47
၈	မွေးဖွားခြင်းနှင့်သေဆုံးခြင်း	၄၇
9	An Affair of Honor	59
၉	ဂုဏ်သိက္ခာနှင့် ပတ်သက်သောကိစ္စတစ်ခု	၅၉
10	Andrey and Natasha	68
၁၀	အင်ဒရေနှင့် နာတာရှာ	၆၈

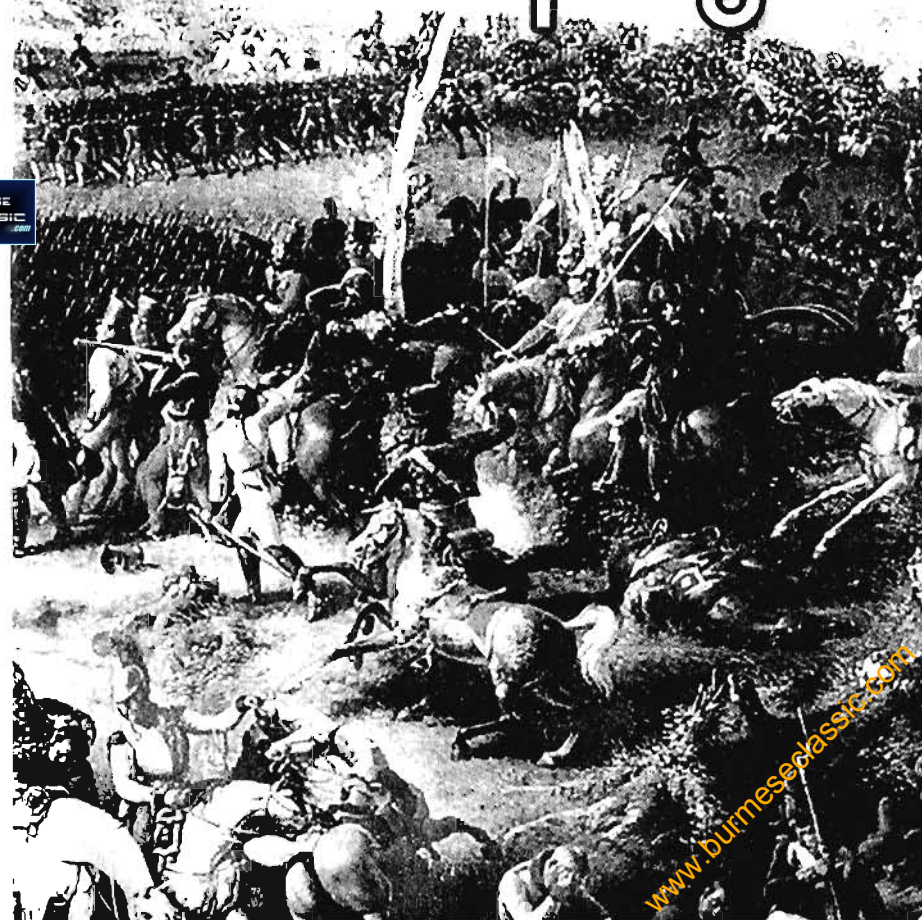

11	Natasha's First Ball	70
၁၁	နာတာရှာ၏ ပထမဆုံးနှစ်ကိုယ်စုံတွဲ... ကသည့်ပွဲ	၇၀
12	Happiness Deferred	80
၁၂	ပျော်ရွှင်မှုများကိုငွေဆီင်း	၈၀
13	Flirtation	82
၁၃	ချစ်တမ်းကစားခြင်း	၈၂
14	An Abduction is Arranged-and Frustrated	84
၁၄	ကြားယောင်းခေါင်းဘင်ရန်စီစဉ်မှုနှင့် အစီအစဉ်ပျက်မှု	၈၄
15	Invasion!	89
၁၅	ကရူးကျော်ဝင်ရောက်ခြင်း	၈၉
16	Pierre witnesses the Battle of Borodino	96
၁၆	ဘိုရိုဒိုဂိုက်ပွဲကို ပီယာရီမြက်မြင်ကိုယ်တွေ့ကြုံ	၉၆
17	The Rostovs Evacuate Wounded instead of Furniture	103
၁၇	ရော့စ်တော့ဗ်မိသားစုက ပရိဘောဂများအစား ဒဏ်ရာရရှိသူများကို ဘေးကင်းရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ပေး	၁၀၃
18	Napoleon Enters Moscow	106
၁၈	နပိုလီယံက ဖော်စကိုဗ်တော်သိုဝင်ရောက်ခြင်း	၁၀၆
19	Natasha Finds, and loses, Andrey	112
၁၉	နာတာရှာက အင်ဒရေကိုတွေ့ဆုံပြီးနောက် ဆုံးရှုံးလက်လွှတ်လိုက်ရ	၁၁၂
20	The French are Driver out of Russia	114
၂၀	ပြင်သစ်တပ်များကို ရုရှမဟင်းဆုတ်ခြင်း	၁၁၄
21	Natasha and Pierre Find Peace-Together	121
၂၁	နာတာရှာနှင့်ပီယာရီက ငြိမ်းချမ်းမှုကိုအတူတကွတွေ့ရှိ	၁၂၁

LEO TOLSTOY WAR AND PEACE

စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး
မောင်ဆိန်းလွင်

BURMESE
CLASSIC
COM

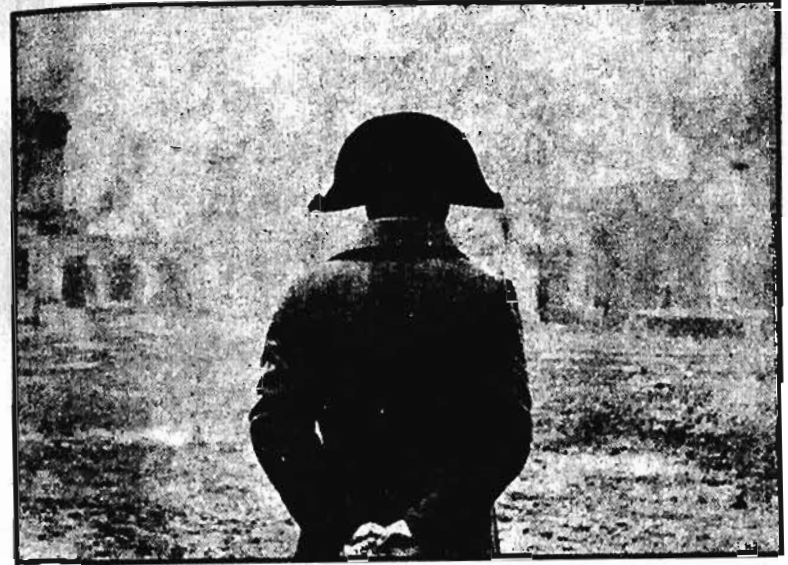

War And Peace

1805

DURING the early years of the last century, one man set armies marching in all the capitals of Europe. His military genius has swept everything before him, and now he has crowned himself Emperor of the French. The monarchs of Europe scoff at "the Little Corporal"— but they fear Napoleon more than they scorn him. The Russians, too, begin to marshal their forces, and in Moscow a great military parade is held.

ဝစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး

၁၈၀၅ ခုနှစ်

ပြီးခဲ့တဲ့ရာစုနှစ်ရဲ့ အစောပိုင်း... ရာစုနှစ်ဦးကာလတွေအတွင်းမှာပေါ့... (သေနင်္ဂဗျူဟာမှာ ကျွမ်းကျင်ပိုင်နိုင်လှတဲ့) ပျိုလျက်ကြီးတစ်ဦးဟာ... သူ့တပ်မတော်ကြီးတွေကို.. ဥရောပတိုက်ရဲ့ မြို့တော်အားလုံး ဆီသို့ ချီတက်(သိမ်းပိုက်)စေခဲ့တယ်။ (သူ့ရဲ့) သေနင်္ဂဗျူဟာ စစ်မက်အင်အားကျွမ်းကျင်မှုပါရမီကြောင့် သူ့ရဲလှာရိုတဲ့ အတားအဆီး အခုအခံမုန်သမျှကို ဖယ်ရှားနိုင်နိုင်ခဲ့တယ်။ အခုအခါမှာဆိုရင် သူဟာ ပြင်သစ်ကော့ရှင် ဘုရင်မင်းမြတ်အဖြစ် သရူပေအောင်ပြီးခဲ့ပါပြီ။ ဥရောပတိုက်က ဘုရင်... ဘုရင်မတွေက "တပ်ကြပ်ကလေး"လို့ (သူ့တွယ်ရာမှာ) လှောင်ပြောင်သင်္ဂြိုဟ်တယ်။ ဒါပေမဲ့... သူတို့တွေရဲ့ နုပိုလီယံကို ကြောက်ရွံ့မှုက လှောင်ပြောင်မှုထက် ပိုကဲပါတယ်။ ရုရှားနိုင်ငံကလည်း သူတို့တပ်မတော်ကြီးကို စစ်အတွက် စတင်ပြင်ဆင်နေပါပြီ။ မော်စကိုမြို့တော်ကြီးမှာ... အလွန်ကြီးကျယ် အရေးပါတဲ့ စစ်ရေးပြအခမ်းအနားကြီးတစ်ခုကို ကျင်းပပါတယ်။

Scene 1—Overture to War

BELGIUM, Germany, Italy and Austria have already been engulfed by the flowing tide of Napoleon's legions. Soon that tide will roll toward Russia. But now, on a beautiful sunlit day in Moscow, the threat of war seems little more than a good excuse for a splendid parade before cheering crowds.

Standing in his carriage next to his young wife, Lise, Prince Andrey Bolkonsky watches the parading troops thoughtfully. His very good friend Pierre Bezukhov is on his way to visit the Rostov family. Standing alongside the carriage, Pierre is both amused and concerned.

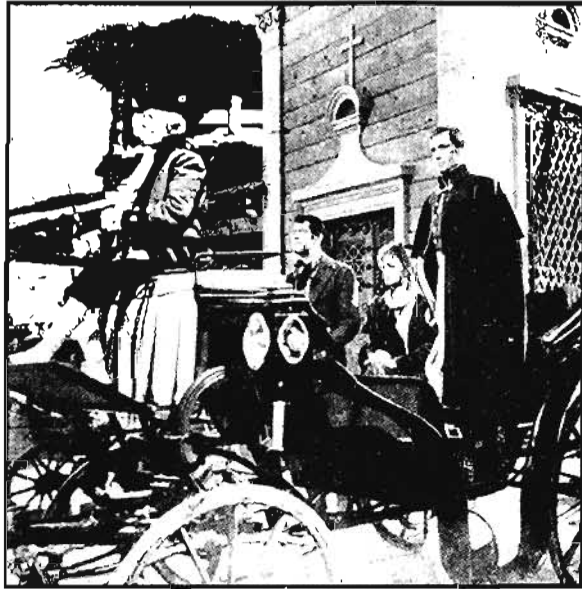
"At this moment in Paris," says Pierre, "they're probably parading too. But the French, at least, have something to march for—liberty, equality, fraternity. But these poor conscripts—they aren't free, they aren't equal, and they're certainly not brothers. Yet still they march off to war. Some day I must find out why."

အခန်း(၁)
ဝစ်ရိတ်ဝစ်ငွေ့သန်းလာပြီ

ဘယ်လိုကွယ် ဂျာမနီ၊ အီတလီနဲ့ ဩစတြီးယားလူနိုင်ငံတွေဟာ (ဒီဂေလို) တစ်ပိုင်းတစ်ပိုင်း တာ နဂိုလီယံတပ်ဖွဲ့ ဒီဂေလိုင်းလုံးတွေရဲ့ ဝါးမျိုခြင်းကို ခံခဲ့ရပြီးဖြစ်တယ်။ မကြာခင်မှာ ဒီဂေလိုင်းလုံး ကြီးဟာ ရုရှားပြည်ဘက်သို့ လိမ့်ဆင်းလာပါတော့မယ်။ ဒါပေမဲ့... အခုအခါမှာတော့... စစ်ဖြစ်တော့ မယ် နှိပ်လက္ခဏာ၊ စစ်ရဲ့ ခြိမ်းခြောက်မှုကြောင့်... ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ စစ်ရေးပြအခမ်းအနားကြီးကို မော်စကိုမြို့ရဲ့ နေသာတဲ့တစ်နေ့... လှပတဲ့နေရာငါးခုချင်းအောက်... ကောင်းချီးဩဘာပေးနေတဲ့ လူထုလှူထောက်ကြီးရဲ့... မော်စကိုမြို့တော်ကြီးမှာ ကျင်းပပါတယ်။

မင်းသားလေး အင်ဒေရေ ဘိုကော့စကီး ဟာ သူ့ရဲ့ မြင်းရထားပေါ်မှာ သူ့ရဲ့နုပျိုတဲ့ ဇနီးသည် လီစီရဲ့ဘေးကနေ မတ်ကတ်ရပ်ပြီး စစ်ရေးပြနေတဲ့ တပ်ဖွဲ့တွေကို စောင့်ကြည့်ပါတယ်။ စဉ်းစား ဆင်ခြင်ပြီး ရတက်မအေးတဲ့စိတ်နဲ့ စောင့်ကြည့်တာပါ။ သူ့ရဲ့ သိပ်ခင်တဲ့မိတ်ဆွေ ပီယာရို ဘရူကော့ ဟာ ငှက်စကော့စ်မိသားစုဆီ လည်ပတ်ဖို့သွားရင်း လမ်းခရုတ်မှာ (စစ်ရေးပြအခမ်းအနားနဲ့ ကြုံကြိုက် ပါတယ်) သူက (မင်းသားလေး အင်ဒေရေ) မြင်းရထားနဲ့ ဘေးချင်းယှဉ်ပြီး ရပ်နေတယ်။ ပီယာရို ရဲ့ စိတ်ထဲမှာတော့ ရွှင်မြူးတာရော ပုန်ခိုင်းရင်ကြောင့်ကြတာရော နှစ်မျိုးလုံးကို ခံစားရပါတယ်။

"ခုအချိန်ဆိုရင်... ပဲခစ်မှာ သူတို့တွေလည်း စစ်ရေးပြအခမ်းအနားတွေ လုပ်ကောင်း လုပ်နေမှာပဲ... ဒါပေမဲ့ ပြင်သစ်စစ်သားတွေမှာ စစ်ချီတက်ဖို့အတွက် အကြောင်းရင်းတစ်ခုတစ်ရာ ရှိတယ်။ အနည်းဆုံး... လွတ်လပ်မှု၊ (ညီရင်းအစ်ကိုလို) သာတူညီမျှမှု၊ ရည်ရွယ်ချက်တူ အကျိုးတူကိစ္စတွေ ရှိမှာပဲ... ဒါပေမဲ့ စစ်ထဲမဝင်မနေရ ဥပဒေပြဌာန်းချက်ကြောင့် စစ်မှုထမ်းနေရတဲ့... ဒီသနား စရာကောင်းတဲ့ (ရုရှား)စစ်သားတွေမှာတော့... စိတ်လွတ်လပ်မှု မရှိဘူး။ သာတူညီမျှမှု မရှိဘူး။ ပြီးတော့ ကျိန်းသဘာက သူတို့တွေဟာ ညီရင်းအစ်ကိုလို ရည်ရွယ်ချက်တူ... အကျိုးတူကိစ္စတွေ မရှိဘူး။ ဒါပေမဲ့... သူတို့တွေဟာ စစ်ထွက်ကြရတယ်... ချီတက်ကြရတယ်... အဲဒါဘာကြောင့်လဲ... ဆိုတာ... တစ်နေ့နေ့မှာတော့... ကျွန်တော် မော်ထုတ်အခြေရာရလိမ့်မယ်..."လို့ ပီယာရိုက ပြောလိုက်တယ်။

AT THE ROSTOVs, following the custom of departing warriors through many wars and many centuries, Lt. Nicholas Rostov kisses his childhood sweetheart, Sonya, good-bye. Recently, Countess Rostov has been upset at the idea of a romance between her son and his attractive but penniless cousin, who has lived with the Rostovs since childhood,

Natasha, dark-eyed daughter of the Rostov family, a young creature of singular charm and vitality, thoroughly enjoys the spectacle of the parade. "Isn't it lovely!" she bubbles. "If I were a man I'd be down there now, riding a terrible black horse, wearing a sword. Oh, it isn't fair! Only men are permitted to have any fun."

ဧရာဝတီမြစ်ဝကျွန်းပတ်ဒေသတွင် နတ်ဆက်ပွဲကျင်းပနေပါတယ်။ ရာစုနှစ်ပေါင်းများစွာ... စစ်ပွဲပေါင်းများစွာမှာ စစ်ထွက်သိန်းကျင်းပတဲ့ ဝေလှထုံးစံအတိုင်း လိုက်နာကျင်းပပါတယ်။ ဝိုင်းလေး နီကိုလပ်စ် ဧရာဝတီက သူ့ရဲ့ ငယ်ချစ်ဦး ဆိုညာကို ခွဲခွာနှုတ်ဆက်အနမ်းလေးပေးတယ်။ ဆိုညာက သူ့နဲ့မောင်နှမဝမ်းကွဲတော်တယ်။ ကလေးဘဝကတည်းက ဧရာဝတီ နဲ့အတူနေလာခဲ့သူလည်း ဖြစ်တယ်။ ချော့ဟောလှပပေမယ့်... ပိုက်ဆံတစ်ပြားမှမရှိတဲ့ ဆိုညာနဲ့သားတော်မောင် နီကိုလပ်စ် တို့ရဲ့ အချစ်ကိစ္စကို မြို့စားကတော်ကြီး ဧရာဝတီအနေနဲ့ မကြာသေးခင်ကမှ သိရှိခဲ့ရတယ်။ သိလည်းသွားရော... သူ(မ)ရဲစိတ်တွေ ချောက်ချားပြီး... (သဘောမတူလို့) ကတောက်ကဆ... ခွန်ကြီးခွန်ငယ် ပြောခဲ့ရသေးတယ်။

ဧရာဝတီ မိသားစုရဲ့သမီးလေး နာတာရှာကတော့ ငယ်ရွယ်နုပျိုတယ်။ မျက်ဝန်းနက်မှောင်ပြီး... ထူးထူးခြားခြား လှပချောမွေ့သူလေးဖြစ်တယ်။ ပျတ်ပျတ်လတ်လတ် ထက်ထက်မြက်မြက်လည်း ရှိတယ်။ (ပထမပိုင်းမှာတော့) ထူးထူးခြားခြား ခင်းကျင်းပြသတဲ့ စစ်ရေးပြအခမ်းအနားကြည့်ရင်းလုံးဝကို သဘောကျနှစ်ခြိုက်နေမိတယ်။ သူ(မ)ရဲ့ပါးစပ်ကတောင် ထုတ်ဖော်ပြီး "ဟာ... သိပ်ကိုသဘောကျခံကောင်းတယ်... သိပ်ကိုပွန်မြတ်ခမ်းနားတယ်...။ နှစ်သက်စို့ကောင်းလိုက်တာ! လို့ သူ(မ)က စိတ်လှုပ်ရှားစွာနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ ကျွန်မသာ ယောက်ျားလေး ဆိုရင်... အခုလောက်ဆို အောက်ကစစ်ရေးပြအခမ်းအနားမှာ ရောက်နေပြီ။ မည်သည့်ကံမောင်နေတဲ့ မြင်းနက်ကြီးကိစ္စ... စားရည်ကြီးကိုလွယ်ပြီးတော့ပေါ့...။ အို... မတရားလိုက်တာ...နော်။ ဘယ်လိုပျော်မြူးစရာ ကိစ္စမျိုးမဆို ယောက်ျားလေးတွေပဲ လုပ်ခွင့်ရှိတယ်။ ယောက်ျားလေးတွေပဲ လုပ်ခွင့်ရှိတယ်..." လို့သူ(မ)က ခံစားချက်အပြည့်နဲ့ပြောလိုက်တယ်။

But as Natasha stares down at the marchers, her expression suddenly changes and tears come into her eyes. She whirls away from her window and joins Pierre at his.

“What’s the matter, Natasha?” he asks.

“All those handsome young men,” she exclaims in a choked voice, “marching away to fight—and to be killed!”

TURNING FROM THE PARADE, Pierre and the Rostovs divert their attention to Nicholas, resplendent in his new uniform as a lieutenant of hussars. Natasha rushes over to him and embraces him ecstatically.

“You look so *dazzling* in your uniform,” she cries, “and you’re going so far away! Austria. It’s miles! I’ve looked it up on the map. That *brute* Napoleon!” Then she stands back to admire Nicholas.

ဒါပေယ့်... စစ်ရေးပြချီတက်နေတဲ့... စစ်သားတွေကို ဒီပေါက်ကနေကြည့်နေရင်း... နာတာရှာရဲ့ မျက်နှာသွင်ပြင်က ပြောင်းလာတယ်။ နစ်ညိုက်ပျော်ရွှင်နေရာကနေ ဝမ်းနည်းစိတ်မကောင်းဖြစ်တဲ့ သွင်ပြင်သို့ ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားတယ်။ သူ(မ)ရဲ့မျက်လုံးတွေမှာလည်း မျက်ရည်တွေက ရွဲစုတေ့လည်လာပါတယ်။ သူ(မ)ကြည့်နေတဲ့ ပြတင်းပေါက်ကနေ ချွက်နဲ့လှည့်လိုက်ပြီး ပီယာရီကြည့်နေတဲ့ ပြတင်းပေါက်ဆီ သွားလိုက်တယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... နာတာရှာ...?” လို့ ပီယာရီက မေးလိုက်တော့...

“ဒီ နယ်လှပတဲ့လူငယ်လေးတွေအားလုံး စစ်တိုက်ဖို့ ချီတက်ထွက်ခွာကြရတယ်နော်...အဲဒါ အသက်ခံရဖို့ သေဖို့ သွားနေကြရတာပဲလေ...” သူ(မ)က ဆိုနှစ် တစ်ဆီစွာ... စိတ်မကောင်းစွာနဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

စစ်ရေးပြချီတက်မှုတွေကိုကြည့်နေရာကနေ... ပီယာရီနဲ့ ငေ့စစ်တောင်မိသားစုတွေဟာ... စစ်ထွက်တော့မယ့် နီကိုလပ်စ်ထံသို့ အာရုံပြောင်းလိုက်ကြတယ်။ စိတ်စိတ်တောက်ပြီး ခမ်းနားသိုက်မြိုက်တဲ့... မြင်းတပ်ဖိုလ်ယူနီဖောင်းအသစ်နဲ့ ခုံညားနေတဲ့ နီကိုလပ်စ်ဆီကိုပေါ့။ နာတာရှာက နီကိုလပ်စ်ကို အပြေးလေးသွားပြီး ဝမ်းသာပီတိနဲ့ ဖက်လိုက်တယ်။ စိတ်တွေက သိပ်ကိုလှုပ်ရှားနေပါတယ်။

“အစ်ကိုတော်က... အစ်ကိုတော်ရဲ့ ယူနီဖောင်းဝတ်နဲ့ သိပ်ကိုကြည့်ကောင်းတာပဲ ပြီးတော့... အစ်ကိုတော်က အဝေးကြီးကို သွားမှာနော်...! ဩစတြားလျှာတော့ မိုင်ပေါင်းများစွာ ဝေးမှာပေါ့...! ကျွန်မ မြေပုံဖော်မှာ ရှာကြည့်ပြီးပြီ။ ဒီလူမဆန်တဲ့ နဂိုလီယံကြောင့် သွားရမှာ...!” လို့ ပြောပြီးတဲ့နောက်... သူ(မ)က (ပွေဖက်ထားရာကနေ) နောက်ဘက်ကို ဆုတ်ပြီးရပ်လိုက်တယ်။ နီကိုလပ်စ်ကို ချီးကျူးချင်လို့လေ။

“Doesn’t he look glorious?” she exclaims. “Wasn’t it thoughtful of Mama and Daddy to have such handsome children?” She takes a locket from her neck and hangs it on her brother’s tunic. “Lieutenant Count Nicholas Rostov, I decorate you with the Order of Absolutely Everything, First Class.” And she kisses him on both cheeks and hugs him wildly.

NATASHA now turns to Pierre. “It’s so easy for you men!” she protests. “All you have to do is decide to do something, and then you can do it—become a soldier, be a judge, get appointed ambassador.”

“And if you were a man,” Pierre asks playfully, “what would you decide to do?”

“သူ့ကိုကြည့်ရတာ ကျွန်သရေမရှိဘူးလားဟင်...?” လို့ သူ(မ)က အော်ပြောလိုက်တယ်။ “ဒီလိုလှပခံ့ညားတဲ့ သားသမီးတွေရတားတာကို သည်းတော်နဲ့ မယ်တော်တို့ သတိမှထားမိကြရဲ့လား...? လို့ မေးပြီး သူ(မ)ရဲ့လည်ပင်းမှာဆွဲထားတဲ့ လော့ကက်သီးလေးကို ဖြုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့အစ်ကိုရဲ့ဝတ်စုံ... အပေါ်အင်္ကျီမှာ ချိတ်ဆွဲပေးလိုက်တယ်။ “မြို့စားလေး... ဝီလီနီကိုလတ်စ်တွေစ် တော့စ်... သင့်အား အမိန့်တော်အရ... ဤပထမတန်းစားဆုတံဆိပ်ကို ကျွန်ုပ်ကရွှင်းချက်မရှိ ချီးမြှင့် လိုက်သည်...” လို့ ပြောပြီး... ပဲနစ်တက်ကို မွှေးမွှေးပေးတယ်။ ပြီးတော့ သူ(မ)ရဲ့အစ်ကိုတော် ကို သပ်ကြမ်းကြမ်းလေး ပွေ့ပိုက်ဖက်ရမ်းလိုက်တယ်။

အခုအခါမှာတော့... နာတာရှက်က ပီယာဂီဘက်လှည့်လိုက်တယ်။ “ရှင်တို့ယောက်ျားလေးတွေ ကျတော့... သိပ်လွယ်တာပဲ! ရှင်တို့အားလုံး လုပ်ရမယ့်အလုပ်က... ဘာလုပ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ရုံပဲ။ ပြီးတော့ ရှင်တို့ ဆုံးဖြတ်ချက်အတိုင်း လုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်နိုင်ကြတယ်။ စစ်သားတစ်ယောက်ဖြစ် ချင်သလား၊ တရားသူကြီး ဖြစ်ချင်သလား၊ သံအမတ်ကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်ခံချင်သလား...” လို့ မကျေ မနပ်နဲ့ သူ(မ)က ပြောလိုက်တယ်။

“ကဲ... ကွာ၊ မင်းသာ... ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ရင်... ဘာလုပ်ဖို့ မင်းဆုံးဖြတ် မလဲ...?” လို့ ပီယာဂီက နောက်ပြောင်ကိုစယ်တဲ့အနေနဲ့ မေးလိုက်တယ်။

“I’d decide to become *enormously* powerful. I’d become the Czar’s most trusted minister, and he wouldn’t dare make a move without consulting me. I’d have hundreds of new laws passed.”

“What laws, my dear?” breaks in Count Rostov, amused.

Natasha pretends to think hard. “First, I’d make a law forbidding anyone to win from Papa at cards.”

Everyone laughs, the count a bit shamefacedly (for he loses too often and too much).

“Then—” she walks importantly around the room, pretending to be contemplating deep affairs of state. “I’d make it treason for anyone to be unhappy. If anyone is grumpy, off he goes to Siberia!”

“ကျွန်မသာ... ယောက်ျားလေးဖြစ်ရင်... သိပ်ကို တန်ခိုးဩဇာကြီးတဲ့သူတစ်ယောက် ဖြစ်ရယ်... လို့ ဆုံးဖြတ်မယ်။ ကျွန်မဟာ ဇာဘုရင်ရဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချရတဲ့ ဝန်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်ရယ်။ ပြီးတော့ ကျွန်မကို မတိုင်ပင်ဘဲနဲ့ ဘယ်လိုပြုမူဆောင်ရွက်မှ တစ်ခုတလေမှ သူက ပြုမူလုပ်ဆောင် ရဲမှာမဟုတ်ဘူး... ကျွန်မကလည်း ရာနဲ့ချီပြီး ဥပဒေအသစ်တွေ ထုတ်ပြန်ပြဋ္ဌာန်းမယ်...”

“ဘာ ဥပဒေတွေများ ပြဋ္ဌာန်းမှာလဲ... ကွယ်” လို့ မြို့စားကြီး ရှောင်တော့ဝက်က အငြောက်အပျက်သဘောနဲ့ ဝင်ရောက်မေးမြန်းလိုက်တယ်။

နာတာရှကာ လေးလေးနက်နက် စဉ်းစားနေဟန်ဆောင်လိုက်တယ်။ (ပြီးမှ) “ဟဟဟ... ကျွန်မက ဥပဒေတစ်ရပ် ပြဋ္ဌာန်းမယ်...။ မဲရိုက်တဲ့အခါ ဗဒမည်းတော်ကို မည်သူ့မှမနိုင်အောင် ဖရိုက်ရန် တားမြစ်တဲ့ဥပဒေကိုပြဋ္ဌာန်းမယ်”

လူတိုင်းက ရယ်မောကြတယ်။ မြို့စားကြီးက ဣန္ဒြေမပျက်... သပ်ရက်ရက်နဲ့... အနည်းငယ် ရယ်မောလိုက်တယ်။ (ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့... သူက မဲရိုက်တိုင်း မကြာခဏစွဲစွဲတယ်။ ရှုံးရင်လည်း အများကြီးရှုံးတယ်လော။)

အဲဒီနောက် သူ(မ)က တိုင်းရေးပြည်ရာကိုစွဲစွဲတွေကို လေးလေးနက်နက်အာရုံစိုက်ပြီး စဉ်းစား ဆင်ခြင်နေဟန်ဆောင်ရင်း... အခန်းကိုပတ်ပြီး... ဟိတ်ဟန်အပြည့်နဲ့ လမ်းလျှောက်တယ်။ “ဘယ်သူ့ ကိုမဆို... တစ်စုံတစ်ယောက်က စိတ်မချမ်းသာအောင်လုပ်ရင် သစ္စာဖောက်ပျက်မှု... အဖြစ် ကျွန်မကသတ်မှတ်မယ်... ဘယ်သူမဆို စိတ်တွေတိုပြီး... တိုတောင်းပြတ်တောက်နေရင်... ဆိုက်ဖေးရီးယား ကိုပို့မယ်!”

CARRIED away with her fantasy, Natasha continues striding up and down the room, with Pierre keeping pace. "Next," she says, "I'd make it a capital offense for anyone to be disappointed in love." She takes Pierre by the arm, affectionately. "And finally, you would sit at my right hand to judge the nations. Whenever anything was complicated or unjust, the case would be laid before you, and your word would be law."

"But why me?"

"Because your heart is good and you are pure," Natasha says simply.

သူ(မ)ရဲ့ စိတ်ကူးစိတ်သန်းအတွေးရေဟင်္ဂါကြော့မှာ... စိတ်လှုပ်ရှားပြီး သတိလက်လွတ် ဖြစ်သွားတဲ့ နာတာရှားဟာ အသုံးမထဲမှာဆက်ပြီး ခေါက်တံ့ခေါက်ပြန် လမ်းလျှောက်နေမိတယ်။ ပီယာရီ ကလည်း သူ(မ)ရဲ့နောက်က အပိုလိုက်ပြီးလျှောက်တယ်။ "ပြီးတော့... အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး စိတ်ပျက်အောင်လုပ်တဲ့ ဘယ်သူ့ကိုမဆို သေဒဏ် အပြစ်ပေးမယ်" လို့ သူ(မ)က ပြောလိုက်တယ်။ (ပြီးတော့) သူ(မ)က ပီယာရီလက်ကို ချစ်ချစ် ခင်ခင်မြတ်မြတ်နိုးနိုးနဲ့ တွဲလိုက်တယ်။ "ပြီးတော့... နောက်ဆုံးကျတော့ ရှင်က ကျွန်ုပ်ရဲ့ယာဘက်မှာထိုင်ပြီး တိုင်သူပြည်သားတွေရဲ့အမှုကိုခွဲတွဲကို ဆုံးဖြတ်ရမယ်။ ပြဿနာတွေ ရှုပ်ရှုပ်ထွေးထွေးနဲ့ မတရားမှုတွေ ဖြစ်လာတဲ့အခါတိုင်း ရှင်ဆီကို တင်ပြရမယ်။ ရှင်ရဲ့စကား... ရှင်ရဲ့အဆုံးအဖြတ်ဟာ ဥပဒေဖြစ်ရမယ်။"

"ဒါပေမဲ့... ဘာဖြစ်လို့ ငါ့ကို ရွေးတာလဲ...?"

"ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ရှင်ရဲ့စိတ်နှလုံးက ကောင်းတယ် ရှင်က ခြုံစင်တယ်" လို့ နာတာရှား က ရိုးရိုးဆိုင်ဆိုင်ပဲ ပြောချလိုက်ပါတယ်။

Scene 2—Dolokhov Wins a Bet

AS HAS BEEN customary since time immemorial for many soldiers of many armies, Dolokhov, a reckless young man-about-town, now captain of hussars, throws a wild party to celebrate his going to war. After leaving the Rostovs, Pierre decides to visit the apartment which Dolokhov shares with Prince Anatole Kuragine. He finds the scene one of hilarious confusion. Gypsy music and cigar smoke fill the air. Cards, bottles and glasses clutter tables. Sword belts, hussars' jackets and gloves lie scattered about.

One officer is sprawled in a chair, blissfully unconscious. Pierre pours champagne onto his face in an attempt to revive him. Another is performing a wild Cossack dance, crouching and kicking in the center of a cheering group, until he collapses. In a corner a chained bear is being fed caviar and champagne.

အခန်း(၂)

ဒိုလိုကော့စ် အလောင်းအစားတစ်ပွဲ အနိုင်ရ

မုတ်မိလောက်အောင် ရေနုတု... ဟိုး... ပေဝေဇာကာလကတည်းက တပ်မတော် မှ စစ်သားတွေ ပြုလုပ်ခဲ့ကြတဲ့ ထုံးစံအတိုင်း... ဒိုလိုကော့စ်ကလည်း... သူ စစ်ထွက်မယ့် အထိမ်းအမှတ်အဖြစ် ပါတီပွဲတစ်ခုပေးပါတယ်။ ဒိုလိုကော့စ်ဟာ ဘာကိုမှလေးလေးနက်နက် မထားတဲ့... လတ်လျားလတ်လျားနေတတ်တဲ့... လူပေါ်ကြော့လှယ်တစ်ယောက်... မြစ်တယ် ခုတော့... မြင်းတပ်ရဲ့ ဝိုင်းကြီးတစ်ယောက်အဖြစ်နဲ့ စစ်ထွက်ရတော့မှာပေါ့... အထိန်းအကွပ်မရှိတဲ့ ပါတီပွဲတစ်ခုကို ကျင်းပခဲ့တယ်။ ရှောင်တော့ရင် မိသားစုဆီကနေ ထွက်ခွာလာပြီးတဲ့နောက် ပီယာရိုက ဒိုလိုကော့စ် နဲ့ မင်းသားလေး အနာတိုလီ ကူရာဂျင်တို့ ပူးတွဲနေထိုင်ကြတဲ့အခန်းကို သွားရောက်လည်ပတ်မယ်လို့ ဆုံးဖြတ်တယ်။ သူ အဲဒီကိုရောက်သွားတဲ့အခါ... ဆူညံမြူးတူးပြီး ဝရတ်သုက္ကနဲ့ ဂွမ်ယက်ခတ်နေတဲ့ မြစ်ကွင်းကို တွေ့ရတယ်။ ဂွမ်ပစ်တားသံတွေ ဆူဆူညံညံနဲ့... တစ်ခန်းလုံးလည်း ဆေးလိပ်မီးခိုးတွေ... မှန်နေတယ်။ ဝဲချပ်တွေ အရက်ပုလင်းတွေ... ဖန်ခွက်တွေဟာ စားပွဲတွေပေါ်မှာစုပွဲနေတယ်။ စားရည်ချိတ်တဲ့ ဒါးပတ်တွေ... မြင်းစီးစစ်သားတွေဝတ်ရတဲ့ အပေါ်အင်္ကျီတွေ... လက်အိတ်တွေဟာ... တစ်ခန်းလုံး ပြန့်ကျဲနေတယ်။

အရာရှိတစ်ယောက်က အရက်မှူးလွန်ပြီး... ကုလားထိုင်တစ်လုံးပေါ်မှာ ခြေပစ်လက်ပစ်နဲ့ အရက်စည်းစိမ်ကို ခံစားရင်းလဲနေတယ်။ လူမှန်းသူမှန်းမသိတော့ဘဲ... လောကကြီးကိုမေ့နေတယ်။ ပြန်ပြီး သတိရလာအောင် ကြိုးစားတဲ့အနေနဲ့ ပီယာရိုက ပြင်သစ်ရှုန်ပိန်ဂိုင်းအရက်တွေကို သူ့မှက်နာပေါက်လောင်းချတယ်။ နောက်တစ်ယောက်က... မြူးကြဲတဲ့ကော့ဆက်အကကို ကနေတယ်။ သူ့ကို ဝိုင်းပြီး ကောင်းချီး ဩဘာပေးနေတဲ့လူအင်ကြီးရဲ့အလယ်မှာပေါ့။ ကိုယ်ကို ဝပ်တွားလိုက်...ခြေ...က အကတွေက... လိုက်နဲ့ နောက်ဆုံးမကနိုင်တော့ဘဲ... ကြမ်းပြင်ပေါ်လဲကျသွားတဲ့အထိပါပဲ။ အခန်းရဲ့ ထောင့်တစ်နေရာမှာတော့... သံကြိုးနဲ့ချည်နှောင်ထားတဲ့ ဝက်ဝံတစ်ကောင်ကို ငါးဥဆားနယ်ခွေ ကျွေးပြီး ရှန်ပီနဲ့အရက်တွေတိုက်နေတယ်။

Pierre, the only one in civilian clothes, makes haste to catch up, and soon is drunk enough to try an entertaining new game-juggling frothing bottles of champagne.

PIERRE'S ATTENTION is drawn to a noisy group boosting Dolokhov up onto the sill of a window high above the street below. Dolokhov is a sharp-featured, black-haired young scapegrace, who still seems to have a clear head though he obviously has drunk his full share.

Ripping aside the brocade curtain, swaying a little, Dolokhov turns to face the group. "Bring me the bottle of rum," he demands. "Now, let's get this straight. I'm betting fifty crowns that I'll drink the whole bottle standing here, without ever touching the sides of the window."

အရပ်သားဆတ်ရုံနဲ့ဆိုလို့... ပီယာဂိုတစ်ယောက်ပဲ ရိုတယ်၊ ပီယာဂိုက သူ့အရင် သောက်ထားတဲ့ လူတွေကို မိအောင် အရက်ကို ခပ်ပြန်ပြန်... ခပ်သော့သော့လေး သောက်လိုက် တယ်၊ မကြာခင်မှာပဲ... ပီယာဂိုလည်း မူးတော့တာပဲ။ အရက်တွေပူပြီးတော့... ချော်ဖြေမှု အသစ်တစ်ခု ပျော်ရွှင်စွယ်ကစားနည်းတစ်ခုလုပ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်၊ အပြည်တွေ တစ်စီထဲနေတဲ့ ရှန်ပိန် ပုလင်းတွေနဲ့ လက်လှည့်ကစားနည်းတစ်မျိုးကို ကစားဖို့ ကြိုးစားတယ်။

အဲဒီနောက်... ပီယာဂိုရဲ့အာရုံက... သူ့ညနေတဲ့အုပ်စုတစ်ခုဆီ ရောက်သွားတယ်။ သူတို့ က ဒီလိုကော့စ်ကို ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်ကို တင်ပေးနေကြတယ်။ ပြတင်းပေါက်က လမ်းပေါ် ကနေ(ကြည့်ရင်) အပြင်ကြီးမှာ ရိုတယ်၊ ဒီလိုကော့စ်ဟာ သားနားပေါ်တွင်တဲ့ မျက်နှာသွင်ပြင် ရှိပြီး ခပ်ပင်က မည်းနက်တယ်၊ ပါးရည်နပ်ရည်ရှိပြီး လတ်လျားလတ်လျားနဲ့ ပေါ့ပေါ့နေ ပေါ့ပေါ့စား လူပေါ်ကြော့တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ သူက အရက်ကို အပြည့်အဝသောက်ထားပြီး ခေ့ချိန်ကိုက်အောင် မူးနေတာ... ထင်ရှားပေါ်လွင်နေပေမယ့်... ခုအထိ ခေါင်းက ကြည့်ကြည့်လင်လင်ရှိနေပုံ... ရတယ်။

ပန်းပွင့်ထိန်းထားတဲ့ လိုက်ကာစကို သွယ်ဝန်း နည်းနည်းလေး ယိုင်တိပ်ပိုင်တိပ်ဖြစ်နေတဲ့ ဒီလိုကော့စ်က လူအုပ်စုဘက်ကို မျက်နှာပူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ "ကျွန်ုပ်ကို ရမ်းအရက်တစ်ပုလင်း ပေးပါ"လို့ သူက တောင်းလိုက်တယ်။ ကဲ... ခုပဲ ကျွန်ုပ်တို့... ရေပူတဲ့ဒီအရက်ကို သောက်ကြဖို့ ကျွန်ုပ်က... ကစတင်အစား (၅၀)ကြေး အလောင်အစားလုပ်မယ်၊ ဟောဒီ အရက်ထစ်ပုလင်းလုံးကို (ဟောဒီ)ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်မှာ ရပ်ရင်နဲ့... ကုန်အောင်သောက်မယ်၊ ပြတင်းပေါက်ဘောင် ဘေးနှစ်ဘက်ကို မကိုက်ဘူး..."

Dolokhov glances out the window upon the rooftops and down to the street below. He waves a mocking greeting and cries sardonically, "Hail, Moscow!"

One officer moves toward him nervously, stretching his hand out to seize Dolokhov's leg. "Don't be crazy!" he implores. "You'll be killed!"

Dolokhov bends down, grabs the man fiercely by his collar and threatens, "If you touch me again, I'll throw you down there!"

Noticing that the music has stopped, because the musicians are watching in fascination, Dolokhov calls to them, "Play! Play! What are we paying you for?" The musicians start playing again, loudly, nervously.

Dolokhov smiles contemptuously out at the room. "Now then, my good friends—"

ဒီလိုကျော်က ပြတင်းပေါက်ကနေ အပြင်ဘက်မှာရှိတဲ့ သိင်္ဃန်းပင်တွေနဲ့ အောက်ဘက် လမ်းပေါ်ကို ဖျပ်သံခဲစောင်းကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဖာဖာသံနဲ့ ပြောင်ချိုချိုလေသံနဲ့... "ဟေး... ဟေ့ဧကီ!" လို့ ဟစ်ကြွေးလိုက်တယ်။

အရာရှိတစ်ယောက်က သူ့ဆီကို ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့ လျှောက်သွားတယ်။ ဒီလိုကျော်က ရဲခြေထောက်ကို လှမ်းဆွဲပို့... သူ့လက်ကို ဆန့်တန်းရင်းနဲ့ငဲ့ဖို့။ "မဝေးစမ်းပါနဲ့ဗျာ... ခင်ဗျား သေသွားလိမ့်မယ်" လို့ သူက အနူးအညွတ်တောင်းပန်တယ်။

ဒီလိုကျော်က လျှောက်ကိုကုန်းပြီး အဲဒီလူရဲ့ အင်္ကျီကော်လံစကို သပ်ကြမ်းကြမ်း ဆွဲလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ "ခင်ဗျား... ကျွန်ုပ်ကို နောက်တစ်ခါလာပြီး ထိမယ် ကိုင်မယ်ဆိုရင် ခင်ဗျားကို ဟိုအောက်ကို ပစ်ချလိုက်မယ်..." လို့ ငြိမ်းခြောက်လိုက်တယ်။

တေးဂီတနဲ့ တီးမှုတ်နေဖျော်ဖြေနေကြသူတွေကလည်း ဒီလိုကျော်ကို စိတ်ဝင်တစား စောင့်ကြည့်နေမိကြတဲ့အတွက် တီးစားမှုတ်စားတွေ ရပ်သွားကြတယ်။ အဲဒီလိုရပ်သွားကြောင်း သတိပြုမိတဲ့ ဒီလိုကျော်က တီးမှုတ်တဲ့သူတွေဆီ အော်ပြီး "တီးကြည့်ပါကြလေ... တီးကြည့်ပါကြလေ... မင်းတို့ကို ဘာအတွက် ပိုက်ဆံပေးပြီး ငှားထားတာလဲ...?" လို့ ပြောလိုက်တယ်။ တီးမှုတ်တဲ့သူတွေလည်း ကြောက်ကြောက်လန့်လန့်နဲ့... ကျယ်ကျယ်လောင်လောင် စတင်တီးမှုတ်လိုက်ကြပါတယ်။

ဒီလိုကျော်က အခန်းထဲမှာရှိတဲ့ လူတွေဘက်ကို မထိတင်ပြန်ပြန်ပြီး "က... ဒီမှာ... ကိုယ်လူတို့ရေ..." လို့ ပြောရင်း

“At last, with a final convulsive gulp,
 Dolokhov drains the bottle of rum.
 Wavering, he stands erect,
 smiling triumphantly and disdainfully at
 the room”

Suddenly he tilts his head back and begins to drink. The onlookers watch tensely, disturbed, smiling nervously.

The room is now in dead silence as Dolokhov bends back farther and farther. Suddenly he almost slips. There is an intake of breath from the audience but no one moves. Instinctively, Dolokhov starts to put out his hand to grasp the side of the window. But even as it seems as though he were about to topple out, he pulls his hand sharply back and manages to regain his balance. With tense effort, he slowly bends back his head to finish the bottle.

At last, with a final convulsive gulp, Dolokhov drains the bottle of rum. Wavering, he stands erect, smiling triumphantly and disdainfully at the room, holding the bottle upside down to show that it is empty. There is a roar of applause from the group. The music strikes up again wildly. Insolently, Dolokhov flips the bottle over his shoulder out the window and puts out his hand.

ရုတ်တရက် သူ့ခေါင်းကို နောက်ဘက်သို့လှန်ချလိုက်တယ်။ ခေါင်းကိုမော့... (ပုလင်းနှစ်ပင်စပ်နဲ့တော့ပြီး) ရုပ်အရက်ကို စတင်သောက်တော့တာပါပဲ။ ဘေးက စောင့်ကြည့်နေတဲ့ ပရိသတ်တွေရဲ့စိတ်ထဲမှာ စိုးရိမ်ပူပန်မှု၊ စိတ်ပင်ပန်းဆင်းရဲမှုတွေနဲ့ ပြည့်လှမ်းနေပါတယ်။ (ဒါပေမဲ့) သူတို့က ထိတ်ထိတ်လန့်လန့်နဲ့ ပြုံးပြီးတော့ပဲ စောင့်ကြည့်နေကြပါတယ်။

ဒီလိုကျော်က နောက်ဘက်ကို ပိုပိုပြီးလှန်လာတယ်။ တစ်ခန်းလုံးလည်း ငြိမ်ပြီး... အပ်ကျသံတောင် ကြားရလောက်အောင် လုံးဝတိတ်ဆိတ်... ငြိမ်သက်ပြီးနေပါတယ်။ ရုတ်တရက် ဆိုသလို... ဒီလိုကျော်က ချွန်ကုမ္ပဏီ ဖြစ်သွားတယ်။ ကြည့်နေတဲ့သူတွေ... က ပင့်သက်ရှု လိုက်မိကြတယ်။ ဒါပေမဲ့... တစ်ယောက်မှ မလှုပ်ကြပါဘူး။ ငြိမ်ပြီး ကြည့်နေကြတယ်။ အလိုလိုသိတဲ့ ပင်ကိုယ်စိတ်အရ... ဒီလိုကျော်ဟာ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ကို ကိုင်စို့... သူ့လက်ကို ဆန့်ထုတ် လိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့... သူ့ခွဲခွာကိုယ်ကြီးက ယိုင်လဲတော့မလိုလို ဖြစ်သွားတာတောင်မှ သူ့လက်က ပြတင်းပေါက်ဘောင်ကို ရောက်ခါနီးမှ ရုတ်တရက်ပြန်ထုတ်လိုက်တယ်။ သူ့ကိုယ်ကိုလည်း ဟန်ချက် ညီအောင် ပြန်ထိန်းလိုက်တယ်။ အပြင်းအထန် စိတ်ကိုတင်း... ကြိုးစားအားထုတ်ပြီး... ခေါင်းကို ခြည်းခြည်းချင်းလှန်တယ်။ လက်ကျန်ရစ်အရက်ကုန်အောင် ကြိုးစားပြီးသောက်တယ်။

နောက်ဆုံးမှာတော့... ဒီလိုကျော်က ပုလင်းကိုလှုပ်ပြီး ကျွန်ုပ်တို့ရဲ့ရုပ်အရက်ကို အပြီး အပြတ်မော့ချလိုက်တယ်။ ဒယ်ဒယ်ပိုင်နဲ့ ဟိုယိမ်းဒီယိမ်းဖြစ်နေရာကနေ ကိုယ်ကို မတ်ပြီး ရပ်လိုက် တယ်။ အောင်ပွဲရလို့ ဟန်ထောင်လွှားတဲ့အပြုံးနဲ့ တစ်ခန်းလုံးကိုကြည့်ပြီး... ပုလင်းထဲမှာ အရက် ကုန်သွားပြီဆိုတာပြပို့... ပုလင်းကို ခောက်ထိုး... မှောက်ပြလိုက်တယ်။ ကြည့်နေတဲ့ပရိသတ်က လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနဲ့ ဝေါက်နဲ့ဖြစ်သွားပြီး လက်ခုပ်ဩဘာတွေ ညံ့နေအောင် ပေးကြတယ်။ တေးဂီတ ဝိုင်းကလည်း အပြင်းအထန်ကို ပြန်ပြီး တီးမှုတ်ပါတယ်။ ဒီလိုကျော်က မထီတင် ပဟမသန့်နဲ့ ရုပ်ပုလင်းအလွတ်ကို... သူ့ ပခုံးပေါ်ကကျော်ပြီး ပြတင်းပေါက်အပြင်ဘက်သို့ မြှောက်ပြီး ပန်ချ လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့လက်နှစ်ဘက်ကို ရှေ့ဘက်ဆန့်လိုက်တယ်။ လက်ကိုဖြန့်ပြီး...

“The fifty crowns, please. And I’ll pay twice as much to anyone else who’ll do it.”

Pierre, who by now is quite drunk, pushes himself through the crowd of officers. “I’ll do it for nothing,” he insists. “Without any bet.”

At that moment, luckily, Andrey suddenly walks into the noisy room. Quietly, haughtily, with scarcely concealed disgust at the debauchery about him, he threads his way through the roomful of drunken young officers and seizes the bottle from Pierre’s hand.

“Your father is asking for you,” he says.

Pierre shakes his head, trying to master his drunkenness.

“ကဲ... ကျေးဇူးပြုပြီး ကရောင်းအင်းငါးဆယ်ပေးပါ ခင်ဗျာ... ကျွန်တော်လို... လုပ်မယ် လှိုရင်လည်း လုပ်နိုင်တဲ့ ဘယ်သူကိုမဆို... ကျွန်တော်က ဒီထက်နှစ်ဆ ပြန်ပေးပါမယ်”

ခုအခါမှာ လုံးဝကို မူးနေပြီဖြစ်တဲ့ ပီယာရီက အရာရှိတွေ အုပ်ကြားကနေ ရှေ့ဘက် ကို တိုးပြီးထွက်တယ်။ “ကျွန်က တစ်ပြားမှမယူဘဲ... လုပ်မယ်။ ဘာအလောင်းအစားမှမလုပ်ဘဲ... ကျွန် လုပ်ပြမယ်...” အတင်းအကျပ်ပြောပြီး တောင်းဆိုတယ်။

ကံကောင်းထောက်မစွာဘဲ... အဲဒီအချိန်မှာ ဆူညံနေတဲ့အခန်းထဲကို အင်အဓရ က အေးဆေးတည်ငြိမ်စွာ ရုတ်တရက်ဝင်လာတယ်။ အရက်တွေ အလွန်အကျွံပေးမိသောက်စားမှုကို သူက မနှစ်မြို့ဘူး။ သူ မနှစ်မြို့တာကို အနိုင်နိုင်ပုံးကွယ်ပြီး ဘာမှမပြောဘဲနဲ့... ခန်းလုံးပြည့် အရက်မူးနေတဲ့အရာရှိငယ်တွေ ကြားကနေ ခပ်တည်တည်ပဲ တိုးထွက်တယ်။ ပီယာရီဆီရောက်အောင် သွားတယ်။ ပီယာရီလက်ထဲက အရက်ပုလင်းကို ဖမ်းကိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့...

“ခင်ဗျားရဲ့အဖေက ခင်ဗျားကို မေးနေတယ်...” လို့ ပြောပြလိုက်တယ်။

မူးနေတာတွေ ပြောသွားအောင် ကြီးစားရင်း ပီယာရီက ခေါင်းကို လှုပ်ခါလိုက်တယ်။ ဒီလို အငေါလွှတ်တယ်ဆိုတာ ဘာကိုဆိုလိုမှန်း သူ သိပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ရောထောင့်နေပြီဖြစ်တဲ့ ဖခင် ငြိစားပြီး ပီရူကော့ အပြင်အထန်နာမကျန်းဖြစ်နေတာ... လပေါင်းများစွာ ကြာပါပြီ။ ဒါပေမယ့် ရောက်မီမီဆိုင်စက်ခံနေရတဲ့ ဖခင်ကြီးထံလာရောက်ဖို့... ပီရူကော့ခံအိမ်တော်ကနေ ပီယာရီဆီ

He knows what this summons means. His aged father, Count Bezukhov, has been seriously ill for months. But no word has come from the Bezukhov mansion inviting Pierre to the bedside of the stricken man, and so he has stayed away. Pierre feels this slight all the more keenly because he is illegitimate, not legally acknowledged as a member of the vastly wealthy Bezukhov family. Now Pierre knows that his father must be sinking fast.

အမှာစကားတစ်ခွန်း ပေးပေးပါဘူး ဒါကြောင့် သူကလည်း လွတ်လွတ်ကင်းကင်းနေပါတယ်။ (သူ့ ဝင်ထဲမသွားဘဲ ထောင်နေလိုက်တယ်။) ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ပီယာရီ တော်တော်လေးခံစားရတယ်။ ပီယာရီ မခံချိမခံသေးဘဲ အများကြီးခံစားရတာက သူဟာ မြို့စားကြီးနဲ့ တရားဆင်လက်ထပ်ထားခြင်း ဖြစ်တဲ့ မိခင်ရဲ့သားဖြစ်နေတာ... ကိုယ်ပဲ။ အလွန်တရာ ကြီးကျယ်ကြွယ်ဝလှတဲ့ မိခင်ကော့မိသားစု ရဲ့ မိသားစုဝင်တစ်ယောက်အဖြစ် သူ့ကို တရားဆင်အသိအမှတ်ပြုတာကို သူ ခံစားရတယ် အခုတော့... သူ့ရဲ့ဝင်ကြီးဟာ အချိန်အတိုဆုံး၊ အမြန်ဆုံးကာလအတွင်းမှာ လူ့လောကက ထွက်ခွာ သွားရတော့မယ်ဆိုတာကို... ပီယာရီ သိလိုက်ရပြီလေ...။

Scene 3—Pierre Inherits a Fortune and a Title.

ARRIVING AT THE HOUSE of Count Bezukhov, Pierre and Andrey find the count's relatives ranged around the salon in attitudes of polite grief. Pierre gazes around uncertainly, almost timidly, and makes a little bow. The relatives stare at him in icy silence.

There is an embarrassing pause, and then the door opens. Prince Vasili Kuragine, Pierre's influential relative, enters and immediately comes over to Pierre and Andrey.

"How is the count, Prince Vasili?" asks Andrey.

"His confessor is with him. They are giving him Extreme Unction." The prince turns to Pierre. "He is asking for you. Follow me."

အခန်း(၃)

ပီယာရီ ... ငွေအမြောက်အမြားနှင့်
ဘွဲ့ထူးဂုတ်ထူးတစ်ခု အမွေဆက်ခံရရှိ

မြို့စားကြီး ပီရုကော့ ရဲဒီမိတော်ကို ရောက်သွားတော့... ပီယာရီနဲ့ အင်ဒရေ က မြို့စားကြီးရဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေကို တွေ့ရတယ်။ မြို့စားကြီးရဲ့ ညွှန်ခံမထံမှာ နေရာယူ စောင့်ဆိုင်းနေကြတယ်။ ပူဆွေးသောကပြစ်နေကြတဲ့ဟန်ပန်ကို ယဉ်ကျေးစွာပြသရင်းနဲ့လေ...။ ပီယာရီက... မှက်ပွဲသိမ်းငယ်တဲ့စိတ်နဲ့ အခန်းပတ်လည်ကို စခန်းစနောင်နဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။ ခေါင်းကို အနည်းငယ်တိမ်ညွတ်ပြီး အရိုအသေပြုလိုက်တယ်။ ဆွေတော်မျိုးတော်တွေက... သူ့ကို ဟက်ဟက်ပက်ပက်လိုက်လိုက်လှဲလှဲမရှိဘဲ... ငြိမ်ပြီး စိုက်ကြည့်ကြတယ်။

အနေရအထိုင်ရခက်ပြီး စိတ်ကသိကအောက်နဲ့ သောလောက်စောင့်နေရပြီးတဲ့အခါမှာ... တံခါးက ပွင့်လာတယ်။ ပီယာရီတို့အပေါ်မှာ ဩဇာဥောင်းတဲ့ ဆွေတော်မျိုးတော်... မင်းသားဇာသီလီ ကုရာရှင် အခန်းထဲ ဝင်လာတယ်။ ပြီးတော့ ပီယာရီ နဲ့ အင်ဒရေသီကို ချက်ချင်းခံရောက်လာတယ်။

"မြို့စားကြီး ဘယ်လိုနေပါသလဲ... မင်းသားကြီး ဇာသီလီ ခင်ဗျား...?" လို့ အင်ဒရေက မေးလိုက်တော့...။

"သူ့ရဲ့ (ဝန်ခံချက်ကို ကြားနာမယ့်) ဘုန်းတော်ကြီးက သူနဲ့ဘေးကို ရောက်နေပြီလေ။ ဘုန်းတော်ကြီးတွေက ဘဝကူးခါနီး ဘိသိက်မင်္ဂလာပွဲ... ကို ကျင်းပနေကြတယ်"လို့ ပြန်ဖြေပြီး မင်းသားကြီးက ပီယာရီဘက်ကို လှည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ပြောလိုက်တယ်... "သူက မင်းဆရာပေးနေတယ်... ငါ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့..."

PIERRE FINDS THE COUNT'S BEDROOM crowded with priests in their resplendent robes, with doctors, weeping women, servants, nurses. The old count is lying propped in bed, his face rigid, calm, expressionless.

The priests finish their rites. The dying man flickers his eyes toward his old servant, who is standing beside the bed. The servant leans over to put his ear close to the count's mouth, listening intently. Then the servant puts his hand under the pillow and withdraws a small inlaid box which he places on the sheet. He comes over to Pierre.

ပီယာရီက (မြို့စားကြီးရဲ့အိပ်ခန်းထဲကို ရောက်သွားတော့) သားနားထည်ဝါတဲ့ ဝတ်ရုံတွေကို ဆင်ခြန်းထားတဲ့ ဘုန်းတော်ကြီးတွေ၊ ဆရာဝန်တွေ... မျက်ရည်ဖြိုင်ဖြိုင်ကျနေတဲ့ အမျိုးသမီးတွေ...၊ အစောင့်တွေ... သူနာပြုတွေနဲ့ အိပ်ခန်းတစ်ခုလုံး ပြည့်ကျပ်နေတာကို တွေ့ရတယ်။ အိမ်ပေးလုပ်ဖြစ်တဲ့ မြို့စားကြီးကတော့ အိပ်ရာပေါ်မှာ ဝေဒနာခံစားရင်း လဲလျောင်းနေတယ်။ မျက်နှာထားက တင်းပြီး တည်ငြိမ်တယ်... ဘာခံစားနေရတယ်ဆိုတာကို မဖော်ပြတဲ့... ဘာမှ အထူးတလည် မပြောင်းလဲတဲ့... မျက်နှာမျိုးနဲ့။

ဘာသာရေး စလေ့ထုံးတမ်းဆောင်ရွက်မှုတွေကို ဘုန်းတော်ကြီးတွေက အဆုံးသတ်လိုက်ကြတယ်။ သေခါနီးဆဲဆဲ မြို့စားကြီးက အိပ်ရာဘေးမှာရပ်နေတဲ့ သူ့အစောင့်အိမ်ကြီးကို မျက်လုံးပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်လှုပ်ပြီး အချက်ပြတယ်။ အစောင့် (ဘဏ္ဍာစိုး)ကြီးက သူ့ခါးကို ကိုင်းညွှတ်ပြီး သူ့ခါးနားကို မြို့စားကြီးရဲ့ပါးစပ်နားသို့ ကပ်လိုက်တယ်။ အထူးအာရုံစိုက်ပြီး နားထောင်တယ်။ အဲဒီနောက် အစောင့်(ဘဏ္ဍာစိုး)ကြီးက သူ့လက်ကို ခေါင်းအုံးအောက်သို့ သွင်းလိုက်ပြီး အပြောက်အမွှမ်းတွေ စီခြယ်ထားတဲ့ သေတ္တာလေးတစ်လုံးကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီသေတ္တာလေးကို အိပ်ရာခင်းပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်တယ်။ အဲဒီနောက် သူက ပီယာရီဆီ လျှောက်လာပြီး ...

“If you please, Monsieur Pierre,” says the servant. “He wishes you to kiss him good-bye.”

There is absolute silence in the room as everyone watches Pierre, blinking back tears at his father’s bedside. The old man makes an effort to smile, a very faint, tortured smile. With a gasping sob, Pierre falls on his knees beside the bed, takes his father’s hand and kisses it fiercely. Then, struggling to compose himself, he stands up.

The servant lifts the box and gives it to Pierre who takes it without looking at it, his eyes riveted on his father’s face. Then, unable to control himself any longer, he hurries out of the bedroom.

ENTERING THE ROOM filled with waiting relatives, Pierre looks down at the box in his hand, puzzled, and hands it to Andrey, who opens it and takes from it two heavily sealed envelopes.

“ကျေးဇူးပြု၍... မှန်စိယာ ပီယာရီ ခင်ဗျား... မြို့စားကြီးက ခင်ဗျားကို သူ့သီလာပြီး နောက်ဆုံးနှုတ်ဆက်အနမ်းလေးပေးစေချင်ပါတယ်...တဲ့ ခင်ဗျာ” လို့ အစောင့်ကြီးက ပြောလိုက်တယ်။

အခန်းဆဲမှာရှိတဲ့လူတိုင်းက ပီယာရီကို စောင့်ကြည့်နေကြတဲ့အတွက်... တစ်ခန်းလုံး (အပ်ကူသံတောင် ကြားရလောက်အောင်) လုံးဝ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေတယ်။ ပီယာရီကတော့ မျက်တောင်ကို မုတ်ခတ်မုတ်ခတ်လုပ်ပြီး မျက်ရည်တွေထိန်းရင်း သူ့ခင်ရဲအိပ်ရာဘေးမှာ ရောက်နေတယ်။ ဇရာထောင်းနေပြီဖြစ်တဲ့ မြို့စားကြီးက ကြီးစားပြီး ပြုံးပါတယ်။ ပြင်ပပြော ဝေဒနာခံစားနေရတဲ့ကြားက အလွန်ကို အားနည်း(တဲ့ မချီ)ပြုံးကလေးဖြစ်ပါတယ်။ ပီယာရီက ဟင်သက်ရှု... ရိုက်ငိုရင်းနဲ့ သူ့ခင်ရဲအိပ်ရာဘေးမှာ ဒူးထောက်ပြီး ထိုင်ချလိုက်တယ်။ သူ့ခင်ရဲ လက်ကိုဆွဲယူပြီး ပြင်းထန်ချောက်ချားစွာနဲ့ နမ်းလှုပ်ပါတယ်။ အဲဒီနောက်... သူ့ကိုယ်သူ ထိန်းနိုင်ဖို့ ကြိုးစားရင်းနဲ့... သူ မတ်တတ်ရပ်လိုက်ပါတယ်။

အစောင့်ကြီးက သေတ္တာလေးကို မယူလိုက်ပြီး ပီယာရီကို ပေးလိုက်တယ်။ ပီယာရီက သေတ္တာလေးကို မကြည့်ဘဲနဲ့ယူလိုက်တယ်။ သူ့မျက်လုံးအနံ့က သူ့ခင်ရဲမျက်နှာလေးကိုပဲ စူးစိုက်ပြီး ကြည့်နေမိတယ်။ အဲဒီနောက်... သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လိုမှဆက်ပြီး မထိန်းနိုင်တော့တဲ့အတွက် အိပ်ခန်းထဲကနေ ခပ်သုတ်သုတ်ကလေး ထွက်သွားလိုက်တယ်။

စောင့်သိန်းလွင်... ဆွေတော်မျိုးတော်တွေ ပြည်လှမ်းနေတဲ့ ညွှန်ကြားရေးမှူး... သူ့လက်ထဲက သေတ္တာလေးကို ပီယာရီထံကြည့်လိုက်မိတယ်။ စိတ်ဝှက်ထွေး ဦးနှောက်ခြောက်သွားပြီး သူက (အဲဒီသေတ္တာလေးကို) အင်အရေလို ပေးလိုက်တယ်။ အင်အရေက သေတ္တာလေးကို မှုတ်ပြီး ဖွင့်တယ်။ အထဲမှာ ချိတ်ဆိပ်တွေ အထပ်ထပ်ခိုင်ထားတဲ့ စာအိတ်နှစ်အိတ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။

“This letter,” says Andrey in a puzzled voice, “is for the Czar. And the other one, Pierre, is for you.”

“Open mine, please, and read it,” says Pierre.

“Deliberately, while the onlookers watch, fascinated, Andrey opens the envelope and scans it rapidly. “Your father,” says Andrey, “wished you to know that, in his letter to the Czar, he begs that you be acknowledged as his legitimate son and the next Count Bezukhov, sole heir to all his estate.”

“ဒီ... စာက” ဆိုပြီး ဇေဝေဝါ မဝေခွဲနိုင်တဲ့လေသံနဲ့ “ဇာဘုရင်မင်းမြတ်အတွက်ပဲ...” လို့ အင်ဒရေက ပြောလိုက်တယ်။ “အဲ... နောက်တစ်စောင်က... ပီယာရီ... ခင်ဗျားအတွက် စာ... ဝျ”

“ကျေးဇူးပြုပြီး... ကျွန်တော့်ရဲ့ စာကို ဖွင့်ပြီးဖတ်ပြပါဗျာ...” လို့ ပီယာရီက ပြောတယ်။ ဘေးက ဆွေတော်မျိုးတော် ပွဲကြည့်ပရိသတ်စောင့်ကြည့်နေတဲ့အနီကိ... အင်ဒရေက တမင်တကာ သူတို့ရဲ့အာရုံကိုပမ်းစားဖို့... (အင်ဒရေက) စာကိုဖွင့်လိုက်တယ်။ သပ်မြန်မြန်လေး ကြည့်လိုက်တယ်။ “ခင်ဗျားရဲ့ ဗေမည်းတော်က... ခင်ဗျားကို သိစေချင်တာရှိတယ်...” အင်ဒရေက ပြောလိုက်တယ်။ “သူက... ဇာဘုရင်ထံ ရေးထားတဲ့ သူ့စာထဲမှာ... သူက ဘုရင်မင်းမြတ်ကို စောင့်ရှောက်လျှောက်ထားတယ်။ ခင်ဗျားကို သူ့ရဲ့စာရာခင်သားအဖြစ် အသိအမှတ်ပြုဖို့... ရယ် ပီရူကော့ ပြုစားကြီးအဖြစ် ခန့်အပ်ဖို့ရယ်... ခင်ဗျားဟာ သူ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ ဖွဲ့စည်းဥစ္စာအားလုံးရဲ့ တစ်ဦးတည်း သော အမွေစားအမွေခံဖြစ်ကြောင်းရယ်...”

There is a discreet but audible gasp from the spectators. Pierre nods, as though not quite grasping the import of this. Prince Vasili and his beautiful daughter, Helene, exchange significant glances. Vasili dftly taker Helene by the arm and comes over the Pierre. He grips Pierre by both arms, emotionally. "Be worthy, my boy," says Vasili. "Be worthy of your great father. Helene, kiss your cousin. Wish him well."

There is a moment of uncertainty as Pierre looks at Helene, dully, still shocked by the death of his father. Then Helene moves up to Pierre, puts her arms around him and kisses him on the cheek.

စောင့်ကြည့်နေတဲ့ ဖရိုသတ်တွေဟာ ယဉ်ကျေးမှုအရ အပြုအမူတွေက ဆင်ခြင်ပြီး ချဉ်းစောင့်ပေမယ့်... အံ့အားသင့်ပြီး ဖင့်သက်ရှုတဲ့အသံတွေကတော့ ကြားနိုင်လောက်တဲ့အထိ ထွက်လာပါတယ်။ ပီယာရီကတော့ (အင်ဒရေ ပြောပြနေတဲ့ စာရဲ့အဓိပ္ပာယ်ကို) သဲသဲကွဲကွဲ နားမလည် ပေမယ့်... ခေါင်းကို ညိတ်လိုက်တယ်။ မင်းသားကြီး တစ်လီနဲ့ သူ့ရဲ့သမီးချော ဟယ်လင်တို့က တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် အဓိပ္ပာယ်ပါပါ ကြည့်လိုက်ကြတယ်။ (မင်းသားကြီး) တစ်လီက ဟယ်လင်ရဲ့ လက်ကို ပိုင်ပိုင်နိုင်နိုင်ဆွဲပြီး ပီယာရီဆီ လျှောက်လာတယ်။ သူက ပီယာရီရဲ့လက်နှစ်ဖက်လုံးကို စိတ်လှုပ်ရှားစွာ ဆုပ်ကိုင်ရင်း "မိဖုရားနဲ့လျော်ညီအောင် ကောင်းမွန်ထိုက်တန်ပါစေ... တူတော်မောင်၊ မင်းရဲ့ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ ဗခင်ကြီးရဲ့ ဂုဏ်နဲ့ လျော်ညီထိုက်တန်ပါစေ...၊ ဟယ်လင်... သမီးရဲ့ ဝမ်းကွဲအစ်ကိုကို နှုတ်ဆက်အနမ်းလေးများ ပေးပါကွယ်... ကောင်းကောင်းကြီး ဂုဏ်ပြုနှုတ်ဆက်လိုက်ပါဦး" လို့ပြောလိုက်တယ်။

အခုအချိန် အချိန်အတန်မှာ ပီယာရီအနေနဲ့ ဘာမှ သေသေချာချာ ဂယနဏ မသိရ သေးတဲ့ကာလ...၊ ဗခင်ကြီးသေဆုံးမှုကြောင့် တုန်လှုပ်နေဆဲဖြစ်တဲ့ ပီယာရီက ဟယ်လင်ကို အာရုံ မရှိဘဲအားဘဲ... စိတ်မကြည်မလင်နဲ့ ကြည့်လိုက်မိတယ်...၊ အဲဒီနောက်... ဟယ်လင်က ပီယာရီ အနား ရောက်လာတယ်။ သူ့ကို လက်နှစ်ဖက်နဲ့ပွေ့က်ပြီး သူ့ရဲ့ပါးပြင်ကို နှုတ်ဆက်အနမ်းလေး ပေးဆက်လိုက်ပါတယ်။

Scene 4—Andrey Goes to War

HAVING COMPLETED his role as a cynical witness to the sudden change of attitude that takes place when Pierre inherits his father's title and fortune, Andrey now prepares to join the army as an adjutant on General Kutuzov's staff. His pretty but superficial little wife, Lise, from whom Andrey has ill concealed his growing boredom, protests at being taken to the vast country estate of Andrey's father, where she will have only her sister-in-law and the tyrannical old Prince Bolkonsky for company. Nevertheless, she submits to Andrey's insistence and they prepare to set out for the estate, where Andrey will leave Lise and say farewell to his father and sister.

အခန်း(၄)
အင်ဒရေ စစ်ထွက်ပြီ

ပီယာရီ ဟာ သူ့ပင်ရဲ့ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးနဲ့ စည်းစိမ်ချမ်းသာတွေကို အမွေဆက်ခံရရှိပြီး တဲ့အခါ... (လူတွေရဲ့) အကောင်းမမြင်တဲ့စိတ်သဘောထားတွေကနေ ရုတ်တရက်ပြောင်းလဲသွားတယ်။ ပီယာရီရဲ့တို့ရဲ့တွေကို သက်သေတစ်ယောက်အဖြစ် ဆောင်ရွက်ရတဲ့ သူ့ရဲ့အခန်းကဏ္ဍကို လက်စသတ် ပြီးတဲ့အခါ အင်ဒရေဟာ အခုအချိန်မှာ တပ်မတော်ထဲဝင်ဖို့ ပြင်ဆင်ရတယ်။ ဗိုလ်ချုပ်ကြီး ကျတူဇော့စ်ရဲ့ တပ်ဖွဲ့မှာ တပ်ရေးဗိုလ်ကြီးတစ်ယောက်အဖြစ် အမှုထမ်းရန်ဖြစ်တယ်... သူက သူ့နီးကို ဖခင်ဖြစ်သူရဲ့ ကြီးမားကျယ်ဝန်းတဲ့ ကျေးလက်ဒေသခံအိမ်ကို ခေါ်သွားဖို့ စီစဉ်တယ်။ ဝံ့ရည်သွင်ပြင်လှပချောမောပေမယ့်... (ဘာကိုမှ) လေးလေးနက်နက်မရှိတဲ့ ဇနီးသည်လေး လီစီအပေါ် အင်ဒရေအနေနဲ့ ငြီးငွေ့စိတ်ကုန်မိတယ်။ သူ့ရဲ့ ကြီးထွားဖြစ်ထွန်းနေတဲ့ ငြီးငွေ့မှုကို အင်ဒရေအနေနဲ့ ဟန်ဆောင် ထိန်းသိမ်းပြီးတောင် မထားနိုင်ပါဘူး။ ဇနီးဖြစ်သူကလည်း သူ့ကို အင်ဒရေ ဖခင်ရဲ့အိမ်တော်သို့ ခေါ်သွားမှာကို သဘောမတူကြောင်း မလိုက်လိုကြောင်း ကန့်ကွက်ပြောဆိုတယ်။ အဲဒါမှာဆိုရင် သူ(မ) အဖော်ပြုဖို့... သူ(မ)ရဲ့ ယောက်မဖြစ်သူရယ်... ပီဒိုပီချုပ်ချယ်တတ်တဲ့ (အင်ဒရေရဲ့ပင်) ဇရာထောက်နေပြီဖြစ်တဲ့ မင်းသားကြီး ဘိုလ်ကွန်စကီရယ်ပဲ ရှိမယ်။ ဒါပေမဲ့ (နောက်ဆုံးမှာ) အင်ဒရေရဲ့ တိုက်တွန်းမှုကို အလျှော့ပေး လိုက်လျောခဲ့တယ်။ ပြီးတော့ ကျေးလက်ခံအိမ်တော်ကြီးသို့ စတင်ထွက်ခွာဖို့ ပြင်ဆင်တယ်။ အဲဒါမှာ အင်ဒရေက လီစီကို ထားခဲ့မယ် ဖခင်ဖြစ်သူနဲ့ နှမဖြစ်သူကို (စစ်မထွက်မီ) ခွဲခွာနှုတ်ဆက်စကားဆိုမယ်။

NOTE: The following passage has been condensed from Book One, Chapters XXII, XXIII and XXV of " War and Peace":

AT THE COUNTRY estate of Prince Bolkonisky, although Prince Andrey and his wife were expected any day, this was not permitted to disturb the regular household routine. Prince Bolkonisky, a retired major-general, took personal charge of his daughter's education, giving Mary her lessons in algebra and geometry up to her twentieth year and organizing every minute of her life. He kept himself continually busy writing his memoirs, working out problems in higher mathematics, turning snuff-boxes on his lathe, dabbling in his garden, or supervising the erection of farm buildings which were always being added to his estate. He carried regularity in his life to the highest exactitude, his meals being served not merely at a certain hour but at a certain minute.

“ သူ့ကို အစားအသောက် တည်ခင်းကျွေးမွေးတဲ့အချိန်ဟာ နာရီဝိုင်းအားဖြင့် အချိန်မှန်တိကျရုံနဲ့မရပါဘူး။ မိနစ်ဝိုင်းပါ တိကျရပါတယ်။ ”

မှတ်ချက် ။ ။ အောက်ပါ ကောက်နုတ်ချက်စာပိုဒ်မှာ စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးစာအုပ် အတွဲ (၁) အခန်း (၂၂)၊ (၂၃)နှင့် (၂၅)တို့မှ အကျဉ်းချုံးကောက်နုတ်ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။
မင်းသားလေး အင်ဒေဂရနဲ့ သူ့နဲ့နီးသည့် လီစီတို့ဟာ ဘယ်နေ့ဘယ်ရက်မှာမဆို အချိန် မရွေးရောက်လာကြလိမ့်မယ်လို့ မျှော်လင့်ထင်မှတ်ထားကြပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ မင်းသားကြီး ဘိုလ်ကွန်စကီ ရဲ့ ကျွေးလက်ဒေသခံအိမ်ကြီးမှာ နေ့စဉ်ပုံမှန်လုပ်ရိုးလုပ်စဉ်လုပ်ငန်းတွေကို အစီအစဉ်ပျက်စေဖို့ ခွင့်မပြုပါဘူး။ (နေ့စဉ်လုပ်ငန်းကျလုပ်ငန်းတွေလျက်ပြီး အင်ဒေဂရတို့ကို အထူးတလည်ကြိုဆိုဖို့... ပြင်ဆင်ဖို့ ခွင့်မပြုပါဘူး။) မင်းသားကြီး ဘိုလ်ကွန်စကီဟာ အငြိမ်းစားခိုလှုံချုပ်ကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ သူက သူ့သမီးရဲ့ပညာရေးကို သူကိုယ်တိုင် တာဝန်ယူကြီးကြပ်တယ်။ သမီးတော် ငေဖိုကို အသက်နှစ်ဆယ်ရောက်တဲ့အထိ အကွရာသင်္ချာနဲ့ ဂျီဩမေတြီသင်သင်စာတွေကို သူကိုယ်တိုင် သင်ပေး တယ်။ သူ(မ)ဘဝရဲ့ တိုတောင်းတဲ့ တဏှင်အချိန်တိုင်းကို အလဟဿမဖြစ်အောင် အစီအစဉ် ချမှတ်ပေးတယ်။ သူကိုယ်တိုင်လည်း အမြဲတမ်း အလုပ်နဲ့လုပ်နဲ့ မပြတ်အောင်နေတယ်။ သူ့ဘဝမှတ်တမ်း ကိုယ်တွေ့အဖြစ်အပျက်တွေ ရေးတယ်။ အဆင့်မြင့်သင်္ချာပစ္စည်းတွေကို စဉ်းစားတွက်ချက်တယ်။ နာရီကျွေး လေးတွေကို သူ့ရဲ့တွင်ခုံပေါ်မှာတင်ပြီး သ တယ်။ သူ့ရဲ့ ဥယျာဉ်ခြံကြီးထဲမှာ ဟိုစစ်စစ် သည်စစ်စစ် လုပ်တယ်။ ဒါမှမဟုတ် စိုက်ပျိုးမွေးမြူရေးခြံ အဆောက်အအုံတွေ တည်ဆောက်နေမှုကို ကြီးကြပ် တယ်။ သူ့စွဲခံအိမ်တော်မှာ အဲဒီအဆောက်အအုံတွေကို အမြဲတမ်း တိုးချဲ့ဆောက်လုပ်နေရတာ ဖြစ်တယ်။ သူ့ဘဝရဲ့ နေထိုင်စားသောက်ဆောင်ရွက်မှုအားလုံးကို အချိန်မှန် ပုံစံနေထေးတာဖြစ်အောင် ဆောင်ရွက်တယ်။ အချိန်ကို အတိကျသုံး အမှန်သုံးဖြစ်အောင် လိုက်နာတယ်။ သူ့ကို အစားအသောက် တည်ခင်းကျွေးမွေးတဲ့အချိန်ဟာ နာရီဝိုင်းအားဖြင့် အချိန်မှန်တိကျရုံနဲ့မရပါဘူး။ မိနစ်ဝိုင်းပါ တိကျရပါတယ်။

Though he no longer had any influence in political circles, every high official in the province felt obliged to call upon him, and had to wait, like everyone else, until the regular hour at which the prince made his appearance in his lofty waiting room. Everyone felt the same veneration, even awe, when the high door of the study opened and showed the small figure of an old man in a powdered wig, with little withered hands and grey eyebrows overhanging shrewd, youthful-looking eyes.

ON THE DAY the young people were expected to arrive, the grey-haired valet, Tikhon, was sitting in the waiting room dozing and listening to the old prince snoring in his immense study. At that moment a carriage drove up to the steps, and Prince Andrey got out, helped his little wife down and escorted her into the house. Old Tikhon popped out of the waiting room and whispered that the prince was taking a nap. Andrey looked at his watch and turned to his wife.

ရထားလုံးတစ်စီးက
အိမ်ပေါက်ဝလှေကားထစ်တွေနားထိ
မောင်းလာတယ်။ မင်းသားလေး အင်ဒရေက
ရထားလုံးထဲမှ ထွက်လိုက်တယ်။
သူ့ဇနီးသည်လေးကို ရထားပေါ်ကနေ
အောက်သို့ဆင်းနိုင်ဖို့ ကူညီတယ်။ ပြီးတော့ ...

နိုင်ငံရေး အသိုင်းအဝိုင်းမှာ အရှိန်အဝါဩဇာတိက္ကမ မရှိတော့ပေမယ့် ဒေသနယ်ပယ် အတွင်းရှိ အဆင့်မြင့်အရာရှိကြီးတိုင်း သူ့ဆီကို မလာမဖြစ် လာရောက်တွေ့ဆုံကြရတယ်။ သူတို့ လည်း အခြားမည်သူမဆိုလိုအတိုင်းပဲ... သူ့ကိုတွေ့ဖို့ စောင့်ဆိုင်းကြရတယ်။ မင်းသားကြီးက သူ့ရဲ့ဥဉ်းသန်းထဲသို့ လာရောက်လေ့ရှိတဲ့... တိကျတဲ့... အချိန်နာရီရောက်တဲ့အထိ စောင့်ဆိုင်းကြရ တာဖြစ်တယ်။ ဆံပင်တုလေးတစ်ခုကိုဆောင်းထားပြီး ပိန်ချည်ချည်လက်ကလေးတွေ၊ ဖြူမွေးတဲ့ မျက်ခုံးမွေးတွေ အုပ်ဖိုးထားတဲ့အောက်က ပါးနပ်လိမ္မာတက်ကြွပုံရတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ အဘိုးအိုလေး တစ်ယောက် စာဖတ်ခန်းတံခါးကြီး ပွင့်သွားပြီး ညှော်ခန်းထဲရောက်လာတဲ့အခါ... လူတိုင်းရဲ့ ရင်ထဲမှာ ကြည်ညိုလေးစားမှုကို ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားကြရတယ်။ အံ့ဩတန်လှပုံမူတောင်မှ ဖြစ်ကြရပါတယ်။ လူငယ်တွေ (အင်ဒရေတို့ ဇနီးမောင်နှံ) ရောက်မယ်လို့ မျှော်လင့်တွက်ဆထားတဲ့နေ့မှာ ဆံပင်တွေ ဖြူမွေးနေပြီဖြစ်တဲ့... ယောက်ျားအစေခံကြီး တီဒွန်းဟာ ညှော်ခန်းထဲမှာ ထိုင်နေပါတယ်။ ကျယ်ဝန်းတဲ့ စာဖတ်ခန်းထဲက မင်းသားကြီးရဲ့ပောက်သံကိုနားထောင်ရင်း ငိုက်(မျဉ်း)နေပါတယ်။ အိမ်အချိန်မှာ ရထားလုံးတစ်စီးက အိမ်ပေါက်ဝလှေကားထစ်တွေနားထိ မောင်းလာတယ်။ မင်းသားလေး အင်ဒရေက ရထားလုံးထဲမှ ထွက်လိုက်တယ်။ သူ့ဇနီးသည်လေးကို ရထားပေါ်ကနေ အောက်သို့ဆင်းနိုင်ဖို့ ကူညီတယ်။ ပြီးတော့... သူ(မ)ကို အိမ်ထဲသို့ လိုက်ပို့တယ်။ အဘိုးကြီး တီဒွန်းက ညှော်ခန်းထဲမှ ထွက်လာပြီး... မင်းသားကြီး တစ်ဖုလောက်အိပ်နေကြောင်း တီးတိုးလေသံနဲ့ပြောပြတယ်။ အင်ဒရေ က သူ့ရဲ့လက်ဖက်နာရီကိုကြည့်ပြီး ဇနီးသည်ဘက်လှည့်ပြောလိုက်တယ်။

“He will get up in twenty minutes,” he said. “Let’s go to see Mary.”

When the twenty minutes had elapsed, Tikhon came to call Andrey. As Andrey entered his father’s room, the old prince said to him: “Ah! The great warrior! So you want to fight Bonaparte? Be sure that you handle him properly. How are you, Son?” He held out his cheek for a kiss.

“I have come home to you, Father, bringing a wife with child,” said Andrey, with respectful eyes watching every movement of his father’s face. “How is your health?”

“None but fools and wastrels get sick, my lad, and you know me, busy from morning till night and always temperate, so of course I’m well.”

“Thank the Lord,” said his son, smiling.

“The Lord hasn’t anything to do with the matter.”

“မိနစ်နှစ်ဆယ်အတွင်းမှာ သူ နီးလိမ့်မယ်... ဒို့တွေ မေရီဆီ သွားတွေကြန့်”

မိနစ်နှစ်ဆယ်ကြာတဲ့အခါ... တီဒွန်း က အင်ဒရေ ကို လာခေါ်တယ်။ အင်ဒရေက သူ့ပခံရဲ့ အခန်းထဲဝင်သွားတဲ့အခါ... မင်းသားကြီးက “ဟေး...! စစ်သည်တော်ကြီးလားဟေ့...! မင်းက ဆိုနာပတ်ကို တိုက်ချင်တယ်ပေါ့...? သူ့ကို ကောင်းကောင်းကြီး နိုင်နင်းအောင် ကိုနိုးသေ လုပ်နော်...! နေတော့ကောင်းတယ် မဟုတ်လား... သားတော်” လို့ သူ့ကို ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နှုတ်ဆက်အနမ်းပေးဖို့ သူ့ရဲ့ပါးပြင်ကိုမော့ပေးလိုက်တယ်။

“ခမည်းတော်ထံ သားတော် လာရောက်ခြင်းဖြစ်ပါတယ်။ ကိုယ်ဝန်(အရင့်အမာ)နဲ့ ဇနီးသည်ကိုလည်း ခေါ်လာပါတယ်...” လို့ အင်ဒရေက ပြောလိုက်တယ်။ သူ့ပခံရဲ့မျက်နှာပေါ်က လှုပ်ရှားမှုတိုင်းကို အလေးထားပြီး ရိုရိုသေသေနဲ့ စောင့်ကြည့်နေတယ်။ “ခမည်းတော်ရဲ့ ကျန်းမာရေး အခြေအနေကော ကောင်းပါလို့လား...?” (လို့ မေးလိုက်တော့)

“အသိဉာဏ်မရှိတဲ့ လူနဲ့လူအတွေ့... အပျင်းခိုပြီး အချိန်ဖြုန်းနေတဲ့သူတွေသာ နာမကျန်း ဖြစ်ကြတာပါက... လူလေးရ ပြီးတော့ မင်းသိတဲ့အတိုင်းပဲ... မနက်ကနေ ညအထိ အလုပ်ရှုပ်ပြီး အမြဲတမ်းလည်း ဆင်ဆင်ခြင်ခြင်နေတယ်ဆိုတော့... ခမည်းတော်က ကျန်းမာတာပေါ့...”

“ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ကြောင့်ပဲ” လို့ သူ့ရဲ့သားတော်က ပြုံးပြီး ပြောလိုက်တော့

“ဒီကိစ္စက ဘုရားသခင်နဲ့ ဘာမှမဆိုင်ပါဘူး... ကွာ” (လို့ မင်းသားကြီးက မြန်မြန် ပြောလိုက်တယ်။)

“acknowledging
in that sigh that his father
understood him.”

“Hm, hm,” the old prince muttered to himself, going on with his writing. “I’ll do as you say.” He scribbled his signature, suddenly turned toward his son and laughed. “It’s a bad business, isn’t it?”

“What’s a bad business, Father?”

“Wife!” the old prince said briefly and significantly.

“I don’t understand,” said Andrey.

“But there’s no help for it, my dear boy,” said the old prince. “All women are the same. Don’t worry about it. I won’t say a word, but you know it yourself.”

He grasped his son’s hand with his thin, bony fingers, looked straight into his son’s face with his keen eyes that seemed to see right through everyone, and again he laughed his frigid laugh.

Andrey sighed, acknowledging in that sigh that his father understood him. The old man, still busily folding and sealing the letters with his habitual rapidity, snatched up the wax, the seal, the paper and tossed them down again.

သူ့ဖခင်ဟာ သူ့အပေါ်မှာ
နားလည်မှုရှိပါလား ဆိုတဲ့ ဝန်ခံအသိအမှတ်ပြုမှုက
သက်ပြင်းထဲမှာပါရှိနေတယ်။

“အင်း... အင်း” လို့ မင်းသားကြီးရဲပါးစပ်က ရေရွတ်ရင်း သူ ရေးစရာရှိတာကို ဆက်ရေးနေတယ်။ “မင်းမှာတဲ့အတိုင်း ဆောင်ရွက်လိုက်ပါမယ်”။ (သူရေးနေတဲ့စာမှာ) သူ့လက်မှတ်ကို သပ်ပြန်ပြန်ရေးထိုးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့သားဖက် ရုတ်တရက်လှည့်ပြီး ရယ်မောလိုက်တယ်။ “တော်တော်ဆိုတဲ့ ကိစ္စတစ်ရပ်ပေ... မဟုတ်ဘူးလား...?” လို့ မေးလိုက်တယ်။

“တော်တော်ဆိုတဲ့ ဘာကိစ္စတစ်ရပ်ပါလဲ... ဒါပေမဲ့?” (လို့ အင်ဒရက် ပြန်မေးတော့)

“ဇနီးဆိုတဲ့ ကိစ္စပေါ့...!” လို့ မင်းသားကြီးက တိုတိုတုတ်တုတ်... အနိမ့်နိမ့် ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

“သားတော် သဘောမပေါက်ပါဘူးခင်ဗျာ...” လို့ အင်ဒရက် ပြောလိုက်တယ်။

“ဒါပေမဲ့... အဲဒီအတွက် ကူညီကယ်မယ်အရာ မရှိပေဘူး... သားတော်မောင်...” လို့ မင်းသားကြီးက ပြောလိုက်တယ်။ “မိန်းမတွေအားလုံးဟာ အတူတူပါပဲ။ အဲဒီအတွက် မင်း... ဘာမှ သောကမများပါနဲ့။ ငါ... တစ်ခွန်းမှမပြောပါဘူး... ဒါပေမဲ့ မင်းကိုယ်မင်း သိပါတယ်...”

သူက သူ့သားရဲလက်ကို အရိုင်းအဆင် ပိန်ကပ်နေတဲ့ သူ့လက်ချောင်းလေးတွေနဲ့ ဆုပ်ကိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ စူးရှထက်မြက်တဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ သူ့သားရဲမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်လိုက်တယ်။ လူတိုင်းကို ထွင်းဖောက်ပြင်နိုင်တယ်လို့ ထင်ရလောက်တဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့လေ...။ ပြီးတော့ သူ့အေးအေးအေးအေးဆက် ရယ်မောသံလေးနဲ့ သူက တစ်ခါထပ်ပြီး ရယ်မောပြန်တယ်။

အင်ဒရက် သက်ပြင်းချလိုက်တယ်။ သူ့ဖခင်ဟာ သူ့အပေါ်မှာ နားလည်မှုရှိပါလား ဆိုတဲ့ ဝန်ခံအသိအမှတ်ပြုမှုက သက်ပြင်းထဲမှာပါရှိနေတယ်။ အဘိုးအိုကြီးကတော့ ဒါတိုင်း သူ လုပ်နေကျ သပ်ပြန်ပြန်လုပ်တာတဲ့ အကျင့်စရိုက်အတိုင်း စာတွေကိုခေါက်ရင်း ချိတ်တံဆိပ်တွေနိပ်ရင်းနဲ့ အလုပ် ရုပ်နေတယ်။ ပုံသွင်းပျားဖယောင်းကို ဆုတ်ခနဲဆွဲယူတယ်။ စာရွက်စာတမ်းတွေကို ချိတ်တံဆိပ်နိပ်တယ်။ (စားပွဲပေါ်သို့) ဖြောက်ပြီး ဖစ်ချလိုက်တယ်။

THE FOLLOWING evening, as Andrey was about to leave, he was summoned to the study of his father. When Andrey came in, the old prince was writing at his table. He looked around. "Leaving?" And he went on writing again.

"I have come to say good-bye."

"Kiss me here." The old prince touched his cheek.

"Thanks, thanks."

"What are you thanking me for?"

"For not staying longer than your fixed time, for not hiding behind a woman's petticoats. Duty before everything. Thank you, thank you!" And he went on writing, ink spurring from his scratching pen. "If you want to say anything, say it, I can do two things at once."

"About my wife. When her confinement is due. please send to Moscow for a doctor."

နောက်တစ်နေ့ညနေ... အင်ဒရေ ထွက်ခွာသွားခါနီးဆဲဆဲမှာ... သူ့ဖခင်ရဲ့စာကြည့်ခန်းသို့ လာရုံ အခေါ်ခံရတယ်။ အင်ဒရေ အခန်းထဲဝင်လာတော့ မင်းသားကြီးက သူ့စားပွဲမှာ စာရေးနေတယ်။ သူက လှည့်ကြည့်လိုက်ပြီး "သွားတော့မလို့လား...?" လို့ မေးတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခါ ထပ်ပြီး စာရေးနေပြန်ပါရော...

"သားတော် နှုတ်ဆက်ဖို့ လာတာပါ..."

"ကဲ... ငါ့ကို ဒီနေရာမှာ နှုတ်ဆက်အနှမ်းပေး" လို့ မင်းသားကြီးက သူ့ပါးပြင်ကို လက်နဲ့ တိုပြီး ပြောလိုက်တယ်။ "ကျေးဇူးတင်တယ်ကွာ... ကျေးဇူးတင်တယ်"

"သားတော်ကို ဘာအတွက် ကျေးဇူးတင်တာပါလဲ...?"

"ကြိုတင်သတ်မှတ်ထားတဲ့ အချိန်ထက်ပိုပြီး ကြာကြာမနေတဲ့အတွက်ရယ်...။ မိန်းမတစ်ယောက်ရဲ့ဝန်စကတ်နောက်မှာ ပုန်းကွယ်ပြီး မနေတဲ့အတွက်ရယ်ကြောင့်ပေါ့။ အရာရာထက် တာဝန်ကို ရွတ်တန်ဆင်တယ်...။ ကျေးဇူးပဲ... ကျေးဇူးပဲ...!" လို့ ပြောပြီး သူက စာဆက်ရေးနေတယ်။ သူ ရေးခြစ်နေတဲ့ ကလောင်တံကနေ မင်တွေက ယိုစီးပန်းထွက်နေပါတယ်။ "အကယ်၍ မင်းအနေနဲ့ တစ်ခုခုပြောရာရိုရင်လည်း... ပြောကွယ်။ ငါက အလုပ်နှစ်ခုကို တစ်ပြိုင်နက်တည်း လုပ်နိုင်တယ်။"

"သားတော်ရဲ့ နီးသည့်နှုတ်ဆက်ပြီး ပြောချင်ပါတယ် သူ(မ) မွေးဖွားဖို့ အချိန်ကုန်ရာကတော့ အခါ... ကျေးဇူးပြုပြီး မော်စကိုသို့လွှတ်ပြီး ဆရာဝန်တစ်ယောက်ခေါ်ပေးခေအောင်ပါတယ်။"

Tell him
I remember him and
like him.
And . . .

“It can’t be helped. Anyhow, she’s pretty. I’ll take care of everything. Set your mind at ease,” he said jerkily as he sealed the letter.

Andrey did not reply. It was both pleasant and painful to him that his father understood him. The old man got up and gave his son the sealed letter.

“Listen,” said he. “Whatever can be done will be done. Now, listen. Give this letter to Kutuzov. I am writing him that he is to make good use of you, and not keep you too long as adjutant. That’s a rotten job! Tell him I remember him and like him. And write to me how he treats you. If he’s all right, serve him well. The son of Prince Bolkonsky has no need to lick the boots of any man. Now, come here.”

“အဲဒါမျိုးက ကူညီကယ်မပိုင်နဲ့ မတတ်နိုင်ပေဘူး...၊ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်... သူ(မ)က လူတော့ လုပ်ပါတယ်။ အရာရာကို ငါ ကြည့်ရှုစောင့်ရှောက်လိုက်ပါမယ်။ စိတ်အေးအေးထားပါ” လို့ သူက စာရွက်စာတမ်းတွေကို ချိပ်ပိတ်နေရင်းနဲ့ စကားကိုပြတ်တောင်းပြတ်တောင်းပြောတယ်။

အင်ဒရေက ဘာမှတုံ့ ပြန်ပြောဆိုခြင်းမပြုဘူး။ သူ့အတွက်က သူ့အပေဟာ သူ့အပေါ် နားလည်နေတယ်ဆိုတာ ကျေနပ်အားရပွယ်ကောင်းတာရော... စိတ်မချမ်းမြေ့စရာကောင်းတာပါ နှစ်ခုလုံး ရောယှက်နေပါတယ်။ အဘိုးအိုကြီးက မတ်တတ်ထလိုက်ပြီး သူ့သားသို့ ချိပ်ပိတ်ထားတဲ့သဝဏ်လွှာကို ပေးလိုက်တယ်။

“နားထောင်” လို့ သူက ပြောလိုက်တယ်။ “လုပ်ဆောင်ပေးလို့ရတဲ့ ဘယ်အရာကိုမဆို လုပ်ဆောင်ပေးလိမ့်မယ်...၊ ကဲ... နားထောင်ဦး...၊ ဒီစာကို ကူတူဇော့(စ်) သို့ ပေးလိုက်၊ မင်းကို ကောင်းကောင်း အသုံးချဖို့နဲ့ မင်းကို တပ်ရေခိုလိုကြီးအဖြစ် သိပ်အကြာကြီးမထားဖို့ သူ့ဆီကို ငါ စာရေးလိုက်တာ။ ဒါက သိပ်အဓိပ္ပာယ်မရှိတဲ့ လုပ်ငန်းတာဝန်တစ်ရပ်...၊ ငါက သူ့ကိုသတိရကြောင်း နှစ်သက်ခင်မင်ကြောင်း သူ့ကို ပြောပြလိုက်ပါ။ ပြီးတော့ သူက မင်းကို ဘယ်လိုသက်ဆံ့တယ် ဆိုတာ မင်းက ငါ့ဆီကို စာပြန်ရေးပါ။ အားလုံး သူ့ဘက်က အဆင်ပြေတယ်ဆိုရင်... သူ့ဆီမှာ ကောင်းကောင်းအမှုထမ်းပါ။ မင်းသားကြီး ဘိုလ်ကွန်ဇက်ရဲ့သားဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ မျက်နှာချိုအောင် (ဖော်လံစား)နေစရာ မလိုဘူးကွာ ကဲ... ဒီကို လာစမ်းပါဦး...”

“
**He spoke so rapidly
 that he finished scarcely
 half his words,
 but his son was accustomed
 to understanding him.**

He spoke so rapidly that he finished scarcely half his words, but his son was accustomed to understanding him. He led Andrey to the bureau, and took out of it a manuscript book filled with his bold, close handwriting. "I am sure to die before you. Here are my memoirs to be given to the Czar after my death."

"I'll take care of it, Father," Andrey said.

"Well now, good-bye!" The old prince gave his son his hand to kiss and embraced him. "Remember one thing, Andrey: If you are killed, it will be a grief to me in my old age." He paused abruptly, and went on in a shrill voice: "But if I hear that you have not behaved like the son of Nikolay Bolkonsky. I shall be shamed, terribly shamed!"

"You didn't have to say that to me, Father," said his son.

သူက စကားပြောသိပ်မြန်တော့
 သူ့စကားလုံးတွေ
 တစ်ဝက်လောက်ပြီးစီးဖို့တောင်
 အနိုင်နိုင် ရယ်... ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့သားကတော့
 သူ့စကားတွေကို နားလည်ဖို့
 ကျင့်သားရနေပါပြီ။

သူက စကားပြောသိပ်မြန်တော့ သူ့စကားလုံးတွေ တစ်ဝက်လောက်ပြီးစီးဖို့တောင် အနိုင်နိုင် ရယ်... ၊ ဒါပေမဲ့ သူ့သားကတော့ သူ့စကားတွေကို နားလည်ဖို့ ကျင့်သားရနေပါပြီ။ သူက အင်ဒရေကို စာရေးစီရင်စီ ခေါ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ လက်ရေးစာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဆွဲထုတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီစာအုပ်ထဲမှာ သူ့လက်ရေးနည်းစာတွေ ပေါ်လွင်တဲ့စာလုံးပညာပညာတွေ ပြတ်သိပ်ပြီး ရှိနေတယ်။ "ငါက မင်းရဲ့အရင်သေမှာ သေချာတယ်ကွ... ၊ ဒီမှာ... ငါ သေသွားပြီးနောက်ပိုင်း စာတင်ရင်ဆို ဆက်သရမယ် ငါ့ရဲ့မှတ်တမ်းတွေ..."

"ဒါကို သားတော် ဂုဏ်စိုက်ပေးမယ်... ဆည်းတော်..." လို့ အင်ဒရေက ပြောလိုက်တယ်။

"ကဲ... ကောင်ပြီလေ... နှုတ်ဆက်လိုက်ပါတယ်ကွာ!" လို့ အိုင်းနေပြီဖြစ်တဲ့ မင်းသားကြီးက သားတော်မောင် နှုတ်ဆက်အနမ်းပေးနိုင်စေဖို့အတွက် သူ့လက်ကို ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို ပွေ့ပွက်လိုက်တယ်။ "တစ်ခုတော့ သတိရပါ အင်ဒရေ... ၊ အကယ်၍ မင်း သေသွားတယ် ဆိုရင်... ငါ့အဖို့... ငါ့ရဲ့လှေပိုင်းမှာ ပူဆွေးစရာတစ်ခု ဖြစ်လာလိမ့်မယ်"။ သူက စကားကို ရုတ်တရက် ရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ စူးရှကျယ်လောင်တဲ့ အသံနဲ့ ဆက်ပြောတယ်။ "ဒါပေမဲ့ အကယ်၍ မင်းဟာ နီကိုလေ ဘိုလ်ကွန်စကီ ရဲ့သား ပီသအောင် ပြုမူဆောင်ရွက်မှုပုဂ္ဂိုလ်တို့အနက် ငါ ကြားရရင်တော့ ငါ ရှက်မိလိမ့်မယ်... အရမ်းကို ရှက်မိလိမ့်မယ်...!"

**If I have a son,
and if I should be killed,
please don't let him
get out of your hands.
Have him grow up with you.**

The old man did not speak.

“There’s one more thing I want to ask of you,” said Andrey, “If I have a son, and if I should be killed, please don’t let him get out of your hands. Have him grow up with you.”

“Not let your wife have him?” The old man laughed.

They stood facing each other. The old prince’s sharp eyes were fixed on his son’s eyes. A quiver passed over the lower part of his face. “We have said good-bye. Now go!” he suddenly cried. “Go along!” he repeated in a loud, wrathful voice, opening the study door.

“WHAT IS IT? What’s the matter?” asked Mary and Lise on seeing Andrey come out, and catching a glimpse of the old man shouting angrily.

Andrey sighed and turned to his wife, “Now, then,” he said, and that “now, then” sounded like a cold sneer, as though he had said, “Now go through your little performance.”

“အကယ်၍ သားတော်မှာ သားတစ်ယောက်ရမယ်ဆိုရင် ... ပြီးတော့ အကယ်၍ သားတော်လည်း သေသွားမယ်ဆိုရင် ... ခမည်းတော် ရဲ့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်ကနေ ကင်းလွတ်မသွားပါစေနဲ့ ...”

“အဖို့ သားတော်ကို ပြောဖို့ မလိုပါဘူး ခမည်းတော်” လို့ သားဖြစ်သူက ပြောလိုက်တယ်။ အဘိုးအိုက စကားမဆိုတော့ပါဘူး။

“ခမည်းတော်ကို တစ်ခုလောက် ထပ်မံပြီး သားတော်တောင်းဆိုချင်တာရှိပါတယ်...” လို့ အင်ဒရက် ပြောလိုက်တယ်။ “အကယ်၍ သားတော်မှာ သားတစ်ယောက်ရမယ်ဆိုရင်... ပြီးတော့ အကယ်၍ သားတော်လည်း သေသွားမယ်ဆိုရင်... သူ့ကို ခမည်းတော်ရဲ့ လက်အောက်... (ခမည်းတော် ရဲ့ အုပ်ထိန်းမှုအောက်)ကနေ ကင်းလွတ်မသွားပါစေနဲ့... သူ့ကို ခမည်းတော်နဲ့အတူ... ခမည်းတော် သိမှတ် အရွယ်ရောက်အောင် ထိန်းသိမ်းပေးဖို့ပေးပါ...”

“မင်း နန်းသည်ကို အုပ်ထိန်းခွင့် မပေးတော့ဘူးလားကွ...?” လို့ အဘိုးအိုက ရယ်မော ပြီး မေးလိုက်တယ်။

သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရပ်လိုက်ကြတယ်။ ရောထောက်နေတဲ့ မင်းသားကြီးရဲ့ ဗုဒ္ဓကံ့မျက်လုံးတွေက သားဖြစ်သူရဲ့မျက်လုံးတွေထဲကို စူးစိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့မျက်နှာရဲ့ အောက်ပိုင်းတွေက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်လာတယ်။ “ဒို့တွေ နှုတ်ဆက်စကားဆိုပြီးပြီ... ကဲ... အခု သွားတော့...!” လို့ သူက ရုတ်တရက်အော်ပြီးပြောလိုက်တယ်။ စာကြည့်ခန်းတံခါးကို ဖွင့်ရင်း ကျယ်လောင်ဒေါသထွက်နေတဲ့ အသံမျိုးနဲ့ တစ်ခါထပ်ပြီး “သွားတော့!” လို့ အော်လိုက်ပြန်တယ်။

“ဘာလဲ...? ဘာဖြစ်ကြတာလဲ...?” လို့ ဇေဖီနဲ့ လီစီတို့က မေးလိုက်တယ်။ အင်ဒရက် အသံနဲ့ထဲက ထွက်လာပြီး အဘိုးအိုကြီး ဒေါသတကြီးနဲ့ အော်နေတာကို သူတို့က ခိုဝှမ်းမြင်လိုက်ရ တယ်လေ။

“Andrey! Are you leaving so soon?” exclaimed Lise, turning pale and looking with dismay at her husband. He put his arms around her. She shrieked and fell swooning on his shoulder.

Cautiously he withdrew his shoulder, looked into her face, and placed her carefully in a chair. “Good-bye, Mary,” he said gently to his sister, and they kissed each other’s hands. Then he walked rapidly from the room.

Lise remained in the chair. Mary, with her arms around her sister-in-law, and her fine eyes full of tears, gazed at the door by which Andrey had left, and made the sign of the cross toward it.

From the study came sounds like repeated pistol-shots, the angry snorts of the old man blowing his nose. Just after Andrey had driven away, the door of the study was flung open, and the stern figure of the old man showed itself.

“Has he gone? Well, that’s good!” he said, looking furiously at the fainting Lise. He shook his head reproachfully and slammed the door.

အင်ဒရေက သက်ပြင်းချပြီး သူမိန်းမဘက်လှည့်လိုက်တယ်...။ “ကဲ... အခု” လို့ သူက ပြောလိုက်တယ်။ “ကဲ... အခု...” ဆိုတာက သရော်တဲ့အပြော... လို့ ထင်လိုက်ရတယ်လေ။ “ကဲ... အခုချိန်က စပြီး (မင်းစိတ်ကြိုက်) ဖျော်ပြေရေးပွဲလမ်းသဘင်တွေသွားပေး... လုပ်ပေးတော့” လို့ ပြောနေဘိသလိုပဲ။

“အင်ဒရေ...! ဒီလောက်မြန်မြန်ကြီး သွားတော့မလို့လား...?” လို့ လီစီက အံ့အား တသင့်မေးလိုက်တယ်။ မျက်နှာက ဗြူဖပ်ဗြူဖော်ဖြစ်သွားပြီး သူ့ယောက်ျားကို တန်လှုပ်ချောက်သွား စွာ ကြည့်လိုက်တယ်။ သူက သူ့(မ)ကို ပွေ့ဖွက်လိုက်တယ်။ သူ့(မ)က ရုတ်တရက် စီခန့် ကျယ်လောင်စွာအော်ပြီး သူ့ရဲ့ပုံပေါ်မှာ မူးမော်မေ့ပြောကျသွားတယ်။

သူက သူ့ပုံကို သတိနဲ့... နောက်ဆုတ်လိုက်ပြီး သူ့(မ)ရဲ့မျက်နှာကို ကြည့်လိုက် တယ်။ ပြီးတော့ ကုလားထိုင်တစ်လုံးမှာ သူ့(မ)ကို ဂရုတစိုက် သေသေချာချာ ထားလိုက်တယ်။ “ဝွတ်ဒ်ဘိုင် မေဇီ” လို့ သူက ညီမတော်ကို ညင်သာစွာနှုတ်ဆက်တယ်။ ပြီးတော့ သူတို့နှစ်ယောက်... တစ်ယောက်ရဲ့လက်ကို တစ်ယောက်က နှုတ်ဆက်အနမ်းပေးကြတယ်။ အဲဒီနောက် သူက အခန်းထဲ ကနေ အလျင်အမြန်လျှောက်လှမ်းထွက်ခွာသွားပါတယ်။

လီစီက ကုလားထိုင်ပေါ်မှာ ဆက်ထိုင်နေတယ်။ မေဇီက ယောက်မတော်ကို သူ့(မ)ရဲ့ လက်တွေနဲ့ ပွေ့ဖွက်ထားလိုက်တယ်။ သူ့(မ)ရဲ့လှပတဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာတော့ မျက်ရည်တွေနဲ့ ပြည့်လျှမ်းနေပါတယ်။ သူ့(မ)က အင်ဒရေထွက်သွားတဲ့ တံခါးပေါက်ကို ငေးစိုက်ပြီးကြည့်လိုက် တယ်။ ပြီးတော့ သူ့(မ)က လက်ဟန်အမူအရာနဲ့ လက်ဝါးကပ်တိုင်သင်္ကေတပြုလိုက်တယ်။

ဓာတ်ခန်းထဲကနေ ပစ်ခတ်သေနတ်ပစ်သလို ထပ်တလဲလဲအသံတွေ ထွက်လာတယ်။ အဘိုးအိုရဲ့ နားခေါင်းကနေ ထွက်လာတဲ့ ဒေါသတကြီးနာမူတ်သံတွေလေ...။ အင်ဒရေ ရထား ဖောင်းထွက်သွားပြီးတဲ့အခါ... ဓာတ်ခန်းတံခါးက ဝန်ခနဲပွင့်သွားတယ်။ ခက်ထန်တဲ့အဘိုးအိုလေး ကိုယ်တိုင် ပေါ်ပေါက်လာတယ်။

“သူ သွားပြီလား...? အေး... ကောင်းတယ်...” လို့ မူးမေ့မလိဖြစ်နေတဲ့ လီစီကို ဒေါသတကြီးကြည့်ရင်း သူက ပြောလိုက်တယ်။ အပြစ်တင်ဟန်နဲ့ သူက ခေါင်းကိုခါလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဂျိုင်းခနဲမြည်အောင် တံခါးကို အရှိန်နဲ့ပိတ်ပစ်လိုက်တယ်။

Scene 5—The Battle of Austerlitz

ANDREY SOON becomes General Kutuzov's trusted aide. After months of inaction, the Russian forces are now poised for battle. In the salon of the chateau serving as Kutuzov's headquarters, the council of war lasts well past midnight. With a map and a pointer, the Austrian general in charge of operations pedantically explains the disposition of troops and the movements planned for the morrow, saying, "We can fall upon Napoleon's flank and drive him over the plain between Schlappnik and the Thuerussa forest, right there."

One general mutters to himself. "What a time for a geography lesson!" Another general interrupts to verify that Schlappnik is spelled with two "p's."

Finally, Kutuzov, who has been half dozing through all this, brings the council to a close. "Gentlemen, the orders for tomorrow cannot now be altered. You have heard them. We shall all do our duty. Before a battle, however, nothing is more important than a good night's sleep. And so, good night to you all."

အခန်း(၅) အော်စကားလစ်တိုက်ပွဲ

အင်ဒေဂလာ မကြာခင်မှာပဲ... ဝိုလ်ချုပ်ကြီး ကူတူဇော့(စ်)ရဲ့ ယုံကြည်စိတ်ချအားကိုး ရတဲ့ လက်ထောက်တစ်ယောက်ဖြစ်လာတယ်။ လပေါင်းများစွာကြာအောင် ဘာကိုမှ မလုပ်ရသေးတဲ့ ရုရှားတပ်တွေဟာ အခုအခါမှာ တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ အသင့်စောင့်ဆိုင်းနေကြပါပြီ။ ကူတူဇော့(စ်) ဌာနချုပ် အဖြစ် ဖွင့်လှစ်ထားတဲ့ စံအိမ်တော်ကြီးအခန်းထဲမှာ စစ်ဘက်ဆိုင်ရာ အရေးတကြီးအစည်းအဝေး (တစ်ခု)ကို သန်းခေါင်ကျော်တဲ့အထိ ကွင်းပဲ့ကြတယ်။ စစ်ဆင်ရေးကို ကြီးကြပ်ရမယ့် ဩစတြေးလျ ဝိုလ်ချုပ်က မြေပုံတစ်ခု ညွှန်တံတစ်ခုကိုအသုံးပြုပြီး... မနက်ဖြန်အတွက် တပ်တွေရဲ့ အစီအစဉ် အနေအထားနဲ့ လှုပ်ရှားမှုအစီအစဉ်တွေကို ရှင်းပြတယ်။ သူက စာအုပ်ကြီးအတိုင်း ခရေစတုဂံ ကျွင်းပြတာ။ "ကျွန်တော်တို့က နဂိုလီယံရဲ့ စစ်တောင်ပံကိုတိုက်ခိုက်ပြီး သူ့ကို လွင်ပြင်ရဲ့ပိုဘက်... စကလက်ပ်နစ် နဲ့ သူ့အထောအုပ်ရုံကြား... ဟောဒီနေရာကို မောင်းထုတ်မယ်..." လို့ ပြောဆို ရှင်းပြနေတယ်။

ဝိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်က သူ့ကိုယ်သူ ရေရွတ်ပြောဆိုတယ်။ "ယထီသင်ခန်းစာ သင်ကြား တဲ့ အချိန်တစ်ချိန်ပေ...!" အခြားဝိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်က စကလက်ပ်နစ်ကို စာလုံးပေါင်းတဲ့ အခါ "ဝီ" နှစ်လုံးနဲ့ပေါင်းတာ ဖတ်၊ မဟုတ် မှန်ကန်ကြောင်း အတည်ပြုနိုင်ဖို့ စစ်ဆေးတယ်။

နောက်ဆုံးကျတော့ ကူတူဇော့(စ်)က အစည်းအဝေးကို ပိတ်သိမ်းတယ်။ သူ့ကိုယ်တိုင် လည်း အဲဒီတစ်ချိန်လုံးမှာ နိုးတစ်ဝက်နဲ့ ဝိုက်မျှင်းနေတာလေ။ "လူကြီးမင်းတို့ မနက်ဖြန်အတွက် အမိန့်တွေ... အစီအစဉ်တွေကို အခုမှပြောင်းလဲလို့ မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး။ ဒါတွေကို ခင်ဗျားတို့လည်း ကြားသိပြီးဖြစ်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့အားလုံး ကျုပ်တို့ဥာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်ကြရပါလိမ့်မယ်။ ဒါပေမဲ့ တိုက်ပွဲတစ်ပွဲပစ်မှတ်မှာ တစ်ညတာ ကောင်းကောင်းအိပ်စက်ရတာထက် ပိုပြီးအရေးကြီးတဲ့အရာ မရှိပါဘူး... ဒါကြောင့်ပဲ ... ခင်ဗျားတို့အားလုံး... ကောင်းသောမင်္ဂလာညချမ်းပါ... ဖာ"

ON A SLOPE overlooking the battlefield of Austerlitz, General Kutuzov, together with Andrey and others of his staff, observes the first movements of the advancing masses of French troops. In the valley below, units of Russian infantry and cavalry can be seen withdrawing. With sudden concern, Andrey calls to Kutuzov, "Sir, the French have broken our flank!"

Kutuzov watches the action intently, then turns to an aide. "Captain, tell the hussars to charge!"

The officer turns his horse and dashes away at a gallop, while Kutuzov and his staff continue to stare down into the valley with increasing dismay.

အော်စတားလစ်စစ်မြေပြင်ကို အပေါ်စီးက လမ်းမြင်နေရတဲ့ ဆင်ခြေလျှောက်နန်းစောင်းလေး တစ်ခုပေါ်မှာ... စိုလ်ချုပ်ကြီး ကူတူဇော့(စ်)ဟာ အင်ဒရေအပါအဝင် ဦးစီးအရာရှိတွေနဲ့အတူ ရှိနေတယ်။ သူက ပထမဦးဆုံး ရှေ့သို့ ချီတက်တိုးဝင်လာတဲ့ ပြင်သစ်တပ်ဖွဲ့အမြောက်အမြားကို စောင့်ကြည့်လေ့လာတယ်။ အောက်ဘက် လွင်ပြင်ချိုင့်ဝှမ်းထဲမှာ ရုရှားခြေလျင်တပ်တွေ... မြင်းတပ်တွေ နောက်ဆုတ်လာတာကို မြင်နေရတယ်။ ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ စိုးရိမ်ပူပန်မှုကြောင့် အင်ဒရေက ကူတူဇော့(စ်)ကိုအော်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ "ပြင်သစ်တပ်ဖွဲ့တွေဟာ ကျွန်တော်တို့ရဲ့တောင်ပံကို ထိုးဖောက်ဖျက်ဆီးလိုက်ပြီ... ခင်ဗျ!"

ကူတူဇော့(စ်)က တိုက်ပွဲကို စူးစူးချိုချို စိတ်မသန်ကြည့်တယ်။ အဲဒီနောက် သူ့ရဲ့ လက်ထောက်တစ်ယောက်ဘက်လှည့်ပြီး "ကွတ်နီ... လက်နက်ငယ်ကိုင် မြင်းတပ်ဖွဲ့တွေကို ရုတ်တရက် တစ်ဟုန်ထိုးဝင်တိုက်ဖို့ အစီအစဉ်ပေးလိုက်ပါ...!" လို့ မိန့်တယ်။

အရာရှိက သူ့မြင်းကိုလှည့်ပြီး တစ်ဟုန်ထိုး အလျင်အမြန်ကုန်ဆင်းပြီး ထွက်သွားတယ်။ အဲဒီအခိုက်မှာ ကူတူဇော့(စ်)နဲ့ သူ့ရဲ့လက်ထောက်စိုလ်တွေအစုစုဟာ လွင်ပြင်ချိုင့်ဝှမ်း(စစ်မြေပြင်)တို့တိုးပွားလာတဲ့ တုန်လှုပ်ချောက်ချားမှုတွေနဲ့ ငေးစိုက်ကြည့်နေမိတယ်။

THE FRENCH INFANTRY comes closer in scattered groups of skirmishers, then in straggling but steady lines. They move forward not with the neat precision of a parade but with the cold plodding efficiency of experienced campaigners. The less well trained Russian troops waver and fall back before the attack.

But the hussar regiment, in which Nicholas Rostov and his friend Denisov are officers, is eagerly awaiting orders to go into action. Anxiously they peer off toward the part of the battlefield where heavy firing is heard. Denisov asks Nicholas, "Still worried that you'll be cheated out of the battle?"

At that moment their orders come from Kutuzov. Denisov turns to his men and shouts, "Draw swords! Forward with God, men at a trot! Forward!"

ပြင်သစ်ခြေလျင်တပ်က အပြန်အလှန်တိုက်ခိုက်နေတဲ့ လူစုကွဲနေတဲ့အုပ်စုတွေအလိုက် ပိုမို နီးကပ်စွာရောက်ရှိလာတယ်။ အဲဒီနောက် ဖရိုဖရဲ ပြန်ကွဲနောက်ကျကျန်ရစ်တဲ့ ရှေ့တန်းတပ်ခွဲဟော့ကို မှန်မှန်စုစည်းချီတက်တယ်။ သူတို့ရှေ့ဘက်ကို တိုးပြီး ချီတက်လာကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူတို့ချီတက် တာက သေသပ်တိကျတဲ့ စစ်ရေးပြချီတက်ပုံတစ်ခုတော့ မဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့... အေးအေးဆေးဆေးဆေး ဖြည်းဖြည်းလေးလေးနဲ့ အတွေ့အကြုံရှင်ကျက်တဲ့ တိုက်ပွဲဝင်သူတွေရဲ့ ကျွမ်းကျင် ကျင်လည်မှုနဲ့ ချီတက်လာကြတာဖြစ်တယ်။ အတွေ့အကြုံ အလေ့အကျင့်နည်းတဲ့ ရုရှားတပ်ခွဲဝင်တွေကတော့ တိုက်ပွဲ မစခင်ကတည်းက ချီတံ့ချတံ့နဲ့ တုန်လှုပ်ပြီး နောက်ပြန်ဆုတ်နေကြတယ်။

ဒါပေမဲ့... နီကိုလပ်စ် ရော့စ်တော့ပ် နဲ့ သူ့သူငယ်ချင်း ဒံနီနီဆော့(စ်) တို့ အရာရှိတွေအဖြစ် ဝင်ရောက်အမှုထမ်းနေတဲ့ လက်နက်ငယ်ကိုင် မြင်စိစစ်သည်တော်တပ်ရင်းကြီးကတော့ တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ အမိန့်တွေကို စိတ်အားထက်သန်စွာ စောင့်ဆိုင်းနေကြတယ်။ အပြင်းအထန် ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက် နေကြတဲ့ အသံတွေကြားရာ စစ်မြေပြင်ဘက်ဆီကို စိုးရိမ်တက်ပြီး အားယူပြီးကြည့်နေကြတယ်။ ဒံနီနီဆော့(စ်) က နီကိုလပ်စ်ကို မေးလိုက်တယ်။ "တိုက်ပွဲမဝင်လိုက်ရဘဲ... တိုက်ရမယ့် အခွင့်အလမ်း ဆုံးရှုံးသွားမှာကို မင်း စိုးရိမ်နေတုန်းပဲလား...?"

အဲဒီအချိန်မှာပဲ ကူတူဇော့(စ်)ထံမှ သူတို့ဆီ အမိန့်တွေ ရောက်လာတယ်။ ဒံနီနီဆော့(စ်) က သူ့လူတွေဘက်လှည့်ပြီး အော်လိုက်တယ်။ "စားတွေကို ထုတ်...!! ဘုရားသခင်နဲ့အတူ... ရှေ့သို့ ချီတက်... ခြေလှမ်းရွေ့မှန်မှန်... စီး! ချီတက်...!"

Off sweeps the regiment toward the enemy, the trot soon breaking into a full gallop. Nicholas, his face blazing with determination, rides close to Denizov, holding aloft his saber higher than anyone else.

THE CHARGE of the Russian hussars sweeps against a charge of French dragoons. Nicholas, in a fever of excitement, gallops toward the enemy with his saber still waving high. Then comes the brutal moment of impact, and the two opposing charges disintegrate into a confusion of swift, desperate individual combats.

Nicholas duels savagely with a French cavalryman and succeeds in wounding him with a saber thrust, knocking him off his horse. The dragoon falls into a ditch, draws a pistol and fires at Nicholas. Suddenly afraid for the first time, Nicholas, though unwounded, wavers in the saddle—then regains control of himself.

တပ်ရင်းကြီးဟာ ရန်သူရိုရာသို့ ခံ့ညာညာ ပြေးလွှားချီတက်သွားကြတယ်။ ခြေလှမ်း မှန်မှန်ရွရွပြေးနေရာကနေ မကြာခင်မှာ အလျင်အမြန် အပြည့်အဝ ကဆုန်ပေါက်ပြီး ချီတက်သွား ကြတယ်။ နီကိုလပ်စ်ရဲမျှက်နှာမှာ စိတ်ပိုင်းဖြတ်မှု... စိတ်ဓာတ်ကြံ့ခိုင်မှုကြောင့် တောက်ပဝင်းလက် နေတယ်။ သူက ဒန်နီဆော့(စ်)နဲ့ ကပ်ပြီး မြင်းကိုစီးရင်း သူ့ဓားကို အခြားဘယ်သူမဆိုထက် ပိုပြီးမြင့်အောင် လေထဲမှာ မြှောက်ထားတယ်။

ရုရှားမြင်းစီးစစ်သည်တော်တွေရဲ့ ရုတ်တရက် တစ်ဟုန်ထိုးတိုက်ခိုက်မှုက ပြင်သစ်သေနတ် ကိုင် မြင်းစီးတပ်ဖွဲ့တွေနဲ့ အဟုန်ပြင်းပြင်းတွေထိကြတယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားမှုကြောင့် ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေတဲ့ နီကိုလပ်စ်ဟာ သူ့ဓားကို ခပ်မြင့်မြင့်ငှေ့ယမ်းရင်း ရန်သူရိုရာဘက်သို့ သူ့မြင်းကို ကဆုန်ပိုင်း ဝင်ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီနောက်မှာ ရက်စက်ကြမ်းကြုတ်မှု အကျိုးသက်ရောက်တဲ့ကာလကို ရောက်ရှိ လာတယ်။ ဆန့်ကျင်ဝက်တပ်မကြီးနှစ်ခုဟာ... အစိတ်စိတ်အမြှာမြှာ တစ်ဦးစီ ကွဲပြားရောထွေးသွား ကြတယ်။ ရှုပ်ယှက်ခတ်ရောထွေးသွားပြီး... လျင်မြန်ရမ်းကားကြမ်းတမ်း... ထင်ရာခိုင်းတဲ့ တစ်ဦးချင်း ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်တဲ့ ရင်ဆိုင်တိုက်ပွဲကြီးတွေ ဖြစ်ပွားတယ်။

နီကိုလပ်စ်က ပြင်သစ်မြင်းစီးတပ်သားတစ်ယောက်နဲ့ ရက်ရက်စက်စက် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက် ပြီး အနိုင်ရတယ်။ သူက ပြင်သစ်စစ်သည်ကို ဓားနဲ့တစ်ချက်ထိုးသွင်းပြီး ဒဏ်ရာရစေခဲ့တယ်။ သူ့ မြင်းပေါ်ကနေ လန့်ကျသွားတယ်။ ပြင်သစ်မြင်းစီးတပ်သားက မြောင်းတစ်ခုထဲကျသွားတယ်။ သူက ဖန်စတီသေနတ် တစ်လက်ကို ဆွဲထုတ်ပြီး နီကိုလပ်စ်ဆီ ဖန်ထည့်လိုက်တယ်။ ဒဏ်ရာမရရှိပေမယ့်... ပထမဆုံး အကြိမ်အဖြစ် ရုတ်တရက် ထိတ်လန့်သွားပြီး မြင်းကုန်းနီးထဲမှာ(ထိုင်ရင်း) ယိမ်းထိုး လှုပ်ရှားသွားတယ်။ ပြီးတော့မှ သူ့ကိုယ်သူ ဟန်ချက်ညီအောင် ပြန်ပြီးထိန်းလိုက်နိုင်တယ်။

AS THE BATTLE roars and rages, the disciplined savagery of the French troops begins to have its effect on the unried Russians. That fragile force, morale, wavers; doubt and uncertainty suddenly turn into fear and despair. And then panic sets in.

Disorderly masses of fleeing Russian soldiers sweep back to where Kutuzov and his staff are standing, powerless to reverse the tide. Relentlessly, the French troops press forward. Kutuzov and his aides, forgetful of their own danger, stand their ground. A bomb explodes nearby and Kutuzov is hit on the cheek. "You're wounded!" cries Andrey.

"The wound is not here," shouts back Kutuzov, "but there!" He points to the fleeing troops.

တိုက်ပွဲအရှိန်ရလာတော့... ဟစ်ကြွေးအော်ဟစ်ပြီး ဟန်ဟန်ပြင်းလာတယ်။ စည်ကမ်းစနစ် ကုန်တဲ့ ပြင်သစ်တပ်ဖွဲ့တွေရဲ့ ရက်ရက်စက်စက်တိုက်ခိုက်မှုက... ပွဲမတိုအစွဲသေးတဲ့ ရုရှားတွေအပေါ်မှာ စတင်ပြီးထိရောက်မှုရှိလာတယ်။ ဒီ ဝါနတဲ့တပ်ဖွဲ့၊ စိတ်ဓာတ်ရေးရာ ယိမ်းယိုင်တုန်လှုပ်မှု၊ ဒို့ဟ သံသယနဲ့ မသေချာမရေရာမှုတွေက ရုတ်တရက် ကြောက်ရွံ့မှုနဲ့ စိတ်ဓာတ်ကျ မျှော်လင့်ချက် ပျက်သုဉ်းတဲ့ဘက်ကို ပြောင်းလဲသွားတယ်။ အဲဒီနောက်ရိုင်းမှာ ထိန်းမနိုင်သိမ်းမရတွေ စတင်ဖြစ် ပေါ်လာတော့တာပါပဲ။

ကစဉ့်ကလျား ဖရိုဖရဲနဲ့ထွက်ပြေးလာတဲ့ ရုရှားစစ်သားအမြောက်အမြားဟာ ကူတူဇော့(စ်) နဲ့ သူ့ ဦးစီးအရာရှိတွေ ရပ်နေတဲ့နေရာသို့ ပြန်ဆုတ်လာကြတယ်။ တက်လာတဲ့ ဒီရေလှိုင်းကို ပြောင်ပြန်ပြန်လှန်ပစ်ဖို့ တတ်နိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါဘူး။ ပြင်သစ်တပ်ဖွဲ့တွေကလည်း... မရပ်မနား မညှာမတာ ရေ့ဘက်သို့ အင်တိုက်အားတိုက် စုပြုံချီတက်လာနေကြတယ်။ ကူတူဇော့(စ်)နဲ့ သူ့ရဲ့ ဂုဏ်ထောက်အရာရှိတွေဟာ... သူတို့ကိုယ်တိုင်အပေါ် ကျရောက်မယ့် ဘေးအန္တရာယ်ကိုတောင် အမှတ် မထားနိုင်ကြဘဲ... မူလအနေအထားအတိုင်း ရပ်နေမိကြတယ်။ ခံတစ်လုံးက အနီးအနားမှာ ပေါက်ကွဲ ပြီး ကူတူဇော့(စ်)ရဲ့ပိုးပြင်ကို လာမုန်တယ်။ "ခင်ဗျား ဒဏ်ရာရသွားပြီ!" အင်အရေက အော် လိုက်တယ်။

"ဒဏ်ရာက ဒီမှာမဟုတ်ဘူးကွ"လို့ ကူတူဇော့(စ်)က ပြန်အော်လိုက်တယ်။ "အဲဒီနေရာ မှာကွ...!" သူက ထွက်ပြေးနေတဲ့ တပ်ဖွဲ့တွေကို ညွှန်ပြပြီးပြောလိုက်တယ်။

KUTUZOV spurs his horse forward, Andrey close at his side. "Stop those cowards!" shouts Kutuzov. "Bolconsky, do something."

Andrey leaps from his horse and runs to a group of soldiers standing irresolutely around a flag. He grasps the flag by its staff and starts toward the enemy with it, calling, "Forward, men! Forward! Follow me!"

At first, a few men follow Andrey, then more. Soon his bravery becomes contagious and more and more troops follow him back into action. Andrey runs toward a Russian battery that is being overwhelmed by the French. Firing is heavy, men are falling all about him, but still Andrey presses forward holding aloft the banner. The French troops are everywhere. Their cavalrymen and foot soldiers advance to cut off Andrey and his brave handful of followers.

ကူတူဇော့(စ်)က သူ့ပြင်ကို ဖနောင့်သံနှင့်တိုပြီး ရောက်သို့ ထွက်လိုက်တယ် အင်ဒေဂျက သူ့ဘေးကနေကပ်ပြီး လိုက်သွားတယ် "ဒီသူရဲဘောကြောင်တဲ့ ငကြောက်တွေကို ရပ်ခိုင်းလိုက်စမ်း!" လို့ ကူတူဇော့(စ်)က အော်လိုက်တယ်။ "ဘိုလ်ကွန်စကီ... တစ်ခုခုလုပ်စမ်းပါ"

အင်ဒေဂျက မြင်းပေါ်ကနေ ခုန်ဆင်းလိုက်တယ် ပြီးတော့ အလံတစ်ခုနားမှာ ဝိုင်ဒါပြီး ချီတံ့ချတုံ ဇေဝေဝါနဲ့ မတ်တတ်ရပ်နေတဲ့ စစ်သားတစ်စုထံကို သူ ပြေးသွားတယ်။ သူက အလံရဲ့ အလံတိုင်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်တယ် ပြီးတော့ အလံကိုကိုင်ပြီး ရန်သူရှိတဲ့ဘက်ဆီ စတင်(ပြေးလွှား) ချီတက်တယ် ပါးစပ်ကလည်း "ကိုယ့်လူတို့ ရှေ့သို့ ချီတက်ကြ... ရှေ့သို့... ငါ့နောက်ကို လိုက်ခဲ့ကြ!"

ပထမတော့ လူအနည်းငယ်ပဲ အင်ဒေဂျ နောက်ကနေ လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီနောက် ပိုပြီး များပြားတဲ့လူတွေ လိုက်လာကြတယ် မကြာခင်မှာ သူ့ရဲ့ ရဲစွမ်းသတ္တိတွေက (အခြားစစ်သားတွေဆီ) ကူးစက်သွားပြီး ပိုပို ပိုပြီး များပြားတဲ့တပ်ဖွဲ့တွေ သူ့နောက်ကိုလိုက်ပြီး တိုက်ပွဲဝင်ကြတယ်။ အင်ဒေဂျက ပြင်သစ်တွေရဲ့ စီးနင်းတိုက်ခိုက်ခြင်းခံနေရတဲ့ ရုရှားအမြောက်တပ်ခွဲတစ်ခုစီသို့ အပြေးအလွှားလေး သွားရောက်တယ် ပစ်ခတ်မှုတွေက ပြင်းထန်လှပါတယ်။ သူဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့ လူတွေ အတုံးအရုံးကျဆုံးကျန်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ အင်ဒေဂျကတော့ အောင်လံတံခွန်ကို လေထဲမှာ မြှောက်ကိုင်ရင်း ရှေ့သို့ အင်တိုက်အားတိုက်ချီတက်ဆဲ... ပြင်သစ်စစ်သည်တွေက နေရာအနံ့ ရှိနေကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ မြင်းသည်တော်တွေနဲ့ ခြေလျင်တပ်သားတွေက အင်ဒေဂျနဲ့ သူ့ရဲ့လက်တစ်သည်စာ လောက်သာရှိတဲ့ ရဲရင့်တဲ့ တပ်သားအနည်းငယ်ကို ဖြတ်တောက်ဖို့ စစ်ချီလာကြတယ်။

ANDREY REACHES the battery—and

then, suddenly, he is hit and falls heavily to the ground, still clutching the flag. He lies there, unconscious at first, then regaining consciousness to stare up at a sky that somehow seems more serenely beautiful than he has ever seen it before. The battle sweeps beyond him. At last the struggle ceases, and there is heard, in the gathering sunset, only the sound of distant bugles, the faint thunder of guns from the horizon and the moans of the wounded.

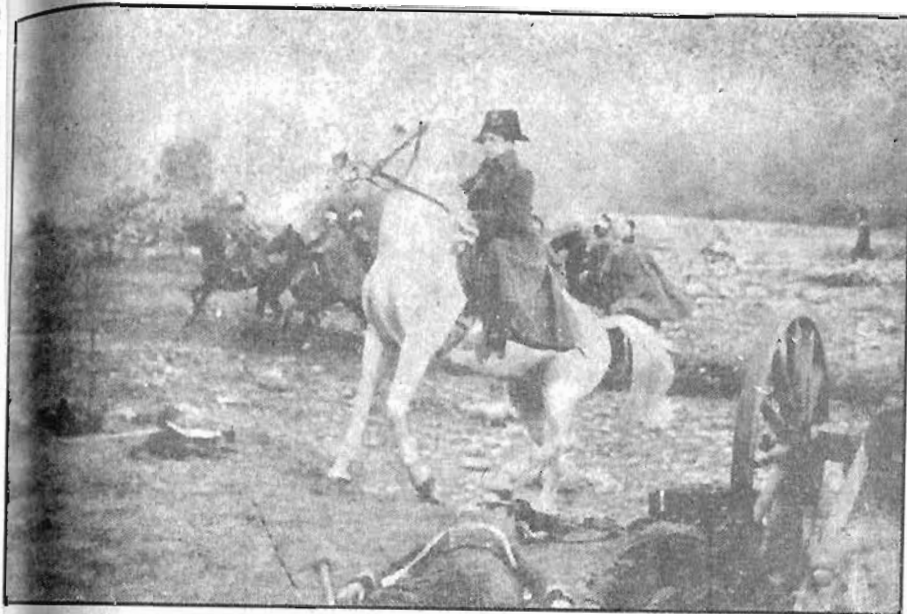
သေနတ်တွေရဲ့
မြည်ဟီးသံ သဲ့သဲ့တွေ...နဲ့
ဒဏ်ရာရသူတွေရဲ့
ညည်းတွားသံတွေရယ်ကိုသာ
ကြားနေရပါတယ်။

အင်ဒရော့ အမြောက်တပ်ခွဲကို ရောက်သွားတယ်။ အဲဒီနောက် ရုတ်တရက် သေနတ် ကျည်ဆန်ထဲမှန်ပြီး မြေပြင်ပေါ်သို့ ပစ်ကျသွားတယ်။ အောင်လံတံခွန်ကိုတော့ လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင် ထားသေး။ ပထမတော့ အဲဒီနေရာမှာ သတိလစ်ပြီး လဲကျနေတယ်။ အဲဒီနောက် တဖြည်းဖြည်းချင်း သတိပြန်လည်လာတယ်။ ကောင်းကင်ကြီးကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ ဘာကြောင့်မှန်းမသိ... ခါတိုင်း အရင်က ကြည့်ပြင်ခဲ့ဖူးတာတွေထက် ပိုပြီး ကြည်လင်အေးငြိမ်းလှပနေတာကို တွေ့ရတယ်။ တိုက်ပွဲ က သူ့ရှိနေတဲ့ နေရာရဲ့ ဟိုမှာဘက်တစ်ကြော့မှာ ဖြစ်ပွားနေတယ်။ နောက်ဆုံးမှာ... အကြောက် အကန့် ယှဉ်ပြိုင်မှုတွေ ရပ်စဲသွားတယ်။ တဖြည်းဖြည်းချင်းကျရောက်လာတဲ့ နေဝင်ချိန်ဆည်းဆာရဲ့ အောက်မှာ... သံလှမ်းလှမ်းက မူတိုလိုက်တဲ့ စစ်ခရာသံတွေ...၊ မိုးကုပ်စက်ရိုင်းဆီကနေ လာနေတဲ့ သေနတ်တွေရဲ့ မြည်ဟီးသံ သဲ့သဲ့တွေ... နဲ့ ဒဏ်ရာရသူတွေရဲ့ ညည်းတွားသံတွေရယ်ကိုသာ ကြားနေရပါတယ်။

AFTER THE BATTLE, the dead and wounded lie scattered where they have fallen, some in clusters and some as single figures on the blood-stained ground. Andrey hears the sound of approaching horses. Accompanied by his staff of officers, Napoleon is inspecting the battlefield. He notices Andrey, motionless on the ground with the flag-staff clutched in his hand.

“A fine death” comments Napoleon. Then, as Andrey stirs feebly and utters a faint groan, Napoleon orders that he be taken to the bivouac to be cared for by his own doctor.

စစ်ပွဲအပြီးမှာ သေဆုံးသူတွေ ဒဏ်ရာရသူတွေဟာ သူတို့လဲကျတဲ့နေရာမှာပဲ ပြန့်ကျဲတည်ရှိနေတယ်...။ သွေးစွန်းနေတဲ့မြေပြင်ပေါ်မှာ အချို့ကတော့ အစုလိုက်အပြုံလိုက်... အချို့ကတော့ တစ်ဦးချင်းစီ လဲကျနေပါတယ်။ အင်ဒရေ က သူ့ဆီကို ချဉ်းကပ်စီးနင်းလာတဲ့ မြင်းတွေရဲ့ အသံကို ကြားရတယ်။ နိုပိုလီယံကသူ့ရဲ့ ဦးစီးအရာရှိများနဲ့အတူ စစ်မြေပြင်ကို စစ်ဆေးနေတယ်။ အလံတိုင်ကို လက်ထဲမှာ ဆုပ်ကိုင်ထားရင်း မြေပြင်ပေါ်မှာ မလှုပ်မယှက်လဲကျနေတဲ့ အင်ဒရေကို သူ့သတိပြုမိတယ်။

“ကောင်းသော သေခြင်းပေပဲ...” လို့ နိုပိုလီယံက မုတ်ချက်ချတယ်။ အဲဒီနောက် အင်ဒရေက ချဉ်းချဉ်းနဲ့နဲ့ လှုပ်ရှားပြီး အသံသံသံလေးနဲ့ ညည်းညူလိုက်မိတဲ့အခါ... သူ့ကို ယာယီဆန်းချတဲ့နေရာသို့ သယ်လာပြီး သူ့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်သမားတော်ကြီးနဲ့ ကုသပေးစေ... လို့ နိုပိုလီယံက အမိန့်ချတယ်။

Scene 6—Pierre and Helene

NOT QUITE KNOWING whether he really loves the beautiful Helene Kuragine, but hopelessly infatuated, Pierre proposes to her. Since Helene and her father, Prince Vasili, have devoted their full energies ever since Pierre's inheritance to accomplishing precisely this result, he is instantly accepted.

"There is something wrong in the feeling she excites in me," Pierre tells himself. "I should not go through with this marriage." But even as he thinks this he catches himself dreaming of Helene as his wife, visualizing her smile, her body. The marriage takes place.

အခန်း(၆)
ပီယာရီနှင့် ဟယ်လင်

ရုပ်ရည်လှပတဲ့ ဟယ်လင် ကုရာဂျင်ကို သူ့အနေနဲ့ တကယ်ချစ်နေသလား မချစ်ဘူး လားဆိုတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို လုံးဝမသိ... သတိမထားမိပါဘူး ဒါပေမဲ့ သူ(မ)ကို အလွန်အကျွံ အဖူးအမှူး စွဲလမ်းမိတယ် ဒါကြောင့်... ပီယာရီက သူ(မ)ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်း(မိ)တယ်။ ပီယာရီဟာ သူ့ဖခင်ရဲ့ ဘွဲ့ထူးဂုဏ်ထူးနဲ့ စည်းစိမ်ဥစ္စာတွေကို အမွေဆက်ခံရရှိပြီးကတည်းက... ဟယ်လင်နဲ့ သူ(မ)ရဲ့ဖခင် မင်းသားကြီး ဟာရီလီတို့က ဒီအကျိုးဆက်ဖြစ်လာအောင် ကွက်တိ ခွင်ကုရာအောင် ခွန်စိုက်အားစိုက် ပေးအပ်ပြန်ပြန်ပြီးသား (ဒီယုန်ပြင်လို့ ဒီဥစ္စာထွေးထွေးပြီးသား) ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူ့ကို ချွတ်ချင်းပဲ လက်ခံလိုက်ပါတယ်။

"သူ(မ)က ငါ့ကို စိတ်လှုပ်ရှားမှုဖြစ်စေတဲ့ ခံစားချက်ထဲမှာ တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ..." လို့ ပီယာရီက သူ့ကိုယ်သူ ပြောမိတယ်။ "ဒီလက်ထပ်ဖို့ကိစ္စကို ငါ ရှေ့မဆက်သင့်ဘူး..." ဒါပေမဲ့ အဲဒီလိုစဉ်းစားမိပေမယ့်လည်း ... ဟယ်လင်ကို သူ့ဇနီးသည်ဖြစ်လာဖို့ စိတ်ကူးယဉ်မျှော်လင့်မိ ပြန်တယ်။ သူ(မ)ရဲ့အပြုံးနဲ့ သူ(မ)ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်အလှကို တွေးကြည့်ပြင်ယောင်ပြီးတော့ပေါ့...။ မှတ်လှ သောင်အသိမ်းအနားကို ကျင်းပဖြစ်ခဲ့ပါတယ်။

IN THEIR LUXURIOUS MOSCOW house, Pierre is a happy husband. Helene is a slightly bored but indulgent wife. The war seems far away. Pierre

is depressed by the defeat of the Russians, Helene completely indifferent.

“Why can't we stay in Moscow and not go to the country?” demands Helene. “It will be such a gay season.”

“I have work to do,” replies Pierre.

“Then couldn't you go to the country by yourself? I'll join you later.”

Against his better judgment, Pierre agrees. Vaguely disturbed, he leaves the room. Has their marriage already begun to tarnish?

Helene stares after him for a moment. The she shrugs her shoulders, picks up a mirror and brush and slowly begins to brush her hair. Soon she begins to smile, and then to hum a gay little tune under her breath.

ကျွန်မတို့

ကျေးလက်ဒေသကို မသွားဘဲ
မော်စကိုမှာ

ဘာကြောင့် ဆက်မနေနိုင်ရမှာလဲ ...။

ဇိမ်ပဲခွည်းတွေ အပြည့်အစုံနဲ့ သူတို့ရဲ့ မော်စကိုစံအိမ်ကြီးမှာ ပီယာရီဟာ ချမ်းမြေ့ ပျော်ရွှင်တဲ့ ခင်ပွန်းသည်တစ်ယောက်ဖြစ်သွားပါတယ်။ ဟယ်လင်က အနည်းငယ်ငြီးငွေ့စိတ်ကုန်တယ်။ ဒါပေမဲ့... စိတ်အလိုကိုလိုက်တတ်တဲ့ ဇနီးသည် ဖြစ်တယ်။ စစ်က (မော်စကိုကနေ) အဝေးကြီးမှာ ဖြစ်နေတယ်လို့ ထင်ရတယ်။ ရုရှားတွေ စစ်ရှုံးနေတဲ့အတွက် ပီယာရီက စိတ်မချမ်းသာဘူး။ ဟယ်လင်ကတော့ လုံးဝထုံထုံမရှိဘူး... စိတ်ဝင်စားမှုလည်းမရှိဘူး။

“ကျွန်မတို့ ကျေးလက်ဒေသကို မသွားဘဲ မော်စကိုမှာ ဘာကြောင့် ဆက်မနေနိုင်ရမှာလဲ...? ဒီလိုပျော်မြူးစရာကောင်းတဲ့ ဥတုအခါသမယကို ရောက်တော့မယ်ဟာကို” လို့ ဟယ်လင်က တောင်းဆိုတယ်။

“ငါ့မှာ လုပ်စရာအလုပ်တွေ ရှိသေးတယ်လေ” လို့ ပီယာရီက ပြန်ပြောတော့

“အဲဒီလိုဆိုရင်လည်း ကျေးလက်ဒေသကို ရှင့်ဟာရှင် တစ်ယောက်တည်းသွားလို့ မဖြစ်နိုင်တော့ဘူးလား...? နောက်မှ ရှင့်ဆီကို ကျွန်မ လိုက်လာခဲ့မယ်လေ...” (လို့ ဟယ်လင်က ဆိုတယ်)

သူ့ရဲ့ ပိုမိုကောင်းမွန်တဲ့ ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့ ဝေဖန်ပိုင်ခြင်းနှင့်တွန်းကို ဆန့်ကျင်ပြီး ပီယာရီက (ဟယ်လင်တောင်းဆိုတဲ့အတိုင်း) သဘောတူခဲ့ပါတယ်။ ယောင်ဝါးဝါး မရေမရာနဲ့... စိုးရိမ်ပူပန်စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ပြီး... သူ အခန်းထဲကနေ ထွက်ခွာလာခဲ့တယ်။ သူတို့ရဲ့ အိမ်ထောင်သည်ဘဝဟာ စတင်အပူအထစ်ဖြစ်... ဂုဏ်သိက္ခာစွန်းထင်းနှင့်ပြီလား...?”

ဟယ်လင်က (အခန်းထဲမှ ထွက်သွားတဲ့) သူ့နောက်ကနေပြီး အတန်ကြာအောင် စိုးကြည့်နေမိတယ်။ အဲဒီနောက် သူ့(မ)က (စိတ်မဝင်စားဟန်နဲ့) ပခုံးကို တွန်းလိုက်ပြီး မှန်တစ်ချပ်နဲ့ ဝက်မှိုင်းတစ်ချောင်းကို ကောက်ယူလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တပြည်းပြည်းချင်း သူ့(မ)ဆံပင်တွေကို ဝက်မှိုင်းတစ်ချောင်းနဲ့ ဖွတ်လေး ပြီးပါတယ်။ မကြာခင်မှာ... သူ့(မ)က ပြုံးရွှင်လာပြီး... မြူးကြွတဲ့ တေးသွားအလိုက်တစ်ခုကို ပါးစပ်ပိတ်ပြီး လေသံလေးနဲ့ညည်းနေပါတယ်။

Scene 7—Nicholas Returns from War

THE DEFEATED RUSSIAN troops have come straggling back to their homes, some in dejection, others defiantly. Nicholas, hurrying back to Moscow, has no thought of what his mood should be. He cannot urge the coachman on fast enough. With him is his superior officer and close friend, the black-mustachioed Denisov, the bravest of the brave, most loyal of the loyal. At last the driver reins in at the old familiar cornice with the peeling stucco and the doorsteps leading down to the pavement.

NOTE : The following passage has been condensed from Book Four, Chapter I of "War and Peace."

THE HOUSE STOOD there, silently and calmly indifferent as to who arrived or departed. As Nicholas opened the same old creaking door, he saw a solitary tallow candle burning in the anteroom. Prokofy, the footman, looked up at the opening door, and his sleepy expression changed to one of delighted amazement. "Merciful Heavens!" he cried. "The young count!"

အခန်း(၇)
နီကိုလပ်စ် စစ်ပြုမှ ပြန်လာပြီ

စစ်ရုံးသွားတဲ့ ရုရှားတပ်ခွဲတွေဟာ ဖရိုဖရဲပြန်ကျပြီး သူတို့အိမ်တွေကို ပြန်ရောက်လာကြတယ်။ အချို့က စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့... အချို့က အနိုင်မခံစိတ်ထားနဲ့...။ မော်စကိုမြို့ ကြီးသို့ ကတိုက်ကရိုက်နဲ့ ပြန်လာတဲ့ နီကိုလပ်စ်ကတော့ ဘယ်လိုစိတ်နေသဘောထားနဲ့ သင့်ဘယ်ဆိုတာတောင် မထွေးမိပါဘူး။ ရထားလုံးမောင်းသူကို ခပ်ပြန်ပြန်လေးမောင်းဖို့တောင် မဆော်သြနိုင်ပါဘူး။ သူနဲ့အတူ သူ့ရဲ့ အထက်အရာရှိလည်းဖြစ်... ရင်းနှီးတဲ့သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်တဲ့... မည်းနက်တဲ့ မှတ်ခမ်းမွေ့ခိုင်ရင် ဒိန်နီအော့(စ်)လည်း ပါလာတယ်။ ရဲရင့်သူတွေထဲမှာ အရဲရင့်ဆုံး... သစ္စာရှိသူတွေထဲမှာ သစ္စာ အရှိဆုံးပုဂ္ဂိုလ်ပေါ့။ နောက်ဆုံးမှာ ရထားလုံးမောင်းသူက ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်ပြီးတဲ့ အိမ်တစ်အိမ်ရဲ့ရေမှာ မြင်းခက်ကြီးကိုထွဲပြီး ရပ်လိုက်တယ်။ နူးစည်ရာ အင်တေသရွတ်နေထွာကွေးပြီး အိမ်ရဲ့ ဖိနပ်ချွတ်... တံခါးဝက လူသွားစကြိုဘက်ဆီသို့ ရှေးရှုနေတဲ့ အိမ်ဟောင်းကြီးတစ်ဆောင်ပေါ့။
မှတ်ချက် ။ ။ အောက်ပါကောက်နုတ်ချက်စာပိုဒ်မှာ စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးစာအုပ် အတွဲ (၄)၊ အခန်း(၁)မှ အကျဉ်းချုံးကောက်နုတ်ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါတယ်။

အိမ်ကြီးက အဲဒီနေရာမှာ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် အေးအေးဆေးဆေးနဲ့ တည်ရှိနေပါတယ်။ ဘယ်သူပဲ ရောက်လာရောက်လာ... ဘယ်သူပဲ ထွက်သွားထွက်သွား သူကတော့ စိတ်ဝင်စားမှုလည်း မရှိ... ဂရုလည်း မစိုက်ပါဘူး။ နီကိုလပ်စ်က ပွင့်နေကျ တံခါးအိမ်ကြီးကို ကျိတ်ခနဲပြည်အောင် ဖွင့်လိုက်တဲ့အခါ... ခန်းမကြီးအဝင် အခန်းငယ်ထဲမှာ အမဲဆိပ်ယောင်းတိုင်ကြီးတစ်တိုင် ထွန်းညှိ ထားတာကို တွေ့တယ်။ ညွှန်ကြားမင်းစေလုပ်တဲ့ ပရိုကိုဖိုင်းက ပွင့်သွားတဲ့တံခါးမကြီးကို မော့ကြည့် လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့အိမ်ချင်းတူနေတဲ့ မျက်နှာအမူအရာက တအံ့တဩ ကြည့်နူးလ်သောတဲ့ သွင်ပြင် သို့ ပြောင်းသွားတယ်။ "ကရုဏာတရား ကြီးမားတော်မူသော ဘုရားသခင်...!" လို့ သူက အော်လိုက်တယ်။ "မြို့စားသခင်လေး (ပြန်လာပြီ)!"

Completely forgetting Denisov, Nicholas flung off his fur coat and ran on tiptoe into the great dark drawing room. Hardly had he entered when something swooped out of one of the adjoining rooms like a tornado and began huggings and kissing him. A

second and a third creature dashed in at a second door and at a third; more hugging, more kisses, more outcries and tears of delight. He could not tell which was papa, which was Natasha, or which was Petya. All were screaming and talking and kissing him at the same moment. Only his mother was not among them, that he remembered.

Sonya, Natasha, Petya, the old count were all hugging him; and the servants and the maids flocked into the room oh-ing and ah-ing.

ဒိန်နီဆော့(၆)ကို လုံးဝမေ့လျော့သွားပြီး... နီကိုလပ်စ်က သူ့ရဲ့သားမွေးကုတ်အင်္ကျီကို ချွတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ခြေဖျားထောက်ချွတ်နင်းပြီး အလွန်မှောင်မည်းနေတဲ့ ဧည့်ခန်းကြီးထဲသို့ အပြေးလေးဝင်သွားတယ်။ အထဲတောင် မရောက်သေးဘူး။ ဧည့်ခန်းနဲ့ကပ်လျက် ဘေးဘက် အခန်းတွေထဲက တစ်ခန်းမှ တစ်ယောက်ယောက်ထွက်လာတယ်။ လေဆင်နာမောင်း တိုက်သလိုပဲ...။ သူ့ကို ပွေ့ကပ်ပြီး နှုတ်ဆက် အနမ်းတွေ ပေးတယ်လေ...။ ဒုတိယနဲ့ တတိယအခန်းက သူ့တွေလည်း တစ်ဟုန်ထိုးပြေးထွက် လာကြတယ်။ ထပ်ပြီး ပွေ့ကပ်ကြ... ထပ်ပြီး နှုတ်ဆက်ကြ... သောင်းသောင်း သံသံ တစ်အော်ကြနဲ့... ပြီးတော့ ဝမ်းသာတဲ့မျက်စိတွေနဲ့...။ ဘယ်သူက အဖေလေ... ဘယ်သူက နာတာရှာ လဲ... ဘယ်သူက ပက်ထရာလဲဆိုတာ သူ မပြောနိုင်ပါဘူး။ အားလုံးက စိစိညံ့ညံ့ ပွက်လော့ကိုပြီး... တစ်ချိန်တည်း တစ်ပြိုင်နက်တည်းမှာ ပြောကြဆိုကြ သူ့ကို နှုတ်ဆက်အနမ်းတွေ ပေးကြနဲ့လေ...။ သူ့မိခင်တစ်ယောက်တည်းသာ သူတို့အထဲမှာ မပါဘူး... ဒါကိုတော့... သူ သတိထားမိတယ်။

ဆိုညာ၊ နာတာရှာ၊ ပက်ထရာ နဲ့ မြို့စားကြီးတို့အားလုံး သူ့ကို ပွေ့ကပ်ထားကြတယ်...။ အစောင့်တွေ... အမျိုးသမီးအိမ်ဖော်တွေလည်း ဧည့်ခန်းထဲကို စုဝေးရောက်ရှိလာကြတယ်။ အံ့ဩပျော်ရွှင်ပြီး... ဟာတွေ ဟင်တွေ ဖြစ်ကုန်ကြတယ်။

Petya hung on his legs. "Me too!" he kept shouting.

Natasha, after pulling him down to her and kissing his face all over, skipped back from him and, keeping hold of his jacket, pranced like a goat up and down on the same spot, uttering shrill shrieks of delight.

All around him were loving eyes shining with tears of joy, all around were lips seeking kisses.

Sonya too, as red as crimson, clung to his arm, radiant with joy, gazing blissfully into the eyes she had so long been waiting to see.

And now steps were heard at the doorway- steps so quick that they could hardly be his mother's.

ပက်ထရာက သူ့ခြေထောက်တွေပေါ်ကနေ တွယ်တက်လိုက်တယ်။ "ကျွန်တော်လည်း ဝမ်းသာတယ်...!" သူကလည်း ဟစ်အော်လိုက်တယ်။

နာတာရှားက သူ့ကို ဆွဲယူပွေ့ဖက်... မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို နှုတ်ဆက်အနမ်းတွေပေးပြီး တဲ့အခါ သူ့ဆီကနေ တစ်လှမ်းခုန်ဆုတ်လိုက်တယ်။ သူ့အင်္ကျီကို ကိုင်ပြီး ဆိတ်ကလေးတစ်ကောင် လို အိဒီနေရာမှာပဲ ခုန်ဆွခုန်ဆွလုပ်နေလိုက်တယ်။ ဝမ်းမြောက်ဝမ်းသာနဲ့ စူးစူးရှရှ ကျယ်ကျယ် လောင်လောင်အော်ရင်းနဲ့ ခုန်ဆွခုန်ဆွ လုပ်နေတာ...လေ။

သူဝန်းကျင်မှာရှိတဲ့လူအားလုံးမှာတော့ ဝမ်းသာမျက်ရည်စတွေကြောင့် ရှုန်းလက်နေတဲ့ မေတ္တာမျက်လုံးတွေ... နှုတ်ဆက်အနမ်းလေးပေးဖို့ ရှာဖွေနေတဲ့ (အကြင်နာ)နှုတ်ခမ်းတွေ...နဲ့။

ဆိုညာကလည်း ကြွက်သွေးရောင်ဖျန်းနေတဲ့ နီရဲတဲ့မျက်နှာလေးနဲ့ သူ့လက်မောင်းတွေကို ဖက်တွယ်လိုက်တယ်။ သူ (မ)ရဲ့ မျက်လုံးတွေက ပျော်ရွှင်မှုကြောင့် ဝင်းလက်တောက်ပရွှန်းဆိုနေတယ်။ ကာလအကြာကြီး ကြာတဲ့အချိန်ကစပြီး တွေ့မြင်ချင်လွန်းလို့ သူ(မ)စောင့်မျှော်နေခဲ့ရတဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေထဲကို သူ(မ)က အလွန်အမင်း ဝမ်းသာရွှင်မြူးစွာနဲ့ ငေးစိုက်ကြည့်နေလိုက်မိတယ်။

အိဒီအချိန်မှာ တံခါးဝ... အပေါက်ဘက်က ခြေသံတွေကို ကြားရတယ်။ ခြေလှမ်းလှမ်းတဲ့အသံက သိပ်မြန်လွန်းလို့ သူ့မိခင်ရဲ့ ခြေသံတော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး (လို့ ထင်မိတယ်)။

But it was his mother. All the others let him go and he ran to her. When they met, she fell on his breast, sobbing. She could not lift her face, and only pressed it against the cold silver braid of his hussar's jacket. Denisov, coming into the room unnoticed, stood there and wiped his eyes.

"Vasili Denisov, the friend of your son," said he, introducing himself to the count, who looked at him with a questioning expression.

"You are most welcome! I know, I know," cried the count, embracing Denisov, "Nicholas wrote...."

The same happy faces were turned upon Denisov's shaggy figure, and crowded around him.

ဒါပေမဲ့... အဲဒါ သူ့အပေပါပဲ...။ ကျန်တဲ့လူတွေအားလုံးက သူ့ကို လွှတ်လိုက်တော့... သူက သူ(မ)ဆီ အပြေးကလေးသွားလိုက်တယ်။ သူတို့တွေ တွေ့ဆုံတဲ့အခါ... သူ(မ)က သူ့ရဲ့ ရင်ဘတ်ပေါ်မှာ မျက်နှာအပ်ပြီး ရိုက်ကြိတ် တင်ငိုကြွေးတယ်။ သူ(မ)က သူ(မ)ရဲ့ မျက်နှာကို ပြန်ခွာလို့ မရဘူး...။ မြင်းစီးစစ်သည်တော် ယူနီဗောင်း အေးစက်နေတဲ့ အပေါ်အကွို ထွတ်ထွတ်ကြီးကြီးမှာ မျက်နှာကိုပိတ်ထားတယ်။ ဒဲန်နီဆော့(စ်)က အသုံးထဲပဲ အမှတ်တံဆိပ်လေးဖြင့် အဲဒီနေရာမှာပဲ ရပ်နေလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့မျက်လုံးတွေ(က မျက်ရည်စတွေ)ကို လက်နံ့ဖွတ် လိုက်တယ်။

"တစ်လီ ဒဲန်နီဆော့(စ်) ပါ... လူကြီးမင်းသားရဲ့ သူငယ်ချင်းမိတ်ဆွေ ဖြစ်ပါတယ်..." လို့ စစ်ဆေးမေးမြန်းလိုတဲ့ မျက်နှာပေးနဲ့ ကြည့်နေတဲ့ မြို့စားကြီးကို... ဒဲန်နီဆော့(စ်)က ကိုယ့်ကိုယ်ကို... မိတ်ဆက်လိုက်တယ်။

"မင်းကို အထူးတလည်ကြိုဆိုပါတယ်ကွယ်...! ကျုပ်... သိပြီ... သိပြီ" လို့ မြို့စားကြီးက ဒဲန်နီဆော့(စ်)ကို ပေ့ပက်ရင်းပြောလိုက်တယ်...။ "နီကိုလစ်က စာရေးထားတယ်..." ထပ်တူထပ်မျှ ဝမ်းသာနေကြတဲ့ မျက်နှာတွေက ဆံပင်စုတ်စွားနဲ့ ဒဲန်နီဆော့(စ်)ရဲ့ပုံရိပ်ကို စိတ်ဝင်စားသွားကြပြီး သူ့အနားသို့ ပိုင်းအုံလာကြတယ်။

she threw her arms
around him
and
kissed him.

“Darling Denisov!” screamed Natasha; and forgetting herself in her excitement, she threw her arms around him and kissed him. All were abashed at Natasha’s behavior. Denisov blushed, then smiled and, taking Natasha’s hand, kissed it.

THE NEXT MORNING the travelers slept till ten o’clock.

In the adjoining room there was a confusion of sabers, valises, opened trunks, muddy boots. Two pairs of boots, cleaned and with polished spurs, had just been brought up and set along the wall. Servants were carrying basins, hot water for shaving and well-brushed clothes. There was an odor of tobacco and of men.

“Hallo! Grishka! Bring my pipe!” cried Denisov, in his husky voice. “Rostof, rouse yourself!”

Nicholas, rubbing his sleepy eyes, lifted his dishevelled head from his warm pillow.

“Why? Is it late?”

“Late! It’s after ten o’clock,” cried Natasha’s voice, and in the next room was heard the rustling of starched petticoats and the whispering and giggling of the girls. The door was opened a crack and there was a glimpse of something blue, of ribbons, flying hair and merry faces. It was Natasha, Sonya and Petya, who had come to awaken them.

“ဒါလင်... ဒဲနီဆော့(စ်)!” လို့ နာတာရှာက အော်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ(မ)ရဲ့ စိတ်လှုပ်ရှား ပျော်ရွှင်မှုကြောင့် အရာရာကို မေ့လျော့သွားပြီး... သူ့ကို ပွေ့ဖက်... နှုတ်ဆက်အနမ်း ပေးလိုက်တယ်။ နာတာရှာရဲ့ ပြုမူလုပ်ဆောင်ချက်ကြောင့် အားလုံးပဲ စိတ်အနှောင့်အယှက်ဖြစ်ကြတယ်။ ဒဲနီဆော့(စ်)လည်း ရှက်သွေးခြင်းမျိုး မျက်နှာနီသွားတယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့... သူက ပြုံးပြလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နာတာရှာရဲ့ လက်ကိုသွဲယူပြီး သူ့ရဲ့ နှုတ်ခမ်းနဲ့ နှုတ်ဆက်အနမ်းကိုပေးလိုက်တယ်။

နောက်တစ်နေ့မနက်မှာတော့ (ခရီးပန်းလာကြတဲ့) ခရီးသည်တွေဟာ ဆယ်နာရီလုံးတဲ့ အထိ အိပ်ပျော်နေကြတယ်။

ကပ်လျက်ဘေးဘက်မှာရှိတဲ့ အခန်းထဲမှာတော့ စစ်သုံးစားရှည်တွေ...၊ ခရီးဆောင် လက်ဆွဲအိတ်တွေ၊ ပွင့်နေတဲ့ သေတ္တာတွေ၊ ရှုံ့အလူးလူးဖြစ်နေတဲ့ ဖိနပ်တွေနဲ့ ရှုပ်ပွနေပါတယ်။ သန့်ရှင်းပြီး... ပြောင်လက်အောင် တိုက်ချွတ်ထားတဲ့ ဖခင်ဆွဲဆွဲအိတ်တွေပါ ဘွတ်ဖိနပ်ရှည်နှစ်စုံကို တော့ အခုလေးတင်ယူလာပြီး နံရံနဲ့ကပ်ပြီး ထားခဲ့ကြတယ်။ မှတ်ဆိတ်ရိတ်ရိတ်အတွက် ရေနေပူပူကို လေ့တွေထဲထည့်ပြီး အစေခံတွေက ယူလာကြတယ်။ ပြီးတော့ ဝက်မုင်ဘီးနဲ့ ပွတ်တိုက်ထားပြီးဖြစ်တဲ့ အဝတ်အစားတွေ...၊ ယောက်ျားတွေသောက်တဲ့ ဆေးရွက်ကြီး အနံ့အသက်တွေလည်း ရှိတယ်။

“ဟဲလို...! ဂရစ်ဂျတာ...! ကျွန်တော့်ဆေးတံကို ယူခဲ့ပါ...!” လို့ ဒဲနီဆော့(စ်)က သူ့ရဲ့ အက်ကွဲတဲ့အသံကြီးနဲ့ အော်ပြောလိုက်တယ်။ “ဧရာစံတော့စ်... ထတော့လေ...!”

နီကိုလစ်က အိပ်ချင်မှူးတူးဖြစ်နေတဲ့ သူ့မျက်လုံးတွေကို ပွတ်ရှင်း... မွေးထွေးတဲ့ ခေါင်းအုံးကနေ သူ့ရဲ့ ဖိုဖိုရဲ့ ဖိသိတ်သိတ်ဖြစ်နေတဲ့ခေါင်းကို ကြွလိုက်တယ်...။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...? နေမြင့်နေလို့လား...?”

“နေမြင့်နေလို့လား...! (ဟုတ်လား) ဆယ်နာရီထိုးပြီးပြီတော်ရေ...” လို့ နာတာရှာရဲ့ အသံနဲ့ အော်ပြောလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နောက်တစ်ခန်းမှာ ကော်တင်ထားတဲ့ အမျိုးသမီးဝတ် အတွင်းခံဝန်တွေ စကတ်တွေရဲ့ တင်္ဂါ တွန်းရွှမ်းမြည်သံ...၊ မိန်းကလေးတွေရဲ့ တီးတီး တီးတီးပြောသံ... တစ်ခန်းထဲရပ်မောသံတွေကို ကြားရတယ်။ တံခါးက ကျွဲခဲမြည်ပြီး ပွင့်သွားတယ်။ ပြတောတံတစ်ခုခုကို ဖိပိသန့် မြင်လိုက်ရတယ်။ ဖဲကြီးတွေရယ်... လွှဲပွဲနေတဲ့ ဆံပင်တွေရယ်... ပြီးတော့ ပျော်ရွှင်မှုကြောင့်တော့ မျက်နှာလေးတွေရယ်...။ သူတို့ကိုနှိုးဖို့လာတဲ့ နာတာရှာ၊ ဆိုဗာ နဲ့ ပက်ထရာတို့ပါ။

Petya seized a saber and, forgetting it is not the proper thing for young ladies to see young men undressed, boldly opened the bedroom door. "Is this your saber?" he asked Nicholas, brandishing it at him.

The girls skipped away. Denisov sought to hide his hairy legs, looking frantically to his comrade for help. The door closed on Petya and a giggle was heard from outside.

"Nicholas, come out in your dressing gown!" said Natasha's voice.

Nicholas hastily put on his shoes and stockings, threw his dressing gown over his shoulders and went out. Natasha had put on one of his spurred boots and was just slipping her foot into the other. Sonya, as he came in was whirling around. Both were fresh, rosy, full of spirits. Sonya ran away, but Natasha, putting her arm in her brother's, drew him into the sitting room and the two began to talk. Natasha laughed at every word he said and every word she said, not because there was anything to laugh at but because she was happy.

“ရယ်စရာပါလို့တော့မဟုတ်ပါဘူး... ဒါပေမဲ့ သူ(မ)ကိုယ်တိုင်က ပျော်မြူးနေလို့ ဖြစ်ပါတယ်။”

ယောက်ျားပျိုလေးတွေ အဝတ်အစားမဝတ်ရင်မှာ မိန်းမပျိုလေးတွေအနေနဲ့ တွေ့သုံပီ မသင်လျော်ဘူးဆိုတာကို ပေလျော့သွားပြီး... ဟက်ထရာက စစ်သုံးစားရည်တစ်ခုခွင်းကို ကောက် ကိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ အိမ်ခန်းစာကို ရဲရဲတင်းတင်းခွင့်လိုက်တယ်။ “အိမ်က သင်ဘူးစားလား...?” လို့ စားကို ဝှေ့ယမ်းရင်း သူက နီကိုလပ်စ်ကို ပေးလိုက်တယ်။

မိန်းကလေးတွေက အသာလေးလစ်ထွက်သွားကြတယ်။ ဒိန်နီဆော့(စ်)က သူ့ရဲ့ အမွှေး အမျှင်ထူပြောတဲ့ သူ့ရဲ့ခြေထောက်တွေကို ဖုံးကွယ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ အကူအညီကောင်းဖို့အတွက် သူ့ရဲ့ဘော်ရဲဘက်ဆီလှည့်ပြီး ထိတ်ထိတ်ပျာပျာနဲ့ ကြည့်လိုက်တယ်။ ဖက်ထရာကိုပါ တံခါးပိတ်လိုက် တယ်။ ပြီးတော့ အပြင်ဘက်ကနေ တစ်ခပ်ရယ်မောသံကို ကြားရတယ်။

“နီကိုလပ်စ်... အပေါ်ရိုအက်ဂျီရည်ဝတ်ပြီး အပြင်ဘက်ကို ထွက်ခဲ့ပါဦး!” လို့ နာတာရှာ အသံနဲ့ အော်ပြောလိုက်တယ်။

နီကိုလပ်စ်က သူ့စိန်ပုံနံ့ခြေအိတ်တွေကို သပ်ပြန်ပြန်ဝတ်... အပေါ်ရိုအက်ဂျီရည်ကို ယမ်း ပေါ် လွှားတင်ပြီး အပြင်ဘက်ထွက်လိုက်တယ်။ နာတာရှာက သူ့ရဲ့ခေါင်းဆုံးတပ်စိန်ပုံရည်တစ်ဖက် ကို စီးထားတယ်။ ပြီးတော့ သူ(မ)ခြေထောက်ကို အခြားလူရဲ့ခြေထောက်ထံ လိုက်လျှိုပြီးထည့်နေတယ်။ သူ လင်လာတော့ ဆိုညာက လှည့်ပတ်ပြေးနေရ(တာကို တွေ့)တယ်။ နှစ်ယောက်လုံးက လန်းဆန်း အားတက်စိတ်ဓာတ်တွေ တက်ကြွရွှင်လန်းနေကြတယ်။ ဆိုညာက ထွက်ပြေးသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ နာတာရှာကတော့ သူ(မ)ရဲ့လက်မောင်းကို သူ့အစ်ကို လက်မောင်းနဲ့ချိတ်ပြီး... သူ့ကို ဧည့်ခန်းထံ ဆွဲခေါ်သွားတယ်။ ပြီးတော့ သူ့စိန်ပုံနံ့ထောင်ပြီး စကားစမြည်တွေ ပြောကြပါတယ်။ နာတာရှာ က သူပြောတဲ့စကားလုံးတိုင်းကိုရော... သူ(မ)ပြောတဲ့ စကားလုံးတိုင်းမှာပါ ရယ်မောပြောဆိုတယ်။ ပြောနေတဲ့စကားထဲမှာ ရယ်စရာပါလို့တော့မဟုတ်ပါဘူး... ဒါပေမဲ့ သူ(မ)ကိုယ်တိုင်က ပျော်မြူး နေလို့ ဖြစ်ပါတယ်။

had kissed
in the first moment
of joy at meeting,
but today . . .

“You’re quite a man now, aren’t you? I’m awfully glad you’re my brother. I want to know what sort of creatures you men are.”

“Why did Sonya run away?” asked Nicholas.

“Oh, that’s a long story! Is Denisov nice?”

“Yes, indeed!”

“Well, good-bye. Go and dress. Hurry! We’ll all have breakfast together.”

WHEN NICHOLAS met Sonya downstairs, he reddened. He did not know how to behave with her. Yesterday they had kissed in the first moment of joy at meeting, but today they felt that out of the question. He felt that everyone, including his mother and his sister, was looking inquiringly at him and watching to see how he would behave with her. He kissed her hand, and addressed her in an almost formal way.

ပထမဆုံးစတွေ့တဲ့အချိန်မှာ
ပျော်ရွှင်မှုကြောင့်
မွှေးမွှေးပေးနှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်။
ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့...

“အစ်ကိုက အခုဆိုရင် တကယ်ကို ယောက်ျားသိသတဲ့လူတစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီ... (ကျွန်မ ပြောတာ) မဟုတ်ဘူးလား...? အစ်ကိုကို အစ်ကိုတော်ရတာ ကျွန်မတော့ အရမ်းအရမ်းကို ဝမ်းသာ တယ်။ ယောက်ျားတွေဟာ ဘယ်လိုလူစားတွေလဲဆိုတာ ကျွန်မ သိချင်လိုက်တာ...”

“ဘာဖြစ်လို့ ဆိုညာ က ထွက်ပြေးသွားတာလဲ...?” လို့ နီကိုလပ်စ်က မေးလိုက်တယ်။

“အို... ပြောရမယ်ဆိုရင်... ဇာတ်လမ်းက အရှည်ကြီးပါ...! (ဒါထက်) ဒဲနီဒေဆာ(စ်) က သဘောကောင်းရဲ့လား...?”

“ဟာ... ကောင်းတာပေါ့... တကယ်ပါ !”

“ကောင်းပြီလေ... တဲ့တာ... သွားပြီး အဝတ်အစားလဲချေဦး...၊ မြန်မြန်လုပ်နော်...! ကျွန်မတို့အားလုံး မနက်စာကို အတူတူစားကြရအောင်...”

အောက်ထပ်မှာ ဆိုညာကိုတွေ့တော့... နီကိုလပ်စ် ရှက်သွေးပြာသွားတယ်။ သူ(မ)ကို ဘယ်လိုဆက်ဆံရမယ်... ဘယ်လို အနေအထိုင်ဆင်ခြင်ရမယ်ဆိုတာ(လည်း) သူ မသိဘူး မနေ့က တော့ ပထမဆုံးစတွေ့တဲ့အချိန်မှာ ပျော်ရွှင်မှုကြောင့် မွှေးမွှေးပေးနှုတ်ဆက်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒီနေ့တော့... မဖြစ်နိုင်ဘူးဆိုတာ သူတို့ ခံစားသိရှိကြပါတယ်။ သူ့အမေနဲ့ သူ့ညီမအပါအဝင်... လူတိုင်းက... သူ့အနေနဲ့ ဆိုညာအပေါ် ဘယ်လိုဆက်ဆံမှာလဲဆိုတာ စူးစမ်းလိုတဲ့သဘောနဲ့စောင့်ကြည့်နေတယ် ဆိုတာ သူ ခံစားသိရှိပြီးဖြစ်တယ်။ သူက သူ(မ)ရဲ့လက်ကို (ပါးစပ်နဲ့)နှုတ်ဆက်အနမ်းပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ(မ)ကို သာမန်သမားရိုးကျပုံစံနဲ့ အမည်တပ်ပြောဆိုတယ်။

But their eyes, when they met, spoke more fondly and kissed tenderly. Her eyes thanked him for his love. His eyes told her that he would never cease to love her, because it was impossible not to love her.

The old countess stirred uncomfortably. It was not only Nicholas and Sonya who blushed. Even the countess, who dreaded this love affair that might hinder her son from making a brilliant match, blushed like a girl.

Denisov, to Nicholas' surprise, appeared in his new uniform, pomaded and perfumed. He was quite as dashing a figure in the drawing room as on the field of battle, and was more amiable and polite to everyone than Nicholas had ever dreamed he could be.

ဒါပေမဲ့ သူတို့ရဲ့မျက်လုံးတွေ သူတို့တွေ ဆုံမိတဲ့အခါမှာတော့... ပိုပြီးကြင်ကြင်နာနာ စကားဆိုတယ်... ယုယုယယ မွှေးကြူးကြတယ်။ သူ(မ)ရဲ့မျက်လုံးတွေက သူက သူ(မ)အပေါ်ထားတဲ့ သူ့ရဲ့ မေတ္တာတရားအတွက် ကျေးဇူးတင်ကြောင်း ပြောနေကြတယ်။ သူ့မျက်လုံးတွေကလည်း... သူ့အနေနဲ့ သူ(မ)အပေါ်ထားတဲ့ မေတ္တာတရားကိုတော့ ဘယ်တော့မှ ရပ်စဲမှာမဟုတ်ဘူး... လို့ သူ(မ)ကို ပြောပြနေကြတယ်။ (ဘာကြောင့် ဆို သူ့အနေနဲ့ မချစ်ရင် မနေနိုင်လို့ပါပဲ)... သူ(မ)ကို မချစ်ဘဲ နေဖို့ရန် မဖြစ်နိုင်တဲ့အတွက် ဖြစ်ပါတယ်။

မြို့စားကြီးကတော်ကလည်း စိတ်ကသိကအောက်နဲ့နေရကျပ်နေတယ်။ မျက်နှာနီရှက်သွေး ခြန်းနေတာဟာ နီကိုလပ်စ်နဲ့ ဆီညာတို့သာ မဟုတ်ပါဘူး။ မြို့စားကြီးကတော်တောင်မှ မိန်းမငယ် လေးတစ်ယောက်လို ရှက်သွေးခြန်းနေပါတယ်။ သူ(မ)အနေနဲ့... ဒီချစ်ကိစ္စဟာ သားတော်မောင်နဲ့ ဂုဏ်ရည်တူ ဘက်ညီတဲ့သူတစ်ယောက်ကို လက်ထပ်ပေးရန်ကိစ္စမှာ အဟန့်အတား အနောင်အယုက် ဖြစ်မှာကို အကြီးအကျယ်စိုးရိမ်ပူပန်မိတယ်။

နီကိုလပ်စ် တအံ့တဩဖြစ်သွားရတာက... ဒဲန်နီအော့(စ်)ဟာ သူ့ရဲ့ ယူနိုဗေးအသစ် ကို ဝတ်... အမွှေးနံ့သာရည်တွေ ဆွတ်ဖျန်းပြီး ပေါ်ပေါက်လာလို့ပါပဲ။ သူက စစ်မြေပြင်မှာလိုပဲ... ရည်သန်းထဲမှာလည်း လုံးဝကို မြူးကြားကြွရွနစ်လို့ဖွယ်ကောင်းတဲ့ ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်နေပါတယ်။ ပြီးတော့ သူက လူတိုင်းအပေါ်မှာ ပိုပြီးခေတ်ရွှေ့ကြည်သာ ရည်မှန်ယဉ်ကျေးနေပါတယ်။ နီကိုလပ်စ် စိတ်ကူးမျှော်လင့်ထားတာထက်တောင် ပိုမိုခေတ်ရွှေ့ယဉ်ကျေးနေတာ ဖြစ်ပါတယ်။

Scene 8—A Birth and a Death

WHILE NICHOLAS returns soon after the Battle of Austerlitz and joy is the order of the day at the Rostovs, things are vastly different as the months go by at the estate of old Prince Bolkonsky. An armistice has been concluded with Napoleon and the nation enjoys an uneasy peace, but still no word has been received as to Andrey's fate. The old prince is more moody than ever, but Mary, with her unfailing sweetness, and Lise, with the characteristic serenity of a woman with child, await news of Andrey as calmly as they can.

NOTE : The following passage has been condensed from Book Four, Chapters VII, VIII and IX of "War and Peace":

အခန်း(၈)

မွေးဖွားခြင်းနှင့် သေဆုံးခြင်း

အော်စတားလစ်တိုက်ပွဲပြီးလို့ မကြာခင်မှာ နီကိုလပ်စ် အိမ်ပြန်လာတယ်။ အဲဒီနေ့မှာ နေ့စတောင် မိသားစုဝင်အားလုံးမှာ ပျော်ရွှင်လှပပြောင်ပူကြောင့် သာယာအေးချမ်းတဲ့အခြေအနေကို ရောက်ရှိခဲ့တယ်။ မင်းသားကြီး သိုက်တွန်စဏီရဲ့ စံအိမ်ထောင်ကြီးမှာတော့ လူငယ်များစွာ ကြာလွန်းခဲ့ပြီဖြစ်တာကြောင့် (သာယာအေးချမ်းတဲ့ အခြေအနေမရှိဘဲ နေ့စတောင်မိသားစုနဲ့ မတူ) အလွန်အလွန် ကွာခြားချက်တွေက ကြီးမားကျယ်ပြောလွန်းလှပါတယ်။ နီကိုလပ်စ်နဲ့ နေ့စတောင်ရင်ဆိုင်ရီ သဘောတူထားတဲ့ကာလအပိုင်းအခြားတစ်ခုဟာလည်း နိဂုံးချုပ်ခဲ့ပြီဖြစ်တယ်။ တစ်မျိုးသားလုံး စိတ်ပေးအရတဲ့ တထင်တင့်နဲ့ ပွန်ပိုးပိတ်နေကြပြီ။ ဒီပေ... အင်အေးရဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်း စကားတစ်လုံးတစ်လေကိုမှ လက်ခံချိခြင်း မရှိခဲ့ပါဘူး။ (အင်အေးရ ရဲ့ပင်) မင်းသားကြီးဟာ အရင်ကထက်ပိုပြီး မကြာခင်ကစိတ်ဆိုးတတ်လာတယ်။ သို့သော်လည်း... နေရီကတော့ သူ(မ)ရဲ့ ထုံခံအတိုင်း ခွဲပုံပြီး နှစ်လိုရွယ်ကောင်းတဲ့ ချိုသာမှု...၊ လိမ္မာလည်း ကိုယ်စိန်ကောင်ထားတဲ့ မိခင်တို့ရဲ့ ခြင်္သေ့ခြင်္သေ့ဖြစ်တဲ့ (မွေးဖွားလာမယ့် သားသမီးကို မှန်းသွယ်ပြီး) ငြိမ်းချမ်းကြည်နူးမှုတို့နဲ့... သူတို့နှစ်ဦးက သူတို့တကာ အတတ်နိုင်ဆုံး စိတ်အေးအောင်ထားပြီး အင်အေးရဲ့သတင်းကို ဖော်စား နေကြပါတယ်။

မှတ်ချက် ။ ။ အောက်ပါကောက်မှတ်ချက်စာပိုဒ်မှာ စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးစာအုပ် အတွဲ (၉) အခန်း ၇၊ ၈ နှင့် ၉ တို့မှ အကျဉ်းချုပ်ကောက်မှတ်တင်ပြထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

the defeat of Austerlitz and that Andrey was missing.

Two MONTHS had passed since word reached the Bolkonskys of the defeat of Austerlitz and that Andrey was missing. His body had not been found, nor was he listed among the prisoners.

Then a letter came to the old prince from General Kutuzov. "Before my own eyes," wrote Kutuzov, "your son fell like a hero with the flag in his hand, at the head of a regiment, worthy of his father and his fatherland. It is still not known whether he is alive or dead."

The morning after this letter was received, when Mary went in to see the old prince at the usual hour, he was working at the lathe. "Ah! Princess Mary!" he said suddenly in a strange voice, letting the lathe run down. Long, long after, Mary remembered the dying whine of that wheel.

Mary caught sight of his face, and something seemed suddenly to give way within her.

အော်စတားလစ်တိုက်ပွဲ ဂုံးနိမ့်သွားကြောင်းနှင့် အင်ဒရေ ပျောက်ဆုံးနေကြောင်း

နှစ်လကြာတဲ့အခါ... ဘိုလ်ကွန်စကီ မိသားစုထဲ... အော်စတားလစ်တိုက်ပွဲ ဂုံးနိမ့်သွားကြောင်းနှင့် အင်ဒရေ ပျောက်ဆုံးနေကြောင်း သတင်းစကား ရောက်ရှိလာတယ်။ သူ့ရဲ့ ရုပ်အလောင်းကို ရှာဖွေတွေ့သလို အဖမ်းခံရတဲ့ သုံးပန်းအကျဉ်းသားစာရင်းမှာလည်းမပါဘူး။

အဲဒီနောက် မင်းသားကြီးထံ ပိုလ်ချုပ်ကြီး ကူတူဇော့(စ်)ထံမှ စာတစ်စောင်ရောက်လာတယ်။ "ကျွန်ုပ်၏မျက်စိရှေ့မှောက်မှာပင် သင်၏သားသည် အောင်လံတံခွန်ကို လက်ကကိုင်ပြီး တပ်ရှင်တစ်ဦးအဖြစ် ဦးဆောင်တိုက်ခိုက်ရင်း သူ့ရဲ့ကောင်တစ်ယောက်ကို လဲကျသွားပါသည်။ သူ့အင်အား အပိုင်ခံတော်အတွက် ထိုက်ထိုက်တန်တန်အပူထပ်ခဲ့ပါသည်။ ယခုအချိန်ထိ သူသည် အသက်ရှင်သည်... သေသည်ကို မသိရသေးပါ" လို့ ကူတူဇော့(စ်)က ရေးလိုက်တယ်။

အဲဒီစာကိုရရှိပြီးတဲ့ နံနက်ပိုင်းမှာ... မေရီက ခါတိုင်းလိုပဲ သတ်မှတ်ထားတဲ့အချိန်နာရီမှာ (ဖခင်)မင်းသားကြီးထံတွေ့ဆုံဖို့ အခန်းထဲဝင်သွားတယ်။ သူ့က တွင်ခုံမှာ အလုပ်လုပ်နေတယ်။ "မင်းသမီးလေး... မေရီ!" လို့ သူက ထူးခြားတဲ့အသံနဲ့ ရုတ်တရက်ခေါ်လိုက်တယ်။ တွင်ခုံကိုလည်း အရှိန်သတ်လိုက်တယ်။ တော်တော်လေးကြာတော့... တွင်ခုံတီးရဲ့ စူးစူးရှရှမြည်သံ ရပ်သွားတာကို မေရီ သတိပြုမိတယ်။

မေရီက သူ(မ)ဖခင်ရဲ့ မျက်နှာပိုင်းမျက်နှာကဲ့ကို မြှတ်ချည်းမြင်လိုက်... သတိထားလိုက်မိတယ်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို သူ(မ)ရင်ထဲမှာလည်း စိတ်လေးစိတ်ထင့်သွားတယ်...။

"ခမည်းတော်...! အင်ဒရေနဲ့ပတ်သက်တဲ့သတင်းကို ရလိုလား...?" လို့ စိုးရိမ်တကြီးနဲ့ သူ(မ)က မေးလိုက်တယ်။

"ကူတူဇော့(စ်)ဆီက စာတစ်စောင်ကို ရတယ်...။ အင်ဒရေက သုံးပန်းအကျဉ်းသားတွေထဲမှာရော... အက်ရာရှိတဲ့လူတွေထဲမှာရော... မပါဘူး... တဲ့!" မင်းသားကြီးက စူးစူးစူးစူး အော်လိုက်တယ်။ "သူ... သေပြီပေါ့!"

“Father! Is it about Andrey?” She said fearfully.

“I have a letter from Kutuzov. Andrey is not among the prisoners nor the wounded!” the prince screamed shrilly. “He’s dead!”

The princess forgot her awe of her father, drew him to her and put her arm about his withered, sinewy neck.

“Father,” she said, “let us weep for him together.”

“The scoundrels!” screamed the old man. Destroying the army, destroying men! What for? Go, go and tell Lise.”

When Mary came to the little princess, who was sitting at her needlework, Lise glanced up with that special expression of happy inward calm peculiar to women with child. It was clear that her eyes were not seeing Mary but looking deep within herself, at some happy mystery being accomplished within her.

သူ(မ)ရဲ့မျက်လုံးတွေက
မေရီကို ကြည့်နေတာ
မဟုတ်ဘူးဆိုတာ
နားလည်သဘောပေါက်ဖို့
လွယ်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့
သူ(မ)ရဲ့အတွင်းဘက်...
နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းကို
ကြည့်နေတာ...။

မင်းသမီးလေးဟာ စမည်းတော်အပေါ်မှာထားတဲ့ သူ(မ)ရဲ့ငှားစားမှု ကြောက်ရွံ့မှုတွေကို မပုလွေသွားတယ် သူ့ကိုချွဲပြီး ပိန်ချည် (ပေမယ်)ကြံ့ခိုင်တဲ့ သူ့ရဲ့လည်ပင်းကို ဖက်လိုက်တယ်။

“ခမည်းတော်... သမီးတော်တို့နှစ်ယောက် သူ့အတွက် အတူတူကြံ့ခိုင်အောင်...” လို့ သူ(မ)က ပြောလိုက်တယ်။

“လူယုတ်မာတွေ...!” လို့ အဘိုးအိုလေးက အော်လိုက်တယ်။ “တပ်မတော်ကိုလည်း ဖျက်ခီးတယ်...၊ လူတွေကိုလည်း ဖျက်ဆီးတယ်...၊ ဘာအတွက်လဲ... ဘာအကြောင်းကြောင့်လဲ တွ...? သွား... သွားပြီး လီစီကို ပြောပြလိုက်...”

မေရီက မင်းသမီးလေး(လီစီ)ထံထောက်တဲ့အခါ သူ(မ)က ဇာထိုးပန်းတိုးလုပ်ရင်း ထိုင်နေတယ်။ လီစီက မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ ကိုယ်ဝန်ဆောင်မိခင်တွေရဲ့ တစ်ဖုတ်တဲ့ (မွေးလာမယ့် သားသမီး အတွက်မှန်းပြီး) မျှမ်းမြေ့တည်ငြိမ်တဲ့စိတ်တွေ ထင်ဟပ်နေတဲ့ မျက်နှာအဖုံအရာနဲ့ မော့ကြည့်လိုက်တာ ဖြစ်တယ်။ သူ(မ)ရဲ့မျက်လုံးတွေက မေရီကို ကြည့်နေတာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ နားလည်သဘောပေါက်ဖို့ လွယ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ(မ)ရဲ့အတွင်းဘက်... နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်းကို ကြည့်နေတာ...။ သူ(မ)ရဲ့ ကိုယ်တွင်းမှာ ဖြစ်မြောက်တည်ရှိနေတဲ့ ဖော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ရာ လျှို့ဝှက်ဆန်ကြယ်တဲ့အရာလေး... ကို ကြည့်နေတာ...။

“**Mary knelt down before her and hid her face in the folds of her sister-in-law’s dress.**”

“Mary,” she said, “give me your hand.” Taking her sister-in-law’s hand, Lise laid it below her waist. Her eyes smiled, expectant. Her little dewy lip was lifted and stayed so in childlike rapture. Mary knelt down before her and hid her face in the folds of her sister-in-law’s dress.

“There—there—do you feel it?” said Lise. “It makes me feel so strange. And do you know, Mary, I am going to love him very much,” she added, looking at her sister-in-law with shining, happy eyes. Mary could not raise her head, she was crying.

“What’s the matter, Mary? Have you news from Andrey?” she said.

“Oh, no! But father is uneasy, and I feel frightened.”

“You have heard nothing?”

“Nothing,” said Princess Mary, looking resolutely at her with her luminous eyes. She had made up her mind not to say a word to Lise until her confinement, which was expected very soon.

မေဂီက သူ(မ)ရဲ့ရှေ့မှာ
ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ယောက်မတော်ရဲ့
အဝတ်အစား အတွန့်အခေါက်တွေမှာ
မျက်နှာကိုအုပ်လိုက်တယ်။

“မေဂီ... မင်းရဲ့လက်ကလေးကို ပေးစမ်းပါ...” လို့ သူ(မ)က ပြောလိုက်တယ်။ သူ(မ) ယောက်မတော်ရဲ့ လက်ကိုယူပြီး လီစီက သူ(မ)ရဲ့ခိုက်ပေါ်တင်လိုက်တယ်။ (သူ(မ)ရဲ့ခါးအောက်ဘက်ပေါ် တင်ထားလိုက်တယ်)။ ကလေးရတော့မှာဖြစ်တဲ့အတွက်... သူ(မ)ရဲ့ မျက်လုံးတွေက ပြုံးနေပါတယ်။ သူ(မ)ရဲ့ စိုစွတ်နေတဲ့နှုတ်ခမ်းလေးတွေ မ... ပင့်ချိုပြီး (စူပြီး) ကလေးလေးလို ဝမ်းသာအားရ ပီတိသောမနဿဖြစ်နေတယ်။ မေဂီက သူ(မ)ရဲ့ရှေ့မှာ ဒူးထောက်ထိုင်ချလိုက်ပြီး ယောက်မတော်ရဲ့ အဝတ်အစား အတွန့်အခေါက်တွေမှာ မျက်နှာကိုအုပ်လိုက်တယ်။

“ဒီမှာ... ဒီမှာ... ရှင် စမ်းကြည့်လို့ရသလား...?” လို့ လီစီက မေးလိုက်တယ်။ “အဲဒါ လေးက ကျွန်မကိုအရမ်းထူးထူးဆန်းဆန်း ခံစားစေတာပဲ။ ပြီးတော့... ရှင်သိရဲ့လား မေဂီ... ကျွန်မက သူ့ကို အရမ်း အရမ်းကိုချစ်မှာ... ရှင်...” လို့ သူ(မ)ရဲ့ ပျော်ရွှင်ရွှန်းလက်နေတဲ့ မျက်လုံးတွေနဲ့ ယောက်မတော်ကို ကြည့်ရှင်း ထပ်ပြောလိုက်တယ်။ မေဂီကတော့ ခေါင်းကို မတ် နိုင်ပါဘူး... သူ(မ) ဝိုင်းကြွေးနေမိပါတယ်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ... မေဂီ...? အင်ဒရေဆီက သတင်းရလို့လား...?” လို့ သူ(မ)က မေးလိုက်တယ်။

“အို... မဟုတ်ပါဘူး...! ဒါပေမဲ့... သမည်းတော်က ဘဝင်မကျဖြစ်နေတယ်... ဒါတော့ ကျွန်မ ကြောက်လို့ပါ...” (လို့ သူ(မ)က ပြန်ပြောတယ်။)

“ရှင်... ဘာသတင်းမှ မကြားသေးဘူးလား...?”

“ဘာမှ မကြားသေးပါဘူး”လို့ မင်းသမီးလေး မေဂီက သူ(မ)ရဲ့ ရှမ်းလဲ့တောက်ပတဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေနဲ့ သူ(မ)ကို ပြတ်ပြတ်သားသား ပြန်ကြည့်ရှင်းပြောလိုက်တယ်။ လီစီ ကလေး မွေးဖွားမပြီမချင်း တစ်လုံးမှမပြောဘူးလို့... သူ(မ) သန့်ဌာန်ချ... စိတ်ပိုင်းခြတ်ပြီးသွားပြီလေ... မွေးဖွားဖို့ကလည်း သိပ်မကြာခင်လေးမှာပဲ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့ ပျော်လင့်ရတယ်လေ။

Lise's pallid face expressed a childish terror at the physical suffering inevitably

ONE MORNING, immediately after breakfast, the little princess said, "My dear, I am afraid that this morning's breakfast disagreed with me."

"What's the matter, darling? You look pale," cried Mary in alarm.

"Shouldn't we send for the midwife, your excellency?" suggested one of the maids.

"Yes, certainly," agreed Princess Mary, "perhaps that's what it is." She started out of the room.

"Oh, no! No!" Lise's pallid face expressed a childish terror at the physical suffering inevitably before her. "It's only indigestion. Say it's indigestion! Say it, Mary, please!" Lise began to cry, wringing her little hands with childish misery and capriciousness. The midwife, however, was already coming into the room, rubbing her plump white hands.

"I think it has begun,?" said Mary, gazing with wideopen, frightened eyes at the midwife.

ကလေးဆန်ဆန် ။
ကြောက်ရွံ့နေတာကို
လိစီ ရဲ့
ဖြူပပ်ဖြူရော်မျက်နှာသွင်ပြင်က
ဖော်ပြနေတယ်။

တစ်နံနက်မှာ... မနက်စာ စားပြီးချင်းပဲ မင်းသမီးလေးက ပြောလိုက်တယ်။ "ကျွန်မ
ရင်ထဲမှာ စိုးထိတ်သွားတယ် ဒီနေ့မနက်စာက ကျွန်မနဲ့မတည့်ဘူးထင်တယ်"

"ဘာဖြစ်တာလဲ... ဒါလင်...? မင်းကိုကြည့်ရတာလည်း ဖြူပပ်ဖြူရော်နဲ့..." လို့ ငမုတို့
က အထိတ်တလန့်ပြောလိုက်တယ်။

"ကျွန်မတို့... ဝမ်းဆွဲလက်သည်... ခေါ်ရတော့မလား... အရင်သမီးတော်?" လို့ မိန်းမ
အိမ်စေတုထဲမှတစ်ယောက်က မေးလိုက်တယ်။

"ဟုတ်တယ်... ခေါ်ရမှာပေါ့... အဲဒါပဲ... ဖြစ်မယ်...ထင်တယ်" လို့ မင်းသမီးလေး ငမု
က သဘောတူခွင့်ပြုလိုက်တယ်။ (ပြီးတော့) သူ(မ)က အခန်းအပြင်ဘက်ကို စတင်ထွက်ခွာ
သွားပါတယ်။

"အို... မဟုတ်ဘူး... မဟုတ်ဘူး!" လို့ သူ(မ)က ပြောလိုက်တယ်။ သူ(မ)... မလွဲ
ကော်တွေကြုံရတော့မယ့် ကာယိကဒုက္ခနဲ့ပတ်သက်ပြီး ကလေးဆန်ဆန်ကြောက်ရွံ့နေတာကို လိစီ
ရဲ့ ဖြူပပ်ဖြူရော်မျက်နှာသွင်ပြင်က ဖော်ပြနေတယ်။ "အဲဒါ... အစာမကြေဖြစ်ရုံဖြစ်တယ်...! အဲဒါ
အစာမကြေဖြစ်တာလို့ပြောလေ...! ကျေးဇူးပြုပြီး ပြောစမ်းပါ ငမုတို့ရဲ့...!" ကလေးဆန်ဆန် သောက
ရောက်မှ စိတ်အပြောင်းအလဲခြင်ဆန်မှုတို့နဲ့အတူ သူ(မ)ရဲ့လက်ကလေးတွေကို လိမ်ညှစ်ရင်း လိစီ
က စတင်ငိုကြွေးပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... ဝမ်းဆွဲလက်သည်ကတော့ သူ(မ)ရဲ့ ဖြူငွေ့ဖွံ့ပြီးတဲ့လက်တွေ
ကို ပွတ်သပ်ရင်း အခန်းထဲသို့ ဝင်လာနိုင်နေပြီဖြစ်ပါတယ်။

ထိတ်လန့်မိလိမ့်မူကြောင့် ပြူးကျယ်တဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ လက်သည်ကို စိုက်ကြည့်ရင်း "ငွေ့တော့
မယ်ထင်တယ်" လို့ ငမုတို့က ပြောလိုက်တယ်။

“That doesn't matter, princess. Don't worry a bit,”
“We shall do very well without the doctor.”

“Well, thank God for that. You young ladies have nothing to worry about.”

“Why han't the doctor come from Moscow?” wailed the little princess.

“That doesn't matter, princess. Don't worry a bit,” said the midwife. “We shall do very well without the doctor.”

Mary went to sit alone in her room, listening to the sounds of the house, now and then opening the door to see what was happening. In the big room where the maids sat, no laughter sounded. In their waiting room, the men servants also sat in silence, as if on the alert. Torches and candles burned in the serfs' quarters, and no one slept. The old prince walked around and around his study, and sent Tikhon to the midwife to ask for news.

“Inform the prince that labour had begun,” said the midwife. Tikhon gave the prince that information.

“Very good.” said the prince, closing the door behind him. After that, Tikhon heard not the slightest sound from the study.

Evening passed, night came on, and the feeling of suspense on the verge of the most solemn mystery in the world did not wane, but grew more intense. No one slept.

“ကောင်းပြီလေ... ဘုရားသခင်ကို ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့...။ ရှင်တို့ ငယ်ရွယ်တဲ့ အပျိုတွေ ဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘာမှစိုးရိမ်စရာ မရှိပါဘူး... ရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့... မော်စကိုက ဆရာဝန် မလာသေးတာလဲ...?” လို့ မင်းသမီးလေးက ခွဲခွဲဖြစ်ဖြစ် ဆွဲဆွဲငင်ငင်မေးလိုက်တယ်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး... မင်းသမီး နည်းနည်းလေးမှ မစိုးရိမ်ပါနဲ့...။ ဆရာဝန်မပါဘဲလည်း ကျွန်မတို့က ကောင်းကောင်းဆောင်ရွက်နိုင်ပါလိမ့်မယ်” လို့ ဖမ်းဆွဲလက်သည်က ပြောလိုက်တယ်။

မေ့ရက် သူ(မ)ရဲ့အခန်းထဲသွားပြီး တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေလိုက်တယ်။ အိမ်ထဲက အသံတွေကိုတော့ နားထောင်ရင်း...။ ဘာဖြစ်နေသလဲသိရအောင် မကြာခဏဆိုသလို တံခါးကို လည်း ဖွင့်ဖွင့်ကြည့်ရှင်နဲ့ပေါ့။ အိမ်စေအပျိုးသမီးတွေထိုင်နေတဲ့ အခန်းကျယ်ကြီးထဲမှာတော့ ရယ်သံ လေးတစ်ခုတစ်လေတောင် ထွက်မလာပါဘူး။ သူတို့ရဲ့ ညွှော့ခန်းထဲမှာ ယောက်ျားအစေခံတွေ ကလည်း တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေကြတယ်။ အသင့်အနေအထားနဲ့ နီးနီးကြားကြား ရှိနေသလိုပါပဲ။ အဆိုင်အစေတွေရဲ့ အိမ်တွေမှာလည်း မီးတောက်တွေ... ဖယောင်းတိုင်တွေကို ထွန်းညှိထားသလိုပဲ။ ဘယ်သူမှ မအိပ်ကြပါဘူး။ မင်းသားကြီးက သူ့ရဲ့စာဖတ်ခန်းထဲမှာ လှည့်ပတ်ပြီး လမ်းလျှောက် နေတယ်။ တီခွန်းကိုတော့ လက်သည်ထဲလွှတ်... လွှတ်ပြီး... သတင်းမေးစေတယ်။

“မွေးဖွားမှု စတင်ပြီဖြစ်ကြောင်း မင်းသားကြီးကို သတင်းပို့လိုက်ပါ” လို့ လက်သည်ဝမ်းဆွဲ က ပြောလိုက်တယ်။ တီခွန်းက အဲဒီအကြောင်းကြားချက်ကို မင်းသားကြီးထံ လျှောက်တင်တယ်...။

“သိပ်ကောင်းတယ်” လို့ သူ့နောက်မှာရှိတဲ့တံခါးကို ပိတ်ရင်း မင်းသားကြီးက ပြောလိုက် တယ်။ အဲဒီနောက်မှာ... တီခွန်းက စာဖတ်ခန်းထဲမှအသံဆိုလို့ နည်းနည်းလေးတောင် မကြားရ တော့ပါဘူး။

ညနေခင်း ကုန်လွန်ပြီး ညချမ်းအချိန်တောင် ရောက်ရှိလာပါပြီ။ မွေးခါနီး ဖွားခါနီး စိုးတထိတ်ထိတ်ဖြစ်ရတဲ့ ထုံးစံစားချက်ကတော့... ဒီလောကမှာ ယုတ်လျှော့မှေးမှိန်ပစ္စည်းခဲပဲပဲ... ပိုမိုပြီးတောင် တိုးပွားပြင်းထန်လာပါတယ်။ ဘယ်သူမှ မအိပ်ကြ... အိပ်မေ့ပြန်ကြပါဘူး။

“ Princess,
my dear!
There's some one
driving up now! ”

IT WAS ONE of those March nights when winter seems to strive to regain its sway and flings its last snows and storms with desperate fury. A relay of horses had been sent to the highway for the German doctor, who was expected any minute.

Mary sat in silence, her luminous eyes fixed on the wrinkled face of her old nurse, on the lock of grey hair that had escaped from under her kerchief, on the baggy looseness of the skin under her chin. The old nurse, darning a stocking, talked away in a soft voice, telling how Mary's mother had given birth to her with only a Moldavian peasant woman for midwife.

“Princess, my dear! There's some one driving up now!” the nurse said, looking out the window. “It must be the doctor.”

“Thank God!” cried Mary. “I'll go to meet him.”

She flung on a shawl and ran out of the room. As she came to the head of the stairs a tallow-candle on the balustrade post was guttering in the draft. Lower down, at the turn of the stairs, heavy steps could be heard coming up, and a voice—a familiar voice—was saying: “Thank God! And father?”

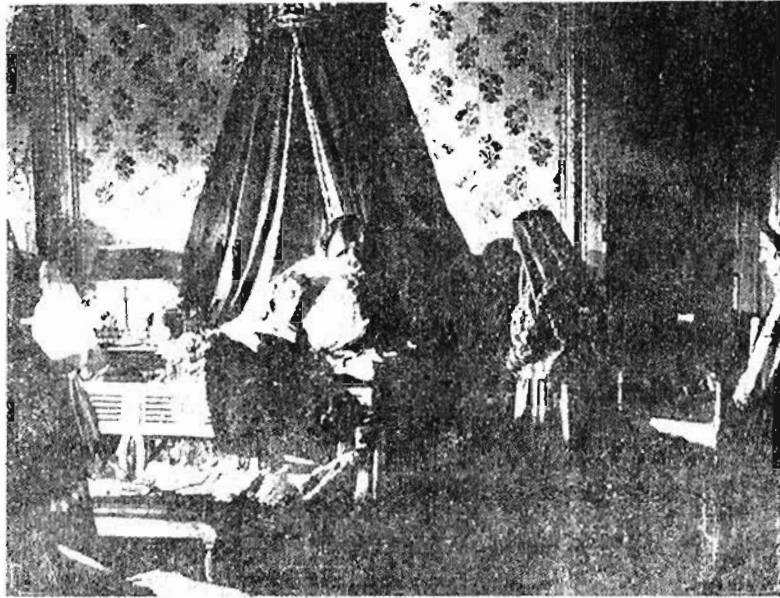
မတ်လ ညချမ်းကာလတွေရဲ့ တစ်ခုသော ညပါပဲ။ ကုန်ဆုံးတော့မယ့် ဆောင်ခွဲတုက သူ့ရဲ့ စိုးရိမ်ချယ်လယ်နိုင်ခွမ်းကို ပြန်လည်ရရှိဖို့ ကြိုးစားတဲ့အနေနဲ့ စိတ်ရိုလက်ရို ဟောရမ်းနေပုံပါပဲ။ သူ့ရဲ့ နောက်ထပ်လှုပ်ရှားကျဆင်းလာတဲ့ နှင်းတွေ မှန်တိုင်းတွေနဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ထိမှန်နေပါတယ်။ (ဒီယေ့... စခန်းတစ်ခုအိမှာ မြင်းတွေလဲ... လဲ... ပေးပြီး) အဝေးပြေးလမ်းမကြီးတစ်လျှောက် မြင်းတစ်ကောင်ပြီးတစ်ကောင် လက်ဆင့်ကမ်းပြီး ရှာမန်ဆရာဝန်ကို ပင့်ဖို့ဝေလွှတ်ထားတယ်။ သူက အချိန်ပစ္စေ့ဆောက်လာနိုင်တယ်။

ဇေဇီက နှုတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာ ထိုင်နေတယ်။ သူ(မ)ရဲ့ ရှုခင်းလဲတောက်ပတဲ့ မျက်လုံးကြီးတွေက... အိမ်ပေါ်ရေတွန့်နေတဲ့ သူ(မ)ရဲ့အထိန်းတော်ကြီးရဲ့ မျက်နှာကို စူးစူးရှရှာရှာကြည့်နေတယ်။ သူ(မ)ရဲ့ ခေါင်းစည်ပေါ်အောက်က လွတ်ထွက်ပြီးကျလာတဲ့ ဆံပင်ဖြူဆံသွေးတွေက သူ(မ)ရဲ့ ပေးစေ့အောက်... လျှော့ရဲတဲ့အိနေတဲ့ အပြေးပေါ်မှာ တွဲနေတယ်။ အိမ်ပေါ်ပြုခြင်းတဲ့ အထိန်းတော်ကြီးမှာ ခြေအိတ်တစ်ခုကို စာထေးနေရင်း ညင်သာနုညိုတဲ့အသံလေးနဲ့ ပြောပြနေတယ်။ ဇေဇီရဲ့ မိခင်ဟာ ဇေဇီကို ဘယ်လိုမွေးဖွားခဲ့...၊ မွေးစဉ်ကာလတုန်းက မိလ်ဒီယန် တောင်သူ(လယ်သမား) အမျိုးသမီးကြီးတစ်ဦးတည်းသာ လက်သည်ဝမ်းဆွဲအဖြစ်နဲ့ရှိပုံ...တို့ကို ပြောပြနေတယ်။

“မင်းသမီးလေး... အိမ်တော်ဘက်ဆီကို တစ်ယောက်ယောက် ရထားမောင်ပြီး အခုတက်လာနေတယ်...!” လို့ ပြတင်းပေါက်က ထွက်ကြည့်ရင်း... အထိန်းတော်ကြီးက ပြောလိုက်တယ်... “အဲဒါ ဆရာဝန်ပဲ ဖြစ်ရမယ်...”

“ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူးတော်ပေ...!” လို့ ဇေဇီက အော်ပြီးပြောလိုက်တယ်။ “ကုန်ပူသူကို သွားတွေလိုက်မယ်...”

လျှော့စောင်တစ်ထည်ကို (ပခုံးပေါ်)လွှားတင်ပြီး အခန်းထဲကနေ သူ(မ)က အပြေးလေး ထွက်လိုက်တယ်။ လှေကားထိပ်ရောက်တဲ့အခါ လက်ရမ်းတိုင်ပေါ်မှာထွန်းညှိထားတဲ့အသံဆီ ဖယောင်းတိုင်က ငြိမ်းတော့မလို တဖျစ်ဖျစ်မြည်ပြီးလောင်နေတယ်။ အောက်ဘက်လှေကား အကျောကနေ သံပြင်းပြင်း နှင်းပြီးတက်လာနေတဲ့ ခြေသံတွေကို ကြားရတယ်...၊ ပြီးတော့ အသံတစ်သံ—ရင်းနှီးကျွမ်းဝင်နေတဲ့ အသံ—က ပြောလိုက်တယ်။ “ဘုရားသခင် ဂုဏ်ကျေးဇူး တော်ပေ...၊ အပေ... ဇေ...?”

“He has gone to bed,” answered the voice of a servant.

“It’s Andrey!” thought Mary, “No, that can’t be. That would be too extraordinary!” But at that instant, Andrey came into sight, bundled in a heavy coat, its collar white with snow. Yes, it was he, but strangely pale and thin, and with a changed, softened expression on his face. He hurried up the stairs and embraced his sister.

“You didn’t get my letter, then?” he asked. Not waiting for an answer, he turned away, and ran rapidly on upstairs, with the doctor, who had arrived at the same time, following behind him.

“What a strange coincidence. Mary darling,” said Andrey. He hurried toward Lise’s room.

“သူ... အိပ်ရာဝင်သွားပါပြီ” လို့ အစောခံတစ်ယောက်ရဲ့ ပြောသံကိုလည်း ကြားရတယ်။
“ဒါ... အင်ဒေရ များလား! မဟုတ်ပါဘူး... ဒါ မဖြစ်နိုင်တာဘဲ... ဒါ... အရမ်းကို ထူးဆန်းလွန်းနေတယ်...” လို့ မေရီက တွေးစောစဉ်းစားတယ်... ဒါပေမဲ့ အဲဒီ အခိုက်အတန့်မှာပဲ အင်ဒေရကို မြင်ရတယ်။ ထူထပ်လေးလံတဲ့ကုတ်အင်္ကျီကိုးတစ်ထည်နဲ့ ရစ်ပတ်လွှမ်းမိုးခဲ့တေးတယ်။ ကော်လာပေါ်မှာကတော့ နှင်းတွေကြောင့် ဖြူဖွေးနေတယ်။ ဟုတ်ပါတယ်... သူပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ထူးထူးခြားခြား ဖြူဖတ်ဖြူရော်ဖြစ်ပြီး ပိန်လီနေတယ်။ သူ့ရဲ့သွင်ပြင်ကလည်း ပြောင်းလဲသွားပြီဖြစ်တဲ့ နှုတ်ညင်သာတဲ့... မျက်နှာနဲ့... သူက လှေကားကို အလျင်အမြန်တက်ပြီး ညီမဖြစ်သူကို ပွေ့ဖက် နှုတ်ဆက်တယ်။

“ဒီလိုဆိုရင်... မင်းတို့ ငါ ရေးလိုက်တဲ့ စာကို မရဘူးပေါ့... ဟုတ်လား...?” လို့ သူက မေးလိုက်တယ်။ ပြန်ပြောမယ့်အပြင် တစ်ခုတစ်လေကိုတောင် မစောင့်တော့ဘဲ... လှည့်ပြီး လှေကားကို သပ်မြန်မြန်တက်သွားတယ်...။ သူ့နောက်ကနေ တစ်ချိန်တည်းလိုလိုမှာ ပြိုင်တူရောက်လာတဲ့ ဆရာဝန်နဲ့တက်သွားတာ ဖြစ်ပါတယ်။

“ထူးထူးဆန်းဆန်း တိုက်ဆိုင်မှုတစ်ခုပဲ... မေရီ” လို့ အင်ဒေရက ပြောလိုက်တယ်။ သူက လီစီရဲ့ အခန်းဆီသို့ အလျင်အမြန်သွားလိုက်တယ်။

THE LITTLE PRINCESS was lying on the pillows in her white nightcap. Her hair lay in curls about her swollen, perspiring cheeks. Her rosy, charming little mouth, with its downy upper lip, was open, and she seemed to be smiling. Andrey went into the room and stood facing her at the foot of the bed.

Lise's glittering eyes, staring in childish terror and excitement, rested on him with no change in their expression. "I love you all, I have done no one any harm," her expression seemed to say. "Why am I suffering so? Please! help me!" She looked straight at her husband but could not take in the meaning of his appearance now before her. Andrey went around the bed and kissed her on the forehead.

မင်းသမီးလေးက သူ(မ)ရဲ့ ညအိပ်ခေါင်းစွပ်ဖြူကလေးစွပ်ပြီး ခေါင်းအုံးတွေပေါ်မှာ (ခေါင်းတင်ပြီး) လဲလျောင်းနေတယ်။ သူ(မ)ရဲ့ ပြုံးမောက်ပြီး ချွေးစို့နေတဲ့ပါးပြင်တွေနားမှာ... သူ(မ)ရဲ့ သံပင်အခွေအလိပ် အတွန့်အလိမ်လေးတွေ ကျနေတယ်။ သူ(မ)ရဲ့ အိပြီးနူးညံ့တဲ့ အပေါ်နှုတ်သမ်းနဲ့ ပန်းနုရောင် အလွန်လှပနှစ်လိုဖွယ်ကောင်းတဲ့ပါးစပ်က ပွင့်နေတယ်။ သူ(မ)က ပြုံး(ပြ)နေတယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။ အင်ဒေရ အခန်းထဲဝင်သွားတယ်။ အိပ်ရာခြေရင်းဘက်ကနေ သူ(မ)နဲ့မျက်နှာချင်းဆိုင် ရုပ်လိုက်တယ်။

လီစီရဲ့ ရှုန်းလဲတဲ့မျက်လုံးလေးတွေက ကလေးလေးလို ထိတ်လန့်ကြောက်ရွံ့မှု...၊ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေနဲ့ ငေးနေရာကနေ... သူ့ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ မျက်လုံးတွေထဲမှာ ထင်ဟပ်နေတဲ့ သွင်ပြင်မှုရာတွေကတော့ မပြောင်းလဲပါဘူး။ "ကျွန်မက ရှင်တို့အားလုံးကို ချစ်ပါတယ်...၊ ကျွန်မ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှ ဒုက္ခမပေးခဲ့ပါဘူး..." လို့ သူ(မ)ရဲ့မျက်နှာအမူအရာလေးတွေက ပြောနေဘိသကဲ့သို့ ထင်မှတ်ရပါတယ်။ "ဘာကြောင့် ကျွန်မ ဒီလိုခံစားနေရတာလဲ...? ကျေးဇူးပြုပြီး တော့ရှင်...! ကျွန်မကို ကယ်ပါဦး..." သူ(မ)က သူ(မ)ရဲ့ခင်ပွန်းကို စိုက်ပြီး တည်တည်ကြည် နေလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အခုအချိန် သူ(မ)ရှေ့မှာ ရောက်နေတဲ့ သူ့ရဲ့သွင်ပြင်မှုရာကို သူ(မ) အပြည့်အဝနားလည်နိုင်စွမ်း မရှိတော့ပါဘူး။ အင်ဒေရက အိပ်ရာကို ပတ်ပြီး (သူ(မ)အနားရောက်အောင်) သွားတယ်။ ပြီးတော့ သူ(မ)ရဲ့နှုတ်သမ်းကို ပွေးကြူလိုက်တယ်။

" I expected help from you, and I got none."

"My precious," he said, a pet name he had never called her before. She stared at him with an expression of inquiry, of childish reproach. "I expected help from you," her eyes seemed to say, "and I got none."

She was not surprised at his having come. She did not even understand that he had come. His sudden appearance had no importance in comparison with her agony. The pains began again, and the midwife urged Andrey to leave the room.

As the doctor came in, Andrey went out to talk with his sister. They spoke in whispers; every other moment their voices were hushed. They were waiting and listening.

"Go back to her, my dear," said Mary. Andrey went again to be near his wife and sat down in the adjoining room, waiting. Piteous, helpless animal groans came from the next room. Andrey got up, went to the door and tried to open it. Someone was holding the door.

ရှင်ဆီက အကူအညီကို ကျွန်မမျှော်လင့်ခဲ့တယ်... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ တစ်ခုမှမရခဲ့ဘူး

"မြတ်နိုးရသူရယ်..." လို့ သူက ခေါ်လိုက်တယ်။ အဝင်က တစ်ခါမှ မခေါ်ဖူးတဲ့ (အကြင်နာကြောင့် ခေါ်လိုက်တဲ့) နှစ်စဉ်အမည်လေးတစ်ခုပါ...။ သူ(မ)က သူ့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်တယ်။ ကလေးဆန်ဆန် အပြစ်တင်ပြီး မေးမြန်းစုံစမ်းလိုတဲ့ မျက်နှာအပူအရန့်...။ "ရှင်ဆီက အကူအညီကို ကျွန်မ မျှော်လင့်ခဲ့တယ်... ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ တစ်ခုမှမရခဲ့ဘူး"လို့ သူ(မ)ရဲ့ မျက်လုံးလေးတွေက ပြောနေတိုသလိုပဲ။

သူ ပြန်ရောက်လာတာကို သူ(မ)က အံ့ဩတကြီးမဖြစ်ဘူး...။ သူ ပြန်လာတယ်ဆိုတာကို နားတောင်မလည်ဘူး။ သူ(မ)ရဲ့ ပြင်ဆန်စွာခံစားနေရတဲ့ ဒုက္ခဝေဒနာနဲ့စာလိုက်ရင် သူ ရုတ်တရက် ပေါ်ပေါက်လာခြင်းဟာ ဘာမှ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စ မဟုတ်ပါဘူး။ ဝေးနားနာကျင်မှုတွေက တစ်ခါ ထပ်ပြီး စတင်ပေါ်ပေါက်လာပြန်တယ်။ အင်အရ အဆန်းထဲကနေထွက်ဖေ့ဆို ဝမ်းဆွဲလက်သည်က အကြံပြု တိုက်တွန်းတယ်။

ဆရာဝန် အဆန်းထဲဝင်လာပြန်တဲ့အတွက်... အင်အရက သူ့ညီမနဲ့စကားပြောဖို့ အဆန်းပြင်သို့ ထွက်လိုက်တယ်။ သူတို့က (စကားပြောရင်လည်း) တီးတိုးလေသံနဲ့ ပြောဆိုကြတယ်။ အခြားအချိန်တိုင်းမှာ သူတို့ရဲ့အသံတွေက တိတ်ဆိတ်နေကြတယ်။ သူတို့က စောင့်ဆိုင်းနားထောင်နေကြတာ...။

"သူ(မ)သိ ပြန်သွားလိုက်ပါဦး... နော်" လို့ ဖေဖိုက ပြောလိုက်တယ်။ အင်အရက သူ့ဇနီးသည်ရဲ့ အနားကို တစ်ခါထပ်ပြီးသွားလိုက်တယ်။ ပြီးတော့... ကပ်လျက်အဆန်းထဲမှာ ထိုင်ချလိုက်ပြီး... စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်တယ်။ ကပ်လျက်အဆန်းက သနားစရာကောင်းပြီး အားကိုးရာမဲ့နေတဲ့ သားကောင်ရဲ့ အော်ဟစ်ညည်းညူသံတွေ ထွက်လာတယ်။ အင်အရက ထ ရပ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ တံခါးသီးသွားပြီး ဖွင့်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ တစ်ယောက်ယောက်က တံခါးကို ကိုင်ထားတယ်။

“You can’t come in, not now!” a frightened voice said from within. He began to stride about. The screams ceased. Several seconds passed. Suddenly a frightful scream—surely it could not be little Lise’s scream; could she scream like that?—came from inside. Andrey ran to the door; the screaming stopped. He heard the tiny wail of a baby.

“What have they got a baby in there for?” Andrey wondered for the first bewildered second. “A baby?,” Whose baby?... Has *our* baby been born?”

When he suddenly realized the joyful significance of that tiny cry, tears began to choke him. Leaning both elbows on the window-sill, he gave way to his tears, sobbing as children weep.

“အခုလောလောဆယ်... အခန်းထဲဝင်လို့ မဖြစ်သေးပါဘူး!” လို့ အခန်းထဲမှ အထိတ်တလန့် ဖြစ်နေတဲ့ ဟန်ယင်တဲ့အသံလေးက ပြောလိုက်တယ်။ သူက ခြေလှမ်းကျွဲကျွဲနဲ့ လမ်းလျှောက်နေလိုက် တယ်။ အော်ဟစ်ညည်းတွားသံတွေလည်း ရပ်သွားတယ်။ စကွန်ပေါင်းများစွာ ကုန်လွန်ပြတ်သန်းခဲ့ ပါပြီ...။ ရုတ်တရက်ဆိုသလို... အရမ်းကာရာ အော်မြည်လိုက်တဲ့အသံလေးတစ်သံ အခန်းအတွင်းထဲက ထွက်လာတယ်...။ ဒီအသံဟာ လီစီလေးရဲ့အော်သံတွေ ကိုနီးသေမဖြစ်နိုင်ဘူး။ သူ(မ)က ဒီလို အော်နိုင်ပုံမလား...?။ အင်ဒရေက တံခါးခံ အပြေးလေးသွားလိုက်တယ်။ အော်သံက ရပ်သွား တယ်။ ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်ရဲ့ ဆွဲဆွဲငင်ငင် အဆက်မပြတ်ငိုကြွေးသံလေးကို သူ ကြားလိုက် ရတယ်။

“အဲဒီမှာ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ကလေးတစ်ယောက်ရှိနေရတာလဲ...?” လို့ ပထမဦးဆုံး စိတ်ရှုပ်ထွေးတွေဝေနေတဲ့ကာလမှာ အင်ဒရေ တအံ့တမြည့် သိချင်သွားတယ်။ “ကလေးလေး တစ်ယောက်လား? ဘယ်သူ့ရဲ့ ကလေးလဲ? ဒို့ရဲ့ကလေးလေး မွေးပြီလား?”

ဒီသေးငယ်တဲ့ ငိုသံလေးရဲ့ ဝမ်းမြောက်ဖွယ်အဓိပ္ပါယ်သက်ရောက်မှုကို သူ ရုတ်တရက် သိရှိသဘောပေါက်လိုက်တဲ့အခါမှာတော့ သူ့မျက်လုံးတွေမှာ မျက်ရည်တွေစိုလာတယ်။ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်မှာ တံတောင်ဆစ်နှစ်ခုလုံးနဲ့ ထောက်ထားရင်းနဲ့... မျက်ရည်တွေ... တောင့်တကျ လာတယ်။ ကလေးလေးတွေ ငိုကြွေးသလို ရိုက်ရိုက်ပြီး ငိုကြွေးလိုက်ပါတယ်။

**“ I love you all,
and have done no harm
to anyone.
And**

The door opened. The doctor came out of the room with his shirt sleeves tucked up, without his jacket, white-faced, his lower jaw twitching. Andrey spoke to him, but the doctor, looking at him in a bewildered way, passed by without uttering a word. A woman ran out and, seeing Andrey, stopped in the doorway.

Andrey entered his wife's room. There Lise was lying dead in the same position he had seen her in five minutes before. Despite the fixed gaze and the white cheeks, the same expression was still on the charming childish face with its little lip covered with a fine dark down. "I love you all, and have done no harm to anyone. And what have you done to me?" said her charming, piteous, dead face. In a corner of the room was something red and tiny, squealing and grunting in the trembling hands of the midwife.

Two hours later, Andrey went with soft steps into his father's room. The old man already knew everything. He was standing near the door, and as soon as it opened his rough old arms closed like a vise around his son's neck. Without a word, he burst into sobs like a child.

ကျွန်မက ရှင်တို့အားလုံးကိုချစ်ပါတယ်။
ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှလည်း
ထိခိုက်နစ်နာအောင် မပြုခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့...

တံခါး ပွင့်သွားတယ်။ အခန်းထဲကနေ ဆရာဝန်ထွက်လာတယ်။ သူက အပေါ်အင်္ကျီ
ဝတ်ပထားဘူး... သူ့ရဲ့ ရုပ်အင်္ကျီလက်ကို ခေါက်ထားတယ်။ မျက်နှာက ဖြူပပ်ဖြူရော်နဲ့ အောက်
မေးရိုးက လှုပ်လှုပ်ရွရွနဲ့ တဆတ်ဆတ်တုန်နေတယ်...။ အင်ဒေဂျာ သူ့ကို စကားသွားပြောတယ်...။
ဒါပေမဲ့ ဆရာဝန်က စိတ်ရှုပ်ထွေးတွေဝေနေတဲ့ပုံနဲ့ သူ့ကိုကြည့်ရင်း... စကားတစ်လုံးမှမပြောဘဲ...
သူ့ဘေးကနေ ဖြတ်ထွက်သွားတယ်။ မိန်းမတစ်ယောက် ပြေးထွက်လာတယ်။ အင်ဒေဂျာ မြင်လိုက်
တော့ တံခါးတဖန် ရပ်လိုက်တယ်။

အင်ဒေဂျာ သူ့နီးရဲ့အခန်းထဲဝင်လိုက်တယ်။ အဲဒီနေရာမှာ ထီစီက လဲလျောင်းရင်း
အသက်ဗီဝိန်ကင်းမဲ့နေပါပြီ...။ လွန်ခဲ့တဲ့ ငါးမိနစ်က သူ တွေ့ခဲ့တဲ့အနေအထားအတိုင်းပဲပဲ။ စူးစူး
ရိုက်ရိုက်ငေးနေတဲ့အကြည့်နဲ့ ဖြူဖွေးသွေးဆုတ်နေတဲ့ ပါးပြင်လေးတွေ ရှိနေပေမယ့်... ထပ်တူညီတဲ့
မျက်နှာသွင်ပြင်လေးကတော့ ရှိနေသေးပဲ။ အလွန်နှစ်လိုစွမ်းကောင်းတဲ့ မျက်နှာသွင်ပြင်လေးမှာ...
သူ့ရဲ့နှုတ်ခမ်းလေးက သွေးဆုတ်ပြာနမ်းနေပါပြီ။ သူ(မ)ရဲ့ အလွန်နှစ်လိုစွမ်းဆောင်မှုရှိပြီး သနားစရာ
ကောင်းတဲ့... ကွယ်လွန်သွားရာပြီဖြစ်တဲ့ မျက်နှာကလေးက "ကျွန်မက ရှင်တို့အားလုံးကို ချစ်ပါတယ်။
ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်ကိုမှလည်း ထိခိုက်နစ်နာအောင် မပြုခဲ့ဖူးပါဘူး။ ဒါပေမဲ့... ရှင်တို့ ကျွန်မကို
ဘာလုပ်ခဲ့ကြပြီလဲ...?" လို့ မေးနေသလိုပဲပဲ။ အခန်းရဲ့ထောင့်တစ်နေရာမှာတော့... နီရဲသေးသေး
တဲ့အရာလေးတစ်ခုက တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေတဲ့ ဝမ်းသွေးလက်သည်းလှုပ်လှုပ်ထဲမှာ... တစ်စီ အော်လိုက်...
တအင်အင်နဲ့ ခပ်အုပ်အုပ်အော်လိုက်နဲ့ ရှိနေပါတယ်။

နှစ်နာရီကြာတဲ့အခါ အင်ဒေဂျာ ခြေသံမကြားအောင် စွပွန်းပြီး သူ့ဖခင်ရဲ့ အခန်းထဲ
ဝင်သွားတယ်။ အတိုးအိုလေးက အရာရာကို သိနှင့်ပြီးပါပြီ။ သူက တံခါးနားမှာ ရပ်နေတယ်။ တံခါး
ပွင့်သွားလျှင် ပွင့်သွားခြင်းပဲ... သူ့ရဲ့ ကြမ်းတမ်းအိုမင်းတဲ့လက်တွေနဲ့ သူ့ဘေးရဲ့လည်ပင်းကို ဖြတ်တူ
တစ်ခုနဲ့ညစ်သလို ဖက်တွယ်ထားလိုက်မိတယ်။ စကားတစ်လုံးမှမပြောဘဲ... ကလေးလေး တစ်ယောက်ကို
ရိုက်ရိုက်ပြီး ငိုကြွေးလိုက်ပါတယ်။

Scene 9—An Affair of Honor

BEING MARRIED to "the most beautiful woman in Moscow" is a doubtful privilege for Pierre, since the most beautiful woman in Moscow insists on remaining in Moscow while he is occupied with the vast Bezukhov country estate. Helene enjoys herself without restraint, being seen every night at fashionable salons, the opera and the theatre. None of this activity prevents her from also enjoying the advantages of bearing Pierre's honored name and satisfying her every whim from his immense fortune.

အခန်း(၉)

ဂုဏ်သိက္ခာနှင့်ပတ်သက်သော ကိစ္စတစ်ခု

သူက ကြီးမားကျယ်ဝန်းတဲ့ ပီဇူကော့ကော့လက်ခံအိမ်ကြီးမှာ အချိန်ကုန်(အလုပ်ရှုပ်) နေတဲ့အခိုက်... မော်စကိုမြို့ရဲ့ အလှဆုံးအမျိုးသမီးကလေးက မော်စကိုမြို့မှာပဲ ဆက်လက်နေထိုင်ပါရစေ... လို့ ငွတ်အတင်း တောင်းဆိုတဲ့အချိန်ကပြီး ပီယာရီအတွက် မော်စကိုရဲ့ အလှကေရီ နဲ့ လက်ထပ်ခြင်းဟာ အခွင့်ကောင်းတစ်ခုရယ်လို့ (ဂုဏ်ယူစရာ) ဖြစ်နိုင်ခြေမရှိတော့ပါဘူး။ ဟယ်လင်ဟာ သူ(မ)ကိုယ်သူ(မ) အထိန်းအကွပ်မရှိ ပြောသလိုနေထိုင်ခံစားနေပါတယ်။ သူ(မ)ကို ခေတ်ဆန် ရေပန်းစားတဲ့အလှပြင်ဆိုင်တွေ၊ အော်ပရာဇာတ်တွေ၊ ပြဇာတ်ရုံတွေမှာ ညစဉ်ညတိုင်း တွေ့နေကြရပါတယ်။ သူ(မ)က ပီယာရီ ရဲ့ (ဇနီးအဖြစ်)လေးစားဖွယ် နာမည်ဂုဏ်သတင်းကို ရရှိပိုင်ဆိုင်ထားတဲ့ တစ်ပန်းသာမှုရယ်၊ ငြီးတော့ သူ့ရဲ့ (ပီယာရီရဲ့) အလွန်အလွန်များပြားတဲ့ ငွေကြေးစည်းစိမ်တွေက သူ(မ)စိတ်ကူးပေါက်ရာ လုပ်ချင်ရာကို လုပ်လိုချင်အောင် ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်တာရယ်ကြောင့် သူ(မ)လုပ်ချင်တဲ့အရာဆိုရင် လုပ်လိုမှရအောင် ဘယ်အရာကမဟုန်းတာလို့ မရပါဘူး။ (သူ (မ)လုပ်ချင်ရာ ဝါသနာထုံရာကို သူ(မ)စိတ်တိုင်းကျ လုပ်ဆောင်ပါတယ်။)

AT FIRST, Helene is seen with a different escort each night. But soon one man begins to replace the others as her favored companion—the dashing Captain Dolokhov, handsome crony of her brother, Anatole. Helene now seems to reserve for Dolokhov that nakedly intimate look that once so captivated Pierre.

BROODING OVER reports of Helene's conduct with Dolokhov, Pierre is finally stung into action when he receives a letter suggesting that he purchase a new pair of spectacles. In Moscow, Pierre provokes Dolokhov and a challenge to a duel swiftly follows. It is arranged that the duel take place next morning in a secluded forest near Moscow.

ထထတော့ ထယ်လင်ကို အမျိုးသားအဖော်... တစ်ညမှာ တစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ကြုံရတယ်။ ဒါပေမဲ့... မကြာခင်မှာ လူတစ်ယောက်က အခြားလူတွေကို ဖယ်ရှားအစားထိုးပြီး နေရာဝင် ယူစပြုလာတယ်။ သူ(မ)ရဲ့ အထူးအခွင့်အရေးပေးခြင်းခံရတဲ့အဖော် ဖြစ်လာတယ်။ မြူးကြားကြွရွှာ နှစ်လိုဖွယ်ကောင်းတဲ့ ကပ္ပတိန် ဒိုလိုဏော့(စ်) လေ...။ သူ(မ)နဲ့ မောင်နမတော်တဲ့ အနာထိုလီရဲ့ သောက်ဖော်သောက်ဖက် အပေါင်းအသင်းလူချောလေးပေါ့။ အခုအခါမှာဆိုရင် ထယ်လင် က ဒိုလိုဏော့(စ်) အတွက် သီးသန့်သဘောမျိုးဖြစ်လာတယ်။ အဲဒီလို ခြောင်ကြီးကျူးလွန်မောက်မှားတဲ့ သွင်ပြင်ပုံပန်းက တစ်ခါတော့ ပီယာရီ ကို အရမ်းကိုအာရုံစိုက်သွားစေတယ်။

ထယ်လင်ရဲ့ ဒိုလိုဏော့(စ်)နဲ့နေတဲ့ အပြုအမူအနေအထိုင်တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး လူပြောသူပြော သတင်းစကားတွေကို တန့်န့်စဉ်းစားရင်း ပီယာရီ ဟော့နေမိတယ်။ မျက်မှန်အသစ်တစ်လက် ဝယ်ပါလို့ အကြံပြုစာတစ်စောင်ရောက်လာတဲ့အခါမှာတော့... (သူ... မော်စကိုကိုသွားပြီး တစ်ခုခုကို) အရေးယူဆောင်ရွက်ဖို့ နောက်ဆုံးမှာ ပီယာရီ စိစဉ်ခဲ့တယ်။ မော်စကိုရောက်တဲ့အခါ ပီယာရီက ဒိုလိုဏော့(စ်)ကို ဂုဏ်သိက္ခာအတွက် အမြန်ဆုံးယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ဖို့ စိန်ခေါ်တယ်။ နောက်ဆုံး မနက်မှာပဲ... မော်စကိုမြို့နားက ချောင်ကျတဲ့သစ်တောကလေးတစ်ခုမှာ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ဖို့ စီစဉ်ကြတယ်။

NOTE : The following passage has been condensed from Book Four, Chapters IV and V of "War and Peace":

NOTE : The following passage has been condensed from Book Four, Chapters IV and V of "War and Peace":

AT EIGHT o'clock the next morning, Pierre and his second reached the Sokolniki forest and found Dolokhov, Denisov and Nicholas Rostov already there. Pierre had the air of a man absorbed in thoughts quite remote from the matter in hand. His face was haggard and sallow, for he had not slept all night. He looked about him absent-mindedly, squinting his eyes as if dazzled by the sun.

Pierre was absorbed by two thoughts: the guilt of his wife, of which he had not a vestige of doubt; and the guiltlessness of Dolokhov. "Probably I would have done the same thing in his place," he thought. "Then why this duel, this murder? Either I shall kill him, or he will shoot me." Yet it was precisely when he had such ideas in his mind that he would turn with remarkable calm to the seconds, inspiring their respect, and ask "Will it be soon?" or "Aren't we ready yet?"

မှတ်ချက် ။ ။ အောက်ပါ ကောက်နုတ်ချက်စာပိုဒ်မှာ စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးစာအုပ်၊ အတွဲ (၄) အခန်း (၄) နှင့် (၅) တို့မှ အကျဉ်းချုံးကောက်နုတ်ဖော်ပြထားခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

နောက်နေ့မနက်ရစ်နာရီမှာ ပီယာရီနို သူ့ရဲ့ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ပွဲ... အဖော်တို့ဟာ သိုက်နစ်ကို သစ်တောကို ရောက်လာကြတယ်။ အဲဒီမှာ ဒိုလိုကော့(စ်)။ ဒိန်နိုဆော့(စ်) နဲ့ နီကိုလပ်စ် ရော့စတော့(စ်) တို့ကို အရန်သင့်ပဲ တွေ့ရတယ်။ ပီယာရီရဲ့ပုဒ်က လက်ရှိဆောင်ရွက်နေတဲ့ကိစ္စကနေ (လုံးဝဖယ်ခွာပြီး) အချိန်ကာလကြာမြင့်စွာက အတွေးတွေထဲမှာ စုန်ကန်နေပျော့နေပုံပဲ။ သူ့မျက်နှာက မျက်စွင်းတွေ ချောင်ပြီး ပြုပြင်ပြုဆေး ဖြစ်နေတယ် ဘာကြောင့်ဆို... သူ တစ်လည်း မအိပ်စက်ခဲ့လို့... အိပ်မပျော်လို့ပါပဲ။ အတွေးနက်နေလို့ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိတဲ့အကြည့်နဲ့... သူ့အနီးဝန်းကျင် ကို ကြည့်လိုက်တယ်။ နေရောင်ကြောင့် မျက်စိပြာသွားလို့ ကြည့်သလိုမျိုး... မျက်စိကိုမမှီး ကြည့်နေတာဖြစ်တယ်။

ပီယာရီက အတွေးနှစ်ခုမှာ စုန်ကန်စိတ်ဝင်စားနေတယ်။ (တစ်ခုက) သူမိန်းမရဲ့ အပြစ်— ဒါနဲ့ပတ်သက်လို့ကတော့ ဒွိဟဖြစ်စရာ အနည်းငယ်တောင်မရှိပါဘူး။ (သူမိန်းမမှာ လုံးဝ အပြစ် ရှိတယ်)။ ပြီးတော့ (နောက်တစ်ခုက) ဒိုလိုကော့(စ်)ရဲ့အပြစ်ကင်းစင်မှု— "ငါဟာ သူ့နေရာမှာဆိုရင် လည်း... သူ့လိုပဲလုပ်မိကောင်း လုပ်မိမှာပဲ..." လို့ သူက တွေးတယ်။ "ဒီလိုဆိုရင် ဒီယှဉ်ပြိုင် တိုက်ခိုက်ပွဲ... ဒီ လူ့သတ်ပွဲက ဘာကြောင့်လဲ...? ငါက သူ့ကို သတ်မိကောင်းသတ်မိလိမ့်မယ်။ ဒါမှမဟုတ် သူက ငါ့ကို ပစ်သတ်မိကောင်း ပစ်သတ်မိမယ်..." အဲဒီအတွေးအခေါ် အယူအဆတွေ သူ့စိတ်ထဲရောက်နေတဲ့အခိုက်မှာ သူက ကွက်တီအံ့ကိုက်ပဲ။ ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ပွဲမှာ အကူ... အဖော် အပြစ်လိုက်လာတဲ့ လူတွေတက် လှည့်လိုက်တယ် ထူးခြားအံ့သြဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် တည်ငြိမ်မှုနဲ့ လှည့်လိုက်တာ...ဖြစ်တဲ့အတွက် သူတို့ရဲ့စိတ်ထဲမှာ လေးစားမှုတွေပေါ်ပေါက်လာကြတယ်။ "မကြာမီ... ကြာလာ...? ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော်တို့ အဆင်သင့်ဖြစ်သေးဘူးလား...?" လို့ သူက မေးခိုက်တယ်။

"I consider that the quarrel lacks sufficient cause and is not worth shedding blood over. You lost your temper."

When all was ready, the sabers stuck in the snow to mark the barriers and the pistols loaded, Pierre's second went up to him.

"I should not be doing my duty, Count," he said hesitantly, "if at this very grave moment I did not speak to you with complete frankness. I consider that the quarrel lacks sufficient cause and is not worth shedding blood over. You lost your temper."

"Oh, yes. It was awfully stupid," said Pierre.

"Then please allow me to express your regret, and I am sure our opponents will accept your apology," said the second. "You know, Count, it is far nobler to acknowledge one's error than to push things to the irrevocable."

"No! No! What are you talking about?" said Pierre. "Just tell me how and where I am to go, and what I am to shoot at," he said with an unnaturally gentle smile. He took up a pistol and began asking how to fire it, as he had never had a pistol in his hand before, a fact he did not care to confess. "Oh, yes, of course. I know; I had only forgotten," he said.

"No apologies—absolutely not!" Dolokhov was saying to Denisov, who was acting as his second and was also making an attempt at reconciliation.

အားလုံးအဆင်သင့်ဖြစ်တဲ့အခါ... အတားအဆီးနယ်နိမိတ်အဖြစ် သတ်မှတ်တဲ့အနေနဲ့ တားရည်တွေကို နင်း(ခံပုံ)ထဲမှာ ထိုးခိုက်လိုက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ လက်တစ်ဖက်တည်းနဲ့ ပစ်ခတ်နိုင်တဲ့ ပစ္စတိုလ်တွေကို ကျည်ထိုးလိုက်ကြတယ်။ အဲဒါတွေပြီးတော့ ပီယာရီရဲ့ လက်ထောက်က သူ့အနားကိုသွား(ပြီး... ပြော)တယ်။

"ခုလို သေချင်သေနိုင်တဲ့ သေခါနီးကာလမှာ... ကျွန်တော်အနေနဲ့ ခင်ဗျားကို လုံးဝ ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း မပြောပြလိုက်ရင် တာဝန်မကျေရာရောက်မှာမို့လို့ပါ (ပြောပါရခေ) မြို့စားမင်း... ကျွန်တော်ယူဆတာက ဒီရန်ပွဲဟာ လုံလောက်တဲ့အကြောင်းရင်းလည်း ကင်းမဲ့နေတယ်... ပြီးတော့... သွေးမြေကွဲလောက်အောင်လည်း မထိုက်တန်ပါဘူး...။ ခင်ဗျားအနေနဲ့ ဒေါသရှေ့ဆောင်နေပါတယ်..." လို့ တုံ့ဆိုင်း တုံ့ဆိုင်းနဲ့ သူကပြောလိုက်တယ်။

"အိုး... ဟုတ်ပါရဲ့... အဲဒါဟာ အင်မတန်ကို မိုက်မဲတာပဲဗျ..." လို့ ပီယာရီက ပြန်ပြောလိုက်တယ်။

"ဒီလိုဆိုရင် ခင်ဗျားစိတ်မကောင်းဖြစ် နောင်တရတဲ့အကြောင်း ကျေးဇူးပြုပြီး ကျွန်တော်ကို ဖော်ပြပြောဆိုခွင့်ပြုပါ ခင်ဗျား... ပြီးတော့... ကျွန်တော်တို့ရဲ့ မြိုင်ဘက်တွေကလည်း ခင်ဗျားရဲ့ တောင်းပန်မှုကို လက်ခံလိမ့်မယ်ဆိုတာ ကျွန်တော် ကျိန်းသေပြောရပါမယ်" လို့ လက်ထောက်က ပြောလိုက်တယ်။ "မြို့စားမင်း သိတဲ့အတိုင်းပါပဲ... တစ်စုံတစ်ယောက်ရဲ့ အမှားကို ဝန်ခံခြင်းဟာ မှန်မှန်မှားမှားဆိုပြီး ယတ်ပြတ်ကြီးရှေ့တိုးတာထက် ပိုမိုမြင့်မြတ်ပါတယ်..."

"မဟုတ်ဘူး...! မဟုတ်ဘူး...! ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ...?" လို့ ပီယာရီက ပြောလိုက်တယ်။ "ကျုပ်ကို ဘယ်လို... ဘယ်နေရာသို့ သွားရမယ်... ဆိုတာသာ ပြောပြစမ်းပါဗျာ။ ပြီးတော့ ကျုပ်ဘာကို ပစ်ရမယ်ဆိုတာကိုရောပေါ့..." လို့ သူက ခါတိုင်းနဲ့မတူဘဲ... ထူးခြားသိမ်မွေ့တဲ့ အပြုံးလေးနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ သူက ပစ္စတိုလ်သေနတ်တစ်လက်ကို ကောက်ကိုင်ပြီး... ဘယ်လို ပစ်ခတ်ရမယ်ဆိုတာ စတင်ပေးပြန်တယ်။ ဘာကြောင့်ဆို အရင်က သူ့လက်ထဲမှာ ပစ္စတိုလ်သေနတ် တစ်လက်မှ မကိုင်ဖူးဘဲ...။ ဒါကိုလည်း သူ့အနေနဲ့ ဝန်ခံပြောကြားခိုင်း မခက်တဲ့အချက် တစ်ခုကပါ။ "အိုး... ဟုတ်ပြီ... ကျွန်တော်သိပြီ... (အရင်တစ်ခါသင်ထားတာ) ကျွန်တော် မေ့သွားလို့ဗျ..." လို့ သူက ပြောလိုက်တယ်။

"တောင်းပန်မှု မရှိဘူး... လုံးဝကို မတောင်းပန်ဘူး" ဒီလိုကျော့(၆)က ဒိန်နီကျော့(၆) ကို ပြောပြနေတယ်။ သူက ဒီလိုကျော့(၆)ရဲ့ ယှဉ်ပြိုင်လက်ထောက်အဖြစ် ဆောင်ရွက်နေသူဖြစ်ပြီး နှစ်ဦးနှစ်ဖက် ပြေလည်အောင်ညှိနှိုင်းဖို့ ကြိုးစားမှုတစ်ရပ်ကို လုပ်နေသူလည်းဖြစ်ပါတယ်။

Since the antagonists
refuse a reconciliation,"
he announced,

THE PLACE chosen for the duel was some eighty paces from the road where their sleighs had been left, a small clearing among the pines covered with melting snow. The antagonists stood forty paces apart at the edge of the clearing. The seconds, in measuring the places, left tracks in the deep wet snow between the place where they had been standing and the sabers that had been thrust into the ground ten paces apart to mark the barrier. The mist was everywhere. At a distance of forty paces nothing could be seen. In three minutes everything was ready, but still they delayed beginning. Everyone was silent.

"Well, begin!" said Dolokhov.

"By all means," said Pierre, still with the same strange smile.

A feeling of dread was in the air. It was clear that the affair that had begun so unthinkingly could not now be stopped by anything, that it was going forward of itself and must run its course.

Denisov was the first to come up to the barrier. "Since the antagonists refuse a reconciliation," he announced, "it would be well to proceed. Take your pistols, please, and at the word *three* begin to advance." There was a pause, then— "*O-ne! T-wo! Three!*" Denisov shouted angrily and stepped aside.

ယှဉ်ပြိုင်ပွဲအတွက် သတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာက သူတို့ရဲ့ (မြင်းနဲ့ဆွဲသည့်)စွတ်စားတွေ ရပ်နား ထားတဲ့လမ်းကနေ ခြေလှမ်းရှစ်ဆယ်လောက်အကွာမှာဖြစ်တယ်။ နင်းတွေ အရည်ပျော်နေပြီး ထင်ချူပင်တွေကြားမှာရှိတဲ့ တောတွင်းလဟာလေးတစ်ကွက်ပါ။ ရန်ဘက်တွေဟာ တောတွင်းလဟာ (ကွက်လပ်)ရဲ့ အစွန်းတစ်ဘက်စီ... တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ခြေလှမ်းလေးဆယ်လောက်အကွာမှာ ရပ်လိုက်ကြတယ်။ ပြိုင်ပွဲလက်ထောက်တွေက နေရာအနေအထားကို တိုင်းတာကြတယ်။ သူတို့ ရပ်နေတဲ့နေရာနဲ့ အဟန့်အတားစည်းအဖြစ် ခြေလှမ်းဆယ်လှမ်းခန့်ခွာပြီး မြေပြင်ပေါ်မှာ စိုက်ထားတဲ့ စာရည် တွေ့ကြား ထူထပ်စိုစွတ်တဲ့နင်းထုထဲမှာ ခြေရာစွတ်ကြောင်း အမှတ်အသားတွေ ပြုကြတယ်။ နေရာတိုင်းမှာ မြူငွေ့တွေ သိုင်းနေတယ်။ ခြေလှမ်းလေးဆယ်လောက်အကွာမှာရှိတဲ့ အရာဆိုရင် ဘာဆို ဘာမှမမြင်ရဘူး။ သုံးမိနစ်အတွင်းမှာ အရာရာဟာ အသင့်အနေအထားဖြစ်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ယှဉ်ပြိုင် ပွဲစဉ်... သူတို့ကတော့ နောင်နေကြန်ကြာနေဆဲပါ။ လူတိုင်းပဲ... နှုတ်ဆိတ်ပြီး ငြိမ်သက်နေကြတယ်။

"ကောင်းပြီလေ... စကြစို့...!" လို့ ဒိုလိုကော့(စ်) က ပြောလိုက်တယ်။

"လုပ်ပါ... လုပ်ပါ... ရပါတယ်" လို့ ပီယာရီက ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ ထူးခြားတဲ့

အပြုံးလေးက ရှိနေဆဲ... ပြုံးနေဆဲပါ။

မိုးရိမ်ပူပန်ထိတ်လန့်တဲ့ခံစားချက်တစ်ရပ်က လေထဲမှာ လွင့်ပျံတည်ရှိနေတယ်။ မဆင်ခြင် မစဉ်းစားဘဲနဲ့ စခဲတဲ့ကိစ္စရပ်ဟာ အခုအခါမှာတော့ ဘယ်အရာကမှရပ်တန့်အောင် လုပ်လို့မရတော့ဘူး ဆိုတာ ရှင်းလင်းသေချာသွားပါပြီ။ ဒါကြောင့် သူ့ဘာသာ သူ့လမ်းကြောင်းအတိုင်း ရှေ့ဆက်ဖြစ်ပျက် ပါတော့မယ်။

ဒိန်နီဆော့(စ်) က အဟန့်အတားစည်းနေရာကို အရင်လာတယ်။ "ရန်ဘက်တွေဟာ ပြေလည်အောင် ညှိနှိုင်းမှုကို ငြင်းပယ်လိုက်ကြပြီဖြစ်တဲ့အတွက်... (လုပ်စရာရှိတာကို) ဆက်လုပ်ကြ ရင် ကောင်းပါလိမ့်မယ်..." လို့ သူက ကြေညာတယ်။ "ခင်ဗျားတို့ရဲ့ ပစ္စတိုသေနတ်တွေကို ကိုင် လိုက်ကြပါ။ တစ်... နှစ်... သုံး လို့ အော်တဲ့အခါ "သုံး"ကို ရောက်တာနဲ့ ရှေ့ဘက်ကို လှမ်းလာ ခဲ့ပါ..."။ ခေတ္တခဏလောက် ရပ်တန့်သွားပြန်တယ်။ အဲဒီနောက်... မှ "တစ်...! နှစ်...! သုံး..." လို့ ဒိန်နီဆော့(စ်) က ဒေါသတကြီးအော်ပြီး... ဘေးဘက်ထွက်ရပ်နေလိုက်တယ်။

Not expecting so loud a report,
Pierre was startled by the sound; then,
smiling at his reaction, he stood still.

THE TWO antagonists advanced along the trampled tracks, closer and closer to each other, beginning to sight each other through the mist. They had the right to fire when they chose. Dolokhov walked slowly, not raising his pistol and looking intently with his clear shining eyes toward the face of his antagonist. His mouth, as always, bore the semblance of a smile.

"Whenever I like, I can fire," thought Pierre. At the word "three" he started forward with rapid steps, straying off the path and clumping into the untrodden snow. He held his pistol at full length in his right hand, seemingly afraid of shooting himself with it.

After advancing six paces, and getting off the path, Pierre looked down, then glanced rapidly again at Dolokhov. Pulling on the trigger with his finger as he had been shown, Pierre fired his pistol.

Not expecting so loud a report, Pierre was startled by the sound; then, smiling at his reaction, he stood still. The smoke from the pistol, made thicker by the mist prevented him from seeing anything for a moment. But the second shot he was expecting did not follow.

ရန်ဘက်နှစ်ယောက်ဟာ ခြေထောက်နဲ့နှင်းပြီး အရာပေးထားတဲ့လမ်းကြောင်းတွေအတိုင်း ရှေ့ဘက်ကို လျှောက်လှမ်းလာကြတယ်။ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် နီးသည်ထက်နီးလာကြတယ်။ မြူနှင်းတွေကြားကနေ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် မြင်တွေ့စပြုလာတယ်။ သေနတ်ကို သူတို့ပစ်ခတ်တဲ့အချိန်မှာ ဖစ်ဖို့ သူတို့မှာ အခွင့်အရေးရှိတယ် ဒီလိုကျော့(၆) က ငြင်းငြင်းချင်းလျှောက်လာတယ်။ သူက သူ့ရဲ့ပစ္စတိုလ်သေနတ်ကို ကိုင်မြှောက်ထားခြင်းမပြုဘဲ... သူ့ရန်ဘက်ရဲ့မျက်နှာကို သူ့ရဲ့ ကြည်လင်တောက်ပတဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ စူးစူးစိုက်စိုက် မမှိတ်မသန်ကြည့်နေတယ်။ သူ့ပုခုံးပိတ်တော့... အမြဲထာဝရခါတိုင်းလိုပဲ... အပြန်အလှန်တစ်ပွင့်ကို ဆင်မြန်းထားပါတယ်။

"ငါဟာ ငါ ကြိုက်တဲ့အချိန်မှာ ဖစ်ထည့်လိုက်နိုင်တာပဲ" လို့ ပီယာရီက တွေးလိုက်တယ်။ "သုံး"ဆိုတဲ့ ငြေတွက်သံကို ကြားလိုက်တဲ့အခါ သူက လှုပ်မြန်သွက်လက်တဲ့ ခြေလှမ်းတွေနဲ့ ရှေ့ဘက်ကို စတင်လျှောက်လှမ်းလိုက်တယ်။ လမ်းကြောင်းက နည်းနည်းသွေဖီသွားပြီး... ခြေနှင်းပြီး လမ်းကြောင်းပေးပေးထားတဲ့ နှင်းတွေထဲမှာ ခြေသံပြင်းပြင်းနဲ့လျှောက်တယ်။ သူက သူ့ ညာလက်မောင်းကို အပြည့်အဝဆန့်တန်းပြီး သူ့ရဲ့ပစ္စတိုလ်သေနတ်ကို ကိုင်ထားတယ်။ အပြင်ပန်းကတော့ သူ့ဟာသူ သေနတ်ပစ်ရမှာ ကြောက်နေတဲ့ပုံပဲ။

ခြေလှမ်းခြောက်လှမ်းလောက် ရှေ့ဘက်ကို တက်သွားပြီးတဲ့အခါ... လမ်းကြောင်းကနေ ဆင်းနေရာက... ပီယာရီ အောက်ဘက်သို့ ငုံ့ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဒီလိုကျော့(၆) ဆီ ထပ်ပြီး ဆင်မြန်းမြန်းလေး မှုတ်စိတ်ချက်ငွေကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့ကို ပြသ(သင်ပေး)ထားတဲ့အတိုင်း ခလုတ်မောင်းကို သူ့လက်ချောင်းနဲ့ဆွဲပြီး ပီယာရီက သူ့ရဲ့ပစ္စတိုလ်သေနတ်ကို ဖစ်ထည့်လိုက်တယ်။

ဒီလောက်ထိ ကျယ်လောင်တဲ့ သေနတ်သံတစ်သံကို မျှော်လင့်မထားမိတဲ့အတွက် သူ့ သေနတ်က ထွက်သွားတဲ့အသံကို ပီယာရီ အလန့်တကြားဖြစ်သွားတယ်။ အဲဒီနောက် အဲဒီလို သူ့ရဲ့ တံပြန်မှု ဖြစ်သွားမိတာကို ပြန်ရင်း... သူက ငြိမ်သက်စွာရပ်လိုက်တယ်။ ပစ္စတိုလ်သေနတ်က ထွက်လာတဲ့ ဖိနိတ်တွေဟာ မြူနှင်းတွေကြောင့် ပိုပြီးထူပိန်းသွားတယ်။ အခိုက်အတန့်အနေနဲ့... သူ ဘက်မှ မမြင်ရဘူး (အဲဒီ ထူပိန်းမှုကဘာကိုမှမမြင်ဘူးအောင်... သူ့ရဲ့ အမြင်အာရုံကို ဖန်တီးထားတယ်) ဒါပေမဲ့ သူ မျှော်လင့်ထားတဲ့သေနတ်ပစ် ဝံ နှုတ်ယာတစ်ချက်ကတော့ ထွက်ပေါ်မလာပါဘူး။

Lowering his head, Dolokhov greedily bit at the snow, lifted his head, sat up, tried to get up on his legs and fell back again.

All that could be heard were Dolokhov's rapid footsteps, as he came into view through the smoke and mist. With one hand he was clutching his side; with the other he was clenching the dropping pistol. His face was white. Rostov ran up and said something to him.

"No, no!" Dolokhov grunted through his teeth. "No, it's not over!" Struggling on a few sinking staggering steps up to the saber, he sank onto the snow beside it. His hand was covered with blood. He wiped it on his coat and supported himself with it. His face was pale, frowning and twitching.

"Co—" Dolokhov began, but he could not pronounce the words. "Come up," he said at last, with an effort. Pierre, hardly able to restrain his sobs, ran toward Dolokhov and would have crossed the space between the barriers, when Dolokhov cried: "The Barrier!" Pierre, grasping what was meant, stood still by the saber. Only ten paces separated them.

Lowering his head, Dolokhov greedily bit at the snow, lifted his head, sat up, tried to get up on his legs and fell back again. He gulped a mouthful of the cold snow, and sucked it. His lips quivered, but still he smiled. His eyes glittered with the strain and his exasperation at his failing strength. Raising his pistol, Dolokhov took aim.

သူ ကြားနိုင်သမျှ အရာအားလုံးကတော့ ဒီလိုကျော့(စ်) ရဲ့ လျင်မြန်တဲ့ခြေသံတွေပါပဲ။ (ပြီးတော့မှ) မီးခိုးတွေ မြူခိုးတွေကြားကနေ မြင်ကွင်းတစ်ခုကို သူမြင်ရတယ်။ လက်တစ်ဖက်က နံဘေးကို တအားဖက်ထားပြီး... အခြား လက်တစ်ဖက်က တွဲလဲကျနေတဲ့ ပစ္စတိုလ်သေနတ်ကို တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်ထားတယ်။ သူ့မျက်နှာကြီးက သွေးဆုတ်ပြီး ဖြူဖွေးနေတယ်။ **ဧရာစတော့(စ်)** က ပြေးကပ်လာပြီး သူ့ကို တစ်ခုခုပြောလိုက်တယ်။

"မဟုတ်ဘူး! မဟုတ်ဘူး!" ဒီလိုကျော့(စ်) က သွားကြားမှလေသံနဲ့ ခပ်အုပ်အုပ် ပြောလိုက်တယ်။ "ဟင့်အင်း... မပြီးသေးဘူး!" နင်းထဲကို ကျွတ်ကျွတ်ဝင်သွားပြီး ဒဿိန်ဒဿိန်နဲ့ ခြေလှမ်းအနည်းငယ်လောက် ရုန်းကန်အားထုတ်ပြီး (စည်းခြားထားတဲ့) ဓားသီးသွားတယ်။ သွားရင်းနဲ့ အဲဒီနံဘေး နင်းတွေပေါ်မှာ ပုံလျက်သားကျသွားတယ်။ သူ့လက်မှာ သွေးတွေနဲ့ ပေကျဲနေတယ်။ သူက အဲဒီ သွေးတွေကို ကုတ်အင်္ကျီပေါ်မှာသုတ်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကိုယ်သူ အဲဒီနံ့... ပြီးပင့်ထားတယ်။ သူ့ မျက်နှာက ဖြူပုပ်ဖြူရော်... နဲ့ မျက်မှောင်ကြွတ်ထားပြီး ပါးစပ်ကလည်း မဲ့ပြီး တဆတ်ဆတ် လှုပ်နေတယ်။

"လာ..." လို့ ဒီလိုကျော့(စ်) က စပြောလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူက စကားလုံးတွေကို ဝီဝီသသ အသံထွက်ပြီး မပြောနိုင်တော့ပါဘူး။ နောက်ဆုံးကျတော့ ကြိုးစားပမ်းစားနဲ့ အားစိုက်ပြီး သူက ပြောလိုက်တယ်။ "လာ..." ဝီယာရီဟာ သူ့ရဲ့ ရိုက်ရိုက်ငိုမိတာကို ထိန်းမထားနိုင်တော့ဘဲ ဒီလိုကျော့(စ်) သီ ပြေးသွားမိတယ်။ (ဓားနှစ်ခုကြားက... စည်းအဖြစ်ထားတဲ့နေရာကို ဖြတ်မိတော့မယ့် ဆဲဆဲကျတော့ "နယ်ခြားစည်း!" လို့ ဒီလိုကျော့(စ်) က အော်လိုက်တယ်။ ဝီယာရီက ဘာဆိုလိုတယ် ဆိုတာကို နားလည်သဘောပေါက်သွားပြီး ဓားနားမှာ ငြိမ်ငြိမ်ရပ်နေလိုက်တယ်။ သူတို့နှစ်ဦးကြားမှာ ခြေလှမ်းသယ်လှမ်းစာလောက်ပဲ ကွာပါတော့တယ်။

ခေါင်းကိုခိုက်ခိုက်ချပြီး... ဒီလိုကျော့(စ်) က နင်းထဲကို အဝမ်းမရက်က်လိုက်တယ်။ (အဲဒီနောက်) ခေါင်းကိုတော့ပြီး မတ်မတ်ထထိုင်တယ်။ သူ့ခြေထောက်တွေပေါ်မှာ ရင်နိုင်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ပြီးတော့ တစ်ခါထပ်ပြီး လဲကျသွားပါတယ်။ အေးခဲနေတဲ့နင်းတွေကို ပါးစပ်နဲ့အပြည့်ထည့်ပြီး စုပ်ယူ တယ်။ သူ့ နှုတ်ခမ်းတွေက တုန်နေတယ်။ ဒါပေမဲ့... သူကတော့ ပြုံးနေဆဲပါပဲ။ အားအင်ကုန်ခမ်း... ယိုယွင်းကျဆင်းနေတဲ့ခွန်အားကြောင့် စိတ်ဓာတ်ကျနေမှုတွေနဲ့အတူ သူ့မျက်လုံးတွေက ဝင်းလက် တတယ်။ ပစ္စတိုလ်သေနတ်ကို ခြောက်ပြီး (ပစ်မယ်... လို့) ဒီလိုကျော့(စ်) က ဒီလိုလိုက်တယ်။

“Sideways, Pierre! Don’t expose yourself!” cried Pierre’s second.

“Don’t face toward the pistol!” Denisov could not help shouting, even though he was Dolokhov’s second.

With his gentle smile of sympathy and remorse, Pierre stood with legs and arms wide apart, helplessly, his broad chest directly facing Dolokhov. The onlookers half closed their eyes. At that instant they heard a shot and Dolokhov’s cry of anger.

“Missed!” cried Dolokhov, slumping face down in the snow.

Pierre put his hand to his head. Turning around, he strode off into the woods, trampling through the deep snow, muttering incoherently, “It’s so stupid It’s all so stupid!”

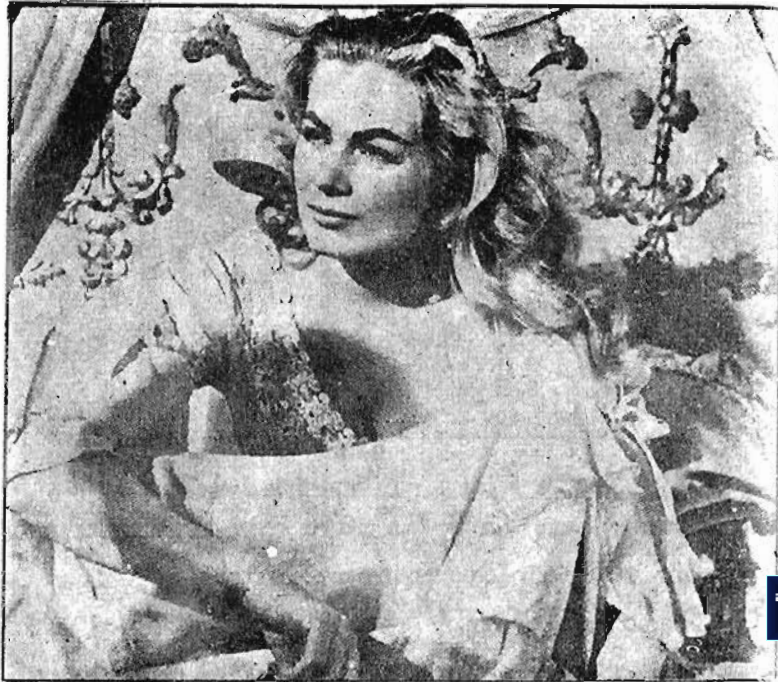
“ဘေးကိုရှောင်ပေး... ပီယာရီ...! ခင်ဗျားကိုယ် ခင်ဗျား မြင်သာအောင်ကြီး အကာအကွယ်မဲ့ထားနဲ့...!” လို့ ပီယာရီရဲ့လက်ထောက်က အော်လိုက်တယ်။

“ပစ္စတိုလ်ဆန့်တည်တည်ကြီး ရင်မဆိုင်နဲ့!” လို့ ဒိုလိုဏော့(စ်) ရဲ့လက်ထောက်ဖြစ်လေယ် လည်း... ဒိန်းနီဇော့(စ်) အနေနဲ့ ဝမ်းပြောတံပနေနိုင်လို့ ဝမ်းပြောလိုက်သေးတယ်။

ကရုဏာတရား နောင်တတရားတို့နဲ့အတူ နည်းသိမ်မွေ့စွာပြောနေတဲ့ ပီယာရီဟာ ခြေကားများ သက်ကာများနဲ့ ရပ်နေပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ကြီးမားကျယ်ဝန်းတဲ့ရင်ဘတ်ကြီးက ဒိုလိုဏော့(စ်) နဲ့ တည်တည်ကြီး ရင်ဆိုင်ဖြစ်နေတယ်။ ကုရာမဲ့... ကယ်ရာမဲ့ပါပဲ။ ဘေးက ကြည့်နေကြသူတွေက သူတို့ရဲ့ မျက်လုံးတွေကို တစ်ဝက်တစ်ပျက် မှိတ်ထားလိုက်ကြတယ်။ အဲဒီတစ်ခဏမှာပဲ သူတို့တွေဟာ သေနတ် သံတစ်ချက်ကို ကြားလိုက်ရတယ်... ပြီးတော့ ဒိုလိုဏော့(စ်) ရဲ့ ဒေါသတကြီးအော်ဟစ်သံ...။

“လွဲသွားတယ်ကွာ!” လို့ ဒိုလိုဏော့(စ်) က အော်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ နင်းထဲမှာ မျက်နှာ အပ်ပြီး မှောက်ချလိုက်တယ်။

ပီယာရီ က ဒေါင်းပေါ်ကို လက်တင်လိုက်တယ်။ ချာခနဲလှည့်ပြီး တောအုပ်ကလေးထဲသို့ ရေလှမ်းကျွဲကျွဲနဲ့ဝင်သွားတယ်။ ထူထပ်စွာကျနေတဲ့နင်းတွေကို နင်းခြေရင်းနဲ့... ပါးစပ်ကလည်း ဝလုံး... နေရာနဲ့ ရေရှည်ပြောဆိုတယ်။ “အရမ်းကို မိုက်မဲတာပဲ... ဒါတွေအားလုံးဟာ အရမ်းကို... မိုက်မဲတာ...!”

BURMESE CLASSIC .COM

AFTER THE DUEL, Helene is furious with Pierre. "Well, now," she screams at him. "I suppose you think you're a hero. My protector! What have you proved? That you're a fool! And I shall be the laughing stock of all Moscow!"

Pierre listens to her tirade in stony silence. "We had better separate," he blurts out at last.

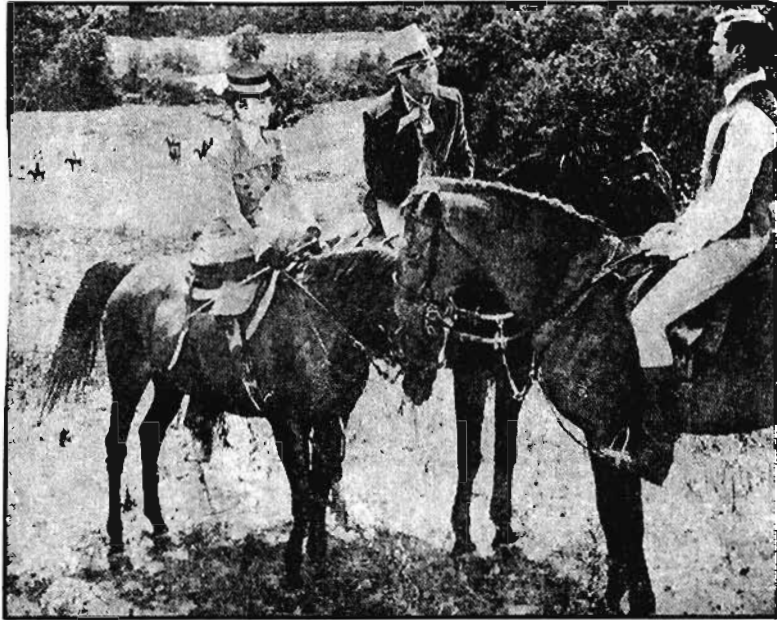
Helene laughs, mockingly, "Separate! That's a wonderful idea! And you will pay for it. You will give me a fortune for it."

ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ပွဲအပြီးမှာ ဖာယ်လင်က ပီယာရိုကို ဒေါသပူပန်ထတယ်။ "အခုတော့ ကောင်းကြရာပေါ့...!" လို့ သူ(မ)က သူ့တို ငယ်သံပါအောင် အော်ပြောလိုက်တယ်။ "ရှင်ကိုယ် ရှင် သူရဲကောင်းကြီးတစ်ယောက်လို့ ထင်နေတယ်ဆိုတာ ကျွန်မ သိပါတယ်။ ကျွန်မရဲ့ ကာကွယ် စောင့်ရှောက်ပေးသူကြီးပေါ့လေ...! ဘာတွေကို ရှင်သက်သေပြခဲ့သလဲ... (သိရဲ့လား)?၊ ရှင်ဟာ အရှင်တစ်ယောက်ဆိုတာရယ်...၊ ငြိတော့ ကျွန်မကလည်း ဖော်စကိုတစ်ပြိုင်နာ ပိုင်ငြိ အဟားခံရတဲ့သူ ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်ဆိုတာပဲ။"

သူ(မ)ရဲ့ဘာစွပ်တောက်တောက်နဲ့ အပြစ်တင်ပြောဆိုနေတာကို ပီယာရိုက အေးတိအေးစက် နဲ့ ငြိမ်ပြီး (တစ်ခွန်မှ ပြန်မပြောဘဲ) နားထောင်နေလိုက်တယ်။ နောက်ဆုံးကူတော့မှ လွတ်ခနဲ တစ်ခွန်ခဲ ပြောချလိုက်တယ်။ "ဒို့တွေ လမ်းခွဲကြရင်ကောင်းမယ်..."

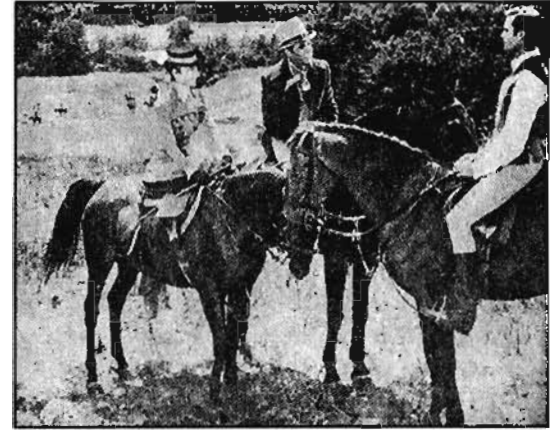
ဖာယ်လင်က ရယ်လိုက်တယ်။ လှောင်ပြောင်ဟားတိုက်ရယ်ဟောရင်းနဲ့ "လမ်းခွဲကြမယ် (ဟုတ်လား)...! တော်တော်ကို ချီးကျူးအံ့ဩဖွယ်ကောင်းတဲ့ စိတ်ကူးတစ်ခုပေ...! အဲဒီအတွက် ရှင် ကျွန်မကို ပေးဆပ်ရလိမ့်မယ်... ရှင်၊ အဲဒီအတွက် ရှင်က ကျွန်မကို ငွေကြေးအမြောက်အမြား ပေးရပေလိမ့်မယ်...။"

Scene 10—Andrey and Natasha

NEAR THE ROSTOV country place, Pierre and Natasha, accompanied by young Petya on a hunt, encounter Andrey. Introducing Andrey to Natasha, Pierre invites him to join the hunt. And Natasha, instantly attracted to this handsome, about whom she has heard so much, adds an invitation to dinner. As the day continues, for the first time since his wife's tragic death, Andrey seems to find enjoyment in the company of another person, the bewitching, impetuous Natasha.

BURMESE CLASSIC .com

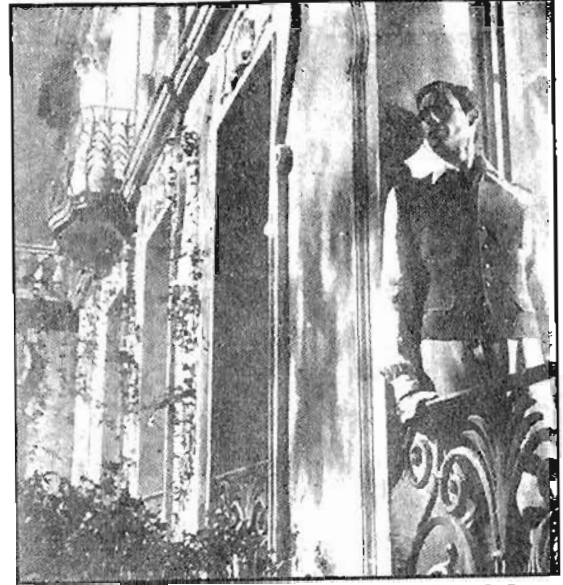
အခန်း(၁၀)
အင်ဒရေနှင့် နာတာရှာ

ရောင်တောင် ကျေးလက်ဒေသများမှာ ပီယာရီနှင့် နာတာရှာတို့ဟာ ဟက်ထရာ လေးပါ အတူလိုက်ပါပြီး... အမဲလိုက်ထွက်ကြတယ်။ အဲဒီလို အမဲလိုက်သွားကြရင်း အင်ဒရေနှင့်မပျော်လင့်ဘဲ ကြံကြိုက်တွေ့ဆုံကြတယ်။ အင်ဒရေကို နာတာရှာနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးရင်း... ပီယာရီက သူ့ကို သူတို့နှင့်အတူ အမဲလိုက်ဖို့ ဖိတ်ခေါ်တယ်။ မာန်ကြီးပြီး ယောက်ျားချောချောတဲ့ အင်ဒရေကို နာတာရှာက မြင်မြင်ခြင်းပဲ စွဲမက်စိတ်ဝင်စားသွားတယ်။ သူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ သတင်းစကားတွေကို သူ(မ) အနေနဲ့... အများကြီး ကြားဖူးထားခဲ့ပါတယ်။ (ဒီတော့) သူ(မ)ကလည်း အင်ဒရေကို ညစာအတူစားဖို့ ကြွယ်... လို့ ထပ်လောင်းဖိတ်ခေါ်တယ်။ (အဲဒီနေ့) တစ်နေ့တာရဲ့အချိန်တွေဟာ တစ်စက္ကန့်ကုန်လွန်ခဲ့ပါပြီ...။ ဇနီးဖြစ်သူ သေဆုံးသွားပြီးကတည်းက (ပျော်ရွှင်သာယာမှုတွေ ဆိတ်သုဉ်းခဲ့တဲ့) အင်ဒရေ... ဟာ (ဒီနေ့) ပထမဦးဆုံးအကြိမ်... မိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်မှုကိုရဟန်တူပါတယ်။ ညှို့အတ်ရိုပြီး မိတ်မြုန်လက်မြုန် သွက်သွက်လက်လက်လုပ်တတ်တဲ့ နာတာရှာဆိုတဲ့ အခြားမိန်းကလေး တစ်ယောက်နဲ့ပတ်သက်ပြီးတော့ပေါ့...။

THAT EVENING, standing on the balcony, Natasha tells Sonya in the room behind her how she is a little bit afraid of Andrey—and a little bit in love with him. “I wanted to go up to him,” she confesses, “and take him by the hand and look in his eyes and sing just for him.”

UNKNOWN TO NATASHA, Andrey had been standing on a balcony below within hearing of her voice. Without intending to eavesdrop, he is much too fascinated to turn away. He cannot repress a smile of gratification as he listens to Natasha’s confession of her feelings.

အဲဒီညနေမှာ... နာတာရှာ က လသာဆောင်လေသာခန်းမှာရပ်ရင်း သူ(မ)ရဲ့ နောက်ဘက်အခန်းကတော့ဆိုတဲ့ ဆိုဉာကို (လှမ်းပြီး) စကားပြောနေတယ်။ အင်ဒရေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး တော့ပေါ့။ သူ(မ) အနေနဲ့ အင်ဒရေကို နည်းနည်းလေးတော့ ကြောက်ရွံ့မိကြောင်း။ ဒါပေမဲ့ သူ(မ)အနေနဲ့ အင်ဒရေအပေါ်မှာ နည်းနည်းလေး ချစ်မိနေကြောင်း... (စသည်ဖြင့်ပေါ့)။ “ငါလေ... သူ့အနားကို သွား... သူ့လက်ကလေး ကို ဆွဲ... သူ့မျက်လုံးလေးတွေကို စိုက်ကြည့်ပြီး... သူ့အတွက် သီချင်းလေးတွေကို ဆိုပြချင်လိုက်တာ...” လို့ သူ(မ)က (သူ(မ)ရင်ထဲက ခံစားချက်ကို) ဖွင့်ဟပြီး ဝန်ခံပြောကြားတယ်။

အဲဒီအချိန်မှာ... သူ(မ)ရပ်နေတဲ့ လေသာဆောင်ရဲ့အောက်ဘက်... လေသာဆောင် တစ်ခုပေါ်မှာ အင်ဒရေကလည်း မတ်တတ်ရပ်နေတယ်။ နာတာရှာပြောနေတဲ့စကားတွေကို ကြားနိုင်လောက်တဲ့နေရာမှာ ရောက်နေတာ... ဒါကို နာတာရှာကတော့ မသိပါဘူး။ (သူ့မျှားပြောတဲ့စကားကို) ခိုးနားထောင်ဖို့ မရည်ရွယ်ပေမယ့်... လှည့်ထွက်သွားဖို့ရန်ကလည်း (အဲဒီစကားတွေက) သူ့ကို ခွဲမက်ဆွဲဆောင်လွန်းလှပါတယ်။ နာတာရှာရဲ့ သူ(မ)ရင်ထဲမှ ခံစားချက်တွေကို နားထောင်ကြားသိရပြီးတဲ့အခါ... အင်ဒရေဟာ... ဝမ်းမြောက်မှု... ကျေနပ်အားချမှုတို့ကြောင့်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ အပြုံးပန်းတစ်ပွင့်ကို ဘယ်လိုမှချုပ်တည်းလို့... ဖိနှိပ်ထားဖြစ်လို့ ရနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါဘူး...။

Scene 11—Natasha's First Ball

NATASHA DOES not hear from Andrey for some time after their first meeting. Then, without plan on the part of either of them, something happens to bring them together in an exciting way. They meet and become irresistibly attracted to each other at a gala ball.

အခန်း(၁၁)

နာတာရှာ၏ ပထမဦးဆုံး နှစ်ကိုယ်စုံတွဲ ... ကသည့်ပွဲ

ပထမဦးဆုံးအကြိမ် သူတို့နှစ်ဦးတွေ့ဆုံကြပြီးတဲ့နောက် နာတာရှာဟာ အင်ဒရေ့ထံက သတင်းစကားမကြားရတာ အချိန်တော်တော်ကြာပါပြီ...။ အဲဒီနောက် သူတို့နှစ်ဦးအနက် ဘယ်သူ့ဘက် ကမှ ကြိုတင်စီစဉ်ထားခြင်းမရှိဘဲ... စိတ်လှုပ်ရှားပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ အနေအထားတစ်ခုကို သူတို့ နှစ်ဦး တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ကြုံကြိုက်ခဲ့ရတယ်။ သူတို့နှစ်ဦး ကပွဲတစ်ခုမှာတွေ့ဆုံပြီး တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အောင်အည်းချုပ်တီးလို့မရလောက်အောင် စွဲမက်မိခဲ့ကြရပါတယ်။

She had got up at eight that morning and had spent the entire day in a fever of excitement and activity.

NOTE : The following passage has been condensed from Book Six, Chapters XIV, XV, XVI and XVII of "War and Peace":

NATASHA WAS going to her first formal ball. She had got up at eight that morning and had spent the entire day in a fever of excitement and activity.

Feet, arms, neck, and ears had been washed, scented and powdered with especial care. Openwork silk stockings and white satin shoes with ribbons had been put on. The hair dressing was almost completed. Sonya was all dressed, and so was the countess. But Natasha, who had been busily looking after everyone else, was still sitting before a looking glass with a dressing jacket thrown over her slender shoulders.

"Will you be ready soon?" they heard the countess' voice. "It is almost ten."

"Immediately, immediately! Are you ready, Mama?"

"Only my cap to put on."

"Don't do it without me!" shouted Natasha. "You don't know how."

မှတ်ချက် ။ ။ အောက်ပါကောက်နုတ်ချက်စာပိုဒ်မှာ စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေးစာအုပ် အတွဲ (၆) အခန်း (၁၄) (၁၅) (၁၆) နှင့် (၁၇)တို့မှ ကောက်နုတ်ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

နာတာရှာဟာ (အရွယ်ရောက်လာပြီဖြစ်လို့ တရားဝင်သွားရောက်ခွင့်ရှိတဲ့) သူ(မ)ရဲ့ ပထမ ဦးဆုံး စုံတွဲကလွဲသဘင်ကို သွားဖို့ ပြင်ဆင်နေပါတယ်။ ဒီနေ့မှာ သူ(မ)ကမနက် ၈ နာရီကတည်းက အိပ်ရာထတယ်။ စိတ်လှုပ်ရှားပျော်ရွှင်မှု၊ တက်ကြွမှုတွေနဲ့ တစ်နေ့လုံး ဂနာမငြိမ်ဖြစ်နေမိတယ်။

ခြေထောက်တွေ၊ လက်မောင်းတွေ၊ လည်ပင်းနဲ့ နားရွက်တွေကို (ရေဖိုးချိုး)ဆေးကြော သန့်စင်ပြီး အမွှေးနံ့သာဆွတ်ဖျန်းတယ်။ အထူးစာလည် ဂရုတစိုက်နဲ့ ပေါင်အိုက်တယ်။ ဇာပေါက် ကလေးတွေပါတဲ့ ဝတ်စုံအိတ်ရှည်ကလေးတွေစွပ်... ဝဲကြိုးစွပ်လေးတွေ တပ်ဆင်ထားတဲ့ ဝဲသား ဝိနပ်ဖြူကလေးတွေကို ဝတ်ထားတယ်။ ဆံပင်အလှပြင်မှုကလည်း ပြီးစီးလုနီးပါးဖြစ်နေပါပြီ။ ဆီညှာကတော့ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုအားလုံး ပြီးစီးနေပြီ...။ မြွှားနီကြီးကတော်ကလည်း ထိုနည်းအတိုင်းပဲ။ ဒီဇေ့... (အလှပြင်တဲ့) လူတိုင်းအပေါ်... မအားမလပ်အောင် လိုက်ပြီးရရှိကနေတဲ့ နာတာရှာဟာကတော့ မပြီးသေးပါဘူး။ သူ(မ)က ကြည့်မှန်တစ်ချပ်ရေမှာထိုင်ပြီး အပေါ်အင်္ကျီကို... သူ(မ)ရဲ့သေးသွယ်တဲ့ ပခုံးလေးတွေပေါ်မှာ လှမ်းခြုံဝတ်ဆင်ဆဲ...။

"ခဏကြာရင်... မင်းတို့တွေ အဆင်သင့်ဖြစ်မှာလားဟေ့?" လို့ မြွှားနီကတော်ကြီးရဲ့ အသံကို သူတို့ကြားလိုက်တယ်။ "ဆယ်နာရီထိုးတော့မယ်ဟေ့..."

"ခဏလေး... ခဏလေး...! မေမေရော အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလား?"

"ငါက ဦးဆုံးကလေးဆောင်းရုံပဲ ကျွန်တော့တာ..."

"ကျွန်မ မပါတဲ့ မဆောင်းနဲ့အပေ!" လို့ နာတာရှာဟာ အော်ပြောလိုက်တယ်။ "ဘယ်လို ဆောင်းရမယ်ဆိုတာ အပေ သိမှာမဟုတ်ဘူး..."

In the damp chill air and crowded closeness of the swaying carriage, Natasha vividly imagined what was in store for her there at the ball,

As soon as her coiffure was finished, Natasha ran up to Sonya, looked her over and then rushed to her mother. Turning her mother's head this way and that, she pinned on her cap and, hurriedly kissing her grey hair, ran back to the maids who were waiting to turn up the hem of Natasha's skirt.

All attention was now centered on Natasha. "Here you are, Miss," said the maid, lifting up the dainty white dress on two fingers, blowing something off it, and giving it a shake to show her appreciation of its transparency and purity.

"Whenever will you be ready?" cried the count, coming to the door.

Natasha began wriggling into the dress. "Just a minute, just a minute!" she cried. "Don't come in now, Papa," she shouted from under the tulle of the dress that hid her face.

AT A QUARTER past ten they at last got into their carriage and started. In the damp chill air and crowded closeness of the swaying carriage, Natasha vividly imagined what was in store for her there at the ball, in those brilliantly lighted rooms—with music, flowers, dancing and all the handsome young people. The prospect was so splendid that she hardly believed it would come true.

သူ(မ)ရဲ့ဆံပင်ထုံးစံပျော်စရာပဲ... နာတာရှာက ဆိုညာရဲ့အခန်းကို ပြေးတက်သွားတယ်။ သူ(မ)ကို သေသေချာချာ ကြည့်ရှုစစ်ဆေးပေးတယ်။ ပြီးတော့ သူ(မ)ရဲ့မိခင်ထံ ကသုတ်ကရက်နဲ့ ပြေးတယ်။ သူ(မ)မိခင်ရဲ့ခေါင်းကို ဟိုဘက်လှည့်လိုက် ဒီဘက်လှည့်လိုက်နဲ့လုပ်ပြီး သူ(မ)က မိခင်ရဲ့ ခေါင်းပေါ်မှာဦးထုပ်ကို မရွေ့အောင် ဆံထိုးနဲ့တွယ်ပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ မိခင်ရဲ့ဆံပင်ဖြူလေးတွေကို အလှိုင်အပြန် နှစ်ချပ်နှုတ်ဆက်ပြီး... အိမ်စေအမျိုးသမီးလေးတွေဆီ ပြန်ပြေးလာခဲ့တယ်။ သူတို့တွေက နာတာရှာရဲ့စကတ်အနားကွပ်ကို ခေါက်တင်ပေးဖို့စောင့်ဆိုင်းနေကြတာလေ...။

အခုအချိန်မှာတော့... အထူးကုပြုဆောင်ရွက်ဖွယ်အားလုံးကို နာတာရှာအပေါ်မှာ အဓိကထား အာရုံစိုက်ကြရတယ်။ "အို... ကြည့်ပါဦး သခင်မလေးရယ်" လို့ ပြောပြီး အိမ်စေအမျိုးသမီးလေးက အဖြူရောင် နနုလှလှဝတ်စုံလေးကို လက်ချောင်းကလေးနှစ်ခုနဲ့ ညှပ်ယူတင်လိုက်တယ်။ ဖုန်စတဲ့ တစ်ခုခုကို ပါးစပ်က လေနဲ့ပွတ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ ဝတ်စုံလေးရဲ့ ကြည်လင်သန့်စင်မှုကို သူ(မ)က နားလည်တန်ဖိုးထားကြောင်းပြတဲ့အနေနဲ့ သူ(မ)ရဲ့လက်ကလေးနဲ့ အသာအယာခါလိုက်တယ်။

"မင်းတို့တွေ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီလားဟေ့?" လို့ တံခါးနားကိုလာရင်း မြို့စားကြီးက အော်ပေးလိုက်တယ်။

နာတာရှာက လူးလွန်းလှုပ်ရှားရင်း ဝတ်စုံကို စတင်ဝတ်ဆင်နေရုံရှိသေးတာဖြစ်တယ်။ "ခဏလေး ခဏလေးပါ!" လို့ သူ(မ)က ပြန်အော်ပြောလိုက်တယ်။ "အခန်းထဲကို အခု ဝင်မလာနဲ့ဦးလေ" လို့ အမျိုးသမီးဝတ်စုံရဲ့ ပြီးစာလွှာက သူ(မ)ရဲ့မျက်နှာကို ဖြည့်တန်းရာ သူ(မ)က အော်လိုက်တယ်။ ဆယ်နာရီနဲ့ ဆယ်ငါးမိနစ် ရှိပါပြီ။ နောက်ဆုံးမှာ သူတို့အားလုံး သူတို့ရဲ့ရထားထဲသို့ ရောက်ရှိသွားကြပြီးစတင်ထွက်ခွာခဲ့ကြပါတယ်။ မိထိုင်အေးစိမ့်နေတဲ့လေထု... ပြီးတော့ ပြည့်ကျပ်ပူကပ်ထိုင်နေတဲ့ ရထားတွဲရဲ့ ယိမ်းဆီလှုပ်ယမ်းနေတဲ့ကြားက... နာတာရှာဟာ အတွေ့တွေ နက်နေမိတယ်။ စုံတွဲကွဲရောက်ရင်... သူ(မ) ဘာဖြစ်မှာလဲ...။ တောက်ပလှန်းလက်စွာ မီးတွေထွန်းညှိထားတဲ့ အခန်းတွေ တေးဂီတတွေ မှန်းမဟာတွေ ကခုန်မှုတွေ... ပြီးတော့ လှပစွာပေးဖွယ်ကောင်းတဲ့ လူငယ်လူရွယ်တွေ... (စသည်... စသည်ဖြင့်) သူ(မ)က အသေးစိတ် ခရေစတင်ကျ စိတ်ကူးကြည့်နေမိတယ်။ ဖြစ်လာနိုင်တဲ့ အလားအလာက အရမ်းကို ခပ်နားကောင်းမွန်လွန်းလို့... အဲဒါဟာ အမှန်တကယ် ဖြစ်လာလိမ့်မဟုတ်လို့ သူ(မ)အနေနဲ့ ယုံတောင် မယုံနိုင်သလိုပါပဲ။

The strains of the polonaise, which had already continued for some time, were beginning to sound like a melancholy refrain in Natasha's ears.

In the ballroom, the hum of voices, footsteps and greetings deafened Natasha, and the light and glitter dazzled her still more. Half the ladies already had partners and were taking their positions for a polonaise.

Natasha was afraid she would be left with her mother and Sonya among the ladies who were crowded back against the wall and not invited to dance. She stood with her slender arms hanging at her sides, her scarcely defined bosom rising and falling regularly. She held her breath and gazed before her with shining, frightened eyes—prepared with equal readiness for the utmost bliss or the utmost misery. Her mind was completely filled by one thought: "Is it possible no one will come up to me? Is it possible that not one of all these men will ask me to dance? No, that cannot be!" she thought. "They must know how I long to dance, how well I dance, and how they would enjoy dancing with me."

The strains of the polonaise, which had already continued for some time, were beginning to sound like a melancholy refrain in Natasha's ears. She wanted to cry. The count was at the other end of the room. The countess and Sonya and she stood in that crowd of strangers as lonely as in a forest, apparently with no one interested in them, no one wanting them.

ကွဲသန်းမထဲမှာ... စိပ်ညှပ်နေတဲ့အသံတွေ... ဝင်တွက်သွားလာနေကြတဲ့ ခြေသံတွေ... တစ်ဦးနဲ့တစ်ဦး နှုတ်ဆက်ပြောဆိုနေကြတဲ့ အသံတွေဟာ နာတာရှာအတွက် နားဆံသံအောင် သူ့ညာလှပိတယ်။ မီးရောင်တွေ တစ်စိတ်စိတ် တလက်လက်အရောင်တောက်နေတာတွေက သူ(မ)ကို ပိုပြီး မျက်စိပြာသွားစေတယ်။ အမျိုးသမီးတစ်ဝက်လောက်မှာ တွဲကမယ်အစေ့တွေ ရှိနိုင်ပြီးနေပြီ...။

ပြည်ပြည်ချင်း သိမ်သိမ်ပွေ့ပွေ့ တွဲကရတဲ့အကတစ်မျိုးကို ကစို့အတွက် သူတို့က နေရာယူနိုင်ပြီကြပြီ။ တွဲကစိုင့် ဖိတ်ကြားခြင်းမခံလို နံနံ့ကပ်ပြီး ချောင်ပိတ်ကုန်ခဲ့တဲ့အမျိုးသမီးတွေနဲ့ အတူ... သူ(မ)ရယ် သူ(မ)ရဲခိုင်ရယ် ဆိုညာရယ် သူတို့ကြားမှာ ကုန်ခဲ့သူကို နာတာရှာက ဖိထိတ်နေတယ်။ သူ(မ)က သူ(မ)ရဲသေးသွယ်တဲ့ လက်နှစ်ဖက်ကို ဘေးဘက်မှာချပြီး မတ်တတ် ရပ်နေတယ်။ သူ(မ)ရဲ့ ဝှံ့ပြီစသောရိုသေးတဲ့ ရှောင်နှစ်မြှောက် စည်းချက်ညီညီ မြှင့်တင်ပုံတို့နဲ့ ရင်နှုတ်လိုက်ပေးနေပိတယ်။ သူ(မ)က ပင့်သက်ရမှုအသက်အောင်ပြီး... သူ(မ)ရဲရတက်ကို တောက်ပ ဖိထိတ်တဲ့မျက်လုံးတွေနဲ့ ငေးခိုက်ပြီး ကြည့်လိုက်မိတယ်။ အကောင်းဆုံးအတွက်ကိုရော အဆိုးဆုံး အတွက်ကိုပါ ရင်ဆိုလိုက်တော့ စိတ်ထဲက အသင့်ပြင်ဆင်ထားမိတယ်။ (အမြင့်မားဆုံးသော ချမ်းမြေ့ မျက်နှာပူအတွက်ကိုဖြစ်စေ... သို့မဟုတ် အနက်ရှိုင်းဆုံးခံစားရမယ့် ဝေဒနာဒုက္ခအတွက်ကိုဖြစ်စေ ခံနိုင်အောင် တူညီသောအသင်္ဂါပျံ့နဲ့ ကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားမိတယ်။) သူ(မ)ရဲစိတ်ထဲမှာ လုံးဝ ပြည့်လျှမ်း နေတာကတော့ အတွေးတစ်ခုပါ... "ဘယ်သူကစဉ်းစားလေ့ မိအနားကို ချွင်းကပ်လာမှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်သလား? အဲဒီယောက်ျားတွေ အများကြီးထဲက တစ်ယောက်မှ ငါနဲ့တွဲကစို့ တောင်းဆိုမှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ဖြစ်နိုင်သလား? မဟုတ်တာ... ဒီလိုဖြစ်မလာနိုင်ပါဘူး!" လို့ သူ(မ) က တွေးနေမိတယ်။ "ကချင်လို့ ငါ ဘယ်လောက်တမ်းတနေတယ်ဆိုတာ... ငါ ဘယ်လောက်ကောင်းကောင်းမွန်မွန် ကတတ်တယ်ဆိုတာ... ငါနဲ့တွဲကရတာ သူတို့ဘယ်လောက်ထိ သာယာကြည်နူးရလိမ့်မယ်ဆိုတာ... တွေကို သူတို့တွေသိကိုသိသွားစေရမယ်"

ပြည်ပြည်သော တွဲကရတဲ့ အကအတွက် တီးမှုတ်နေတဲ့ ဝိတသံစဉ်လေးတွေနဲ့ ဆက်လက် ရောင်ပြနေတာ အချိန်တော်တော်ကြာပီပြီ (ဒီပေမဲ့) နာတာရှာရဲ့ နားတွေထဲမှာတော့... အလွမ်းသံစဉ်တွေ သံပြိုင်ကျော့ဆိုနေတဲ့ အဆွေးသီချင်းတစ်ပုဒ်... လို စတင်ကြားယောင်နေပီပြီ။ သူ(မ) ငိုချင်လာတယ်။ မြို့စားကြီးက အခန်းရဲ့ အခြားတစ်ဖက်စွန်းမှာရှိနေတယ်။ မြို့စားကြီးကတော်ရယ်။ ဆိုညာရယ်။ သူ(မ)ရယ်ကတော့ သူ့စိမ်းလူအုပ်စုတွေကြားမှာ မတ်တတ်ရပ်နေတယ်။ သစ်တောတစ်ခုအတွင်း ရောက်ရှိနေသလိုမျိုး အထီးကျန်လှပိတယ်။ ကြည့်ရတာ... ဘယ်သူကမှ သူတို့ကို စိတ်မဝင်စားသလို... ဘယ်သူကမှ သူတို့ကို မလိုလားသလိုပဲ။

He recognized her, guessed her feelings, saw that it was her debut.

Now from the orchestra came the distinct, precise, seductively stately rhythm of a waltz. A moment passed. No one had yet begun dancing. Natasha was ready to weep because it was not she who was dancing the first turn of the waltz.

PRINCE ANDREY, in the white uniform of a cavalry colonel, wearing stockings and dancing shoes, stood looking animated and bright in a circle of men not far from the Rostovs. Not listening to what those around him were saying, he was gazing first at the men intending to dance but who had not yet gathered the courage and then at the women who were breathlessly longing to be asked to dance.

At that moment, Natasha's despairing, dejected face caught his eye. He recognized her, guessed her feelings, saw that it was her debut, remembered her conversation of the window, and with an expression of pleasure on his face he approached Countess Rostov.

ဒါဟာ သူ(မ)ရဲ့ ပွဲဦးထွက်ဗွေခေတ်ဦး ကပွဲတက်ရောက်မှု ဆိုတာကိုလည်း သဘောပေါက်လိုက်တယ်။

အခုအခါမှာဆိုရင် သံစုံတီးခိုင်းကြီးက ထူနေရ... စည်းချက်ညီညီ ငြိမ်သောင်းသာယာ စွာ တွဲကရတဲ့ ဝေါင်းအကအတွက် ထင်ရှားပြတ်သားအနုစိတ်တဲ့ ညှိညှပ်ဖမ်းစားခွဲမက်စရာ တေးသံ သာတွေကို တီးခတ်နေပါပြီ။ အချိန်အခိုက်အတန့်လေး ကုန်လွန်ခဲ့ပါပြီ။ ဘယ်သူမှတော့ စတင် ကခုန်မှုကို မပြုကြသေးပါဘူး။ နာတာရှာက ငိုချင်ချင် ငိုလှလှဖြစ်နေပါပြီ။ ဘာကြောင့်ဆို ဝေါင်း အကရဲ့ ပထမအချိန်မှာ သူ(မ)က ကရမယ် သူမဟုတ်(တော့)လို့ပါ။

မင်းသားလေး အင်အရေ က မြင်းတပ်စိုက်ပျားကြီးတစ်စုံ ဖြူဖြူမွေးမွေးကို ဝတ်ဆင် ထားတယ်။ ခြေအိတ်ရှည်တွေ အကစိန်ပုံတွေကိုလည်း ဆင်မြန်းထားတယ်။ ငော့စံတော့စိမိသားရ နဲ့ မဝေးလှတဲ့ ယောက်ျားတွေ အသိုင်းအဝိုင်းကြားမှာ ရပ်နေတယ်။ သူ့ ကြည့်ရတာ တက်တက် ကြွကြွနဲ့ ကြည့်လင်ရွှင်ပျနေပုံပေါ်နေတယ်။ သူ့ဝန်းကျင်မှာ ဘာတွေပြောနေတယ်ဆိုတာကို နားမထောင်ဘဲ... ပထမဦးဆုံး—ယောက်ျားတွေတက်ဆီသို့ ငေးမောကြည့်နေလိုက်မိတယ်။ သူတို့က ကပွဲ ရည်ရွယ်ချက်တွေရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ အမျိုးသမီးတွေအသီးသီး တွဲကရဲ့ တောင်ဆိုရုံတဲ့သတ္တိမရှိသူတွေ... ဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ သူက အမျိုးသမီးတွေတက်ဆီလှည့်ပြီး ကြည့်လိုက်မိပြန်တယ်။ သူတို့တွေကလည်း တွဲကရန်တောင်ဆိုသံ... ရင်တမ... ပင့်သက်တောင် ယူရုံရုံတဲ တောင်(စောင်းချိုင်း)နေတဲ့သူတွေ... လေး။

အဲဒီအချိန်မှာ နာတာရှာရဲ့ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နဲ့ စိတ်စက်ကျ မချမ်းမြေ့တဲ့မျက်နှာလေးကို သူ့မျက်လုံးက ဖျတ်ခနဲမြင်လိုက်တယ်။ သူက သူ(မ)ကို မုတ်မိတယ်။ သူ(မ)ရဲ့ခဲစားချက်တွေကိုးစည်း တွေးတောမှန်းဆကြည့်မိတယ်။ ဒါဟာ သူ(မ)ရဲ့ ပွဲဦးထွက်ဗွေခေတ်ဦး ကပွဲတက်ရောက်မှု ဆိုတာကိုလည်း သဘောပေါက်လိုက်တယ်။ (သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး လေသဘောငါ)ပြတင်းပေါက်မှာ သူ(မ)ပြောခဲ့တဲ့စကားတွေကိုလည်း သတိရမိတယ်။ ဒီတော့ သူက သာယာကြည်နူးတဲ့မျက်နှာထား အမှုအရာနဲ့ ငော့စံတော့(ဝ)ပြုစားကြီးကတော်ရဲ့အနီးသို့ ချဉ်းကပ်သွားရောက်လိုက်တယ်။

“

**I have been
waiting a long
time for you . . .**

“Permit me to introduce you to my daughter,” said the countess, blushing.

“I have the pleasure of her acquaintance already, if the countess remembers me,” said Prince Andrey, with a low and courteous bow. He went up to Natasha, and raised his arm to put it around her waist before he had fully uttered the invitation to dance. He asked her if she would join him in the waltz, and the tremulous expression of Natasha’s face, ready for despair or for rapture, brightened at once into a happy, grateful, childlike smile.

“I have been waiting a long time for you,” that frightened, happy young girl seemed to say to him in the smile that shone out through the beginning of tears. She raised her hand to Andrey’s shoulder.

ANDREY WAS one of the best dancers of his day. Natasha danced exquisitely. Her little feet in their white satin dancing shoes performed their task swiftly and lightly, seemingly independent of her. Her face beamed with a rapture of happiness.

ကျွန်မ ရှင်ကို “
စောင့်စားမျှော်လင့်ခဲ့ရတာ
ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီကော ရှင်ရယ် ...”

“ရှင်ကို ကျွန်မရဲ့သမီးနဲ့ မိတ်ဆက်ပေးခွင့်ပြုပါ” လို့ မြို့စားကြီးကတော်က မျက်နှာပူပူနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော်နဲ့ သူ(မ)နဲ့က သိကျွမ်းဆင်မင်နဲ့ပိုပြီးသားပါ ခင်ဗျ... အကယ်၍များ မြို့စားကြီးကတော်... ကျွန်တော်ကို မှတ်မိတယ်ဆိုရင်ပေါ့ခင်ဗျ...” လို့ ရိုကျိုးရည်မျှန်စွာ ဦးညွတ်နှုတ်ဆက်ရင်း မင်းသားလေး အင်အေရ က ပြောလိုက်ပါတယ်။ သူက နာတာရှာအနားကို ကပ်သွားတယ်။ တွဲကစို့ အပြည့်အဝစိတ်ကြားခြင်း မပြုရသေးခင်မှာဘဲ သူ(မ)ရဲ့ခါးလေးကို ဖက်မယ်လို့... သူလက်ကို ပြောလိုက်တယ်။ သူက သူ(မ)ကို ခေါင်းကပွဲမှာ သူနဲ့တွဲပြီးကစို့ ဖိတ်ခေါ်ပြောကြားလိုက်တယ်။ ဝမ်းနည်းစိတ်ပျက်စရာအတွက်စရာ... နှစ်ထောင်းအားရ ပီတိသောမနဿဖြစ်ဖို့အတွက်ပါ... အသင့်ပြင်ဆင်ထားတဲ့ နာတာရှာရဲ့ တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေတဲ့မျက်နှာထားလေးက... သက်သွင်ပဲ တောက်ပဝင်းလက်သွားတယ်။ ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့ကျေနူးတင်တဲ့ (အပြစ်ကင်းစင်တဲ့)ကလေးလေးလို အပြုံးလေးနဲ့လေ...။

ကျလှလှပျက်ရည်တွေကြားကနေ ထွက်ပေါ်လာတဲ့... တောက်ပရွှန်းလက်တဲ့... အပြုံးပန်းလေးဟာ စိုးထိတ်ပျော်ရွှင်နေသူ မိန်းမပျိုလေးက “ကျွန်မ ရှင်ကို စောင့်စားမျှော်လင့်ခဲ့ရတာ ကြာမြင့်ခဲ့ပါပြီကော ရှင်ရယ်...” လို့ သူ့ကို ပြောပြနေတဲ့သံယောင်ရှိပါတော့တယ်။ သူ(မ)က သူ(မ)ရဲ့ လက်ကလေးကိုပြောကြားပြီး အင်အေရ ရဲ့ပခုံးပေါ်သို့ တင်လိုက်တယ်။

အင်အေရ ဟာ သူ့ခတ်သူအခါက အကောင်းဆုံးကနေချသည့်များ အနက်တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ နာတာရှာက အလွန်လှပသိမ်မွေ့ညက်ညောစွာ ကတယ်။ သူ(မ)ရဲ့ ငြူငွေ့တဲ့ ဝဲသားမိနပ်ကလေးတွေထဲမှ ခြေထောက်ကလေးတွေက သူ့တို့ရဲ့လှုပ်ဆောင်ဖွယ်ကိစ္စတွေကို လှင်မြန်ပေါ့ပါးစွာ လှုပ်ဆောင်နေပါတယ်။ သူ(မ)ကိုကြည့်ရတာ လွတ်လပ်(ပေါ့ပါးသွက်လက်)နေပါတယ်။ သူ(မ)ရဲ့ မျက်နှာလေးကတော့ ပျော်ရွှင်ဝမ်းမြောက်မှု ပီတိသောမနဿနဲ့ ပြုံးနေပါတယ်။

Natasha's bare neck and arms were slender; compared to Helene's, her shoulder were thin, her bosom undefined. But Helene seemed, as it were, covered with the hard varnish left by those thousands of eyes that had scanned her person, while Natasha was like a young girl revealed for the first time.

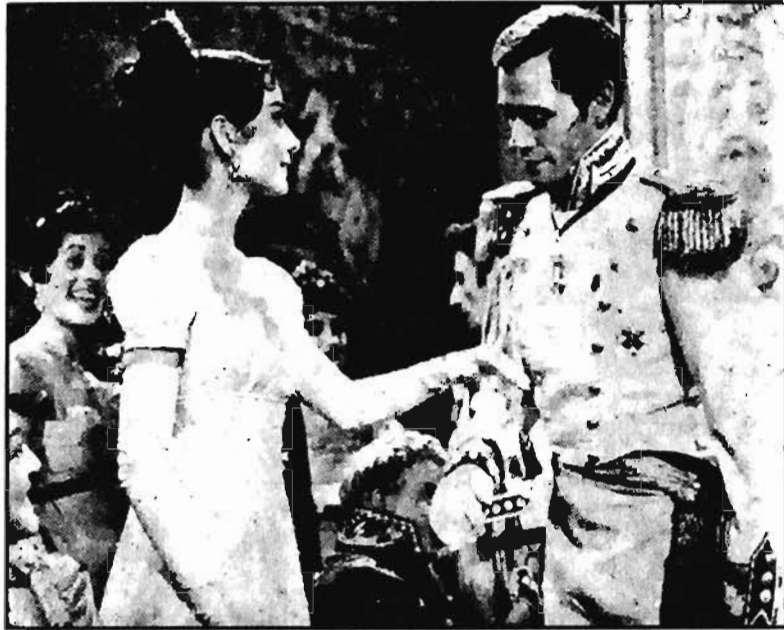
Andrey enjoyed dancing. He was eager to escape from the political conversations into which everyone tried to draw him. So he had made haste to dance, and had chosen Natasha for a partner because she was the first pretty girl that caught his eye. But no sooner had he put his arm around that slender, supple waist, and felt her stirring so close to him and smiling so near to him, than the intoxication of her charm filled his head. He felt himself full of life and youth again.

ထောင်ပေါင်း များစွာသော
မျက်လုံးတွေက သူ(မ)ရဲ့
ခန္ဓာကိုယ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ်
အနံ့အပြား
ကြည့်ရှုထားလို့ . . .

နာတာရှည် ပြောင်ရှင်းနေတဲ့ လည်တိုင်းနဲ့ လက်မောင်းလေးတွေက သေးသွယ်(လှပ)ပါတယ်။ ဟယ်လင်နဲ့စာလိုက်ရင် သူ(မ)ရဲ့ ပန်းလေးတွေက ကြုံလိုတယ်။ သူ(မ)ရဲ့ ရှေ့ရင်နှစ်လွှာက မပွဲ ပြီးသေးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဟယ်လင်ကတော့ ထောင်ပေါင်းများစွာသော မျက်လုံးတွေက သူ(မ)ရဲ့ ခန္ဓာကိုယ်ကို စေ့စေ့စပ်စပ် အနံ့အပြားကြည့်ရှုထားလို့—ဟာကျောတဲ့ အရောင်တင်ဆီတွေ တင်ကျန်နေခဲ့သလို ထင်ရတယ်။ နာတာရှည်ကတော့ ပထမဦးဆုံး အကြိမ်ပေါ်ထွက်လာတဲ့ မိန်းမပျိုလေးတစ်ယောက်နဲ့ တူပါတယ်။

အင်ဒရော့က ကရုဏာကို သာယာကြည်နူးအရသာတွေ့နေတယ်။ လူတိုင်းက သူ့ကို (သူတို့ စကားဆိုင်ထဲဝါပို့) ဆွဲသွင်းပို့ကြိုးစားနေတဲ့ နိုင်ငံရေးဆိုင်ရာ စကားဆိုင်ကနေ လွတ်မြောက်ပို့ သူက စိတ်အဆက်သွယ်နေတယ်။ ဒါကြောင့် ကရို သိပ်မြန်မြန် စီမံ(ခံစားခြင်း)တယ်။ ပြီးတော့ နာတာရှည်ဟာ သူ့မျက်စိမှာ စွဲမြဲတဲ့ ပထမဦးဆုံးမိန်းမချောမြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် သူနဲ့တွဲကစား အတွဲတစ်ဦးအဖြစ် သူ ရွေးချယ်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့... သူ(မ)ရဲ့ သေးသွယ်ပျော့ပြောင်းတဲ့ ဒါးကလေးကို သူ့လက်နဲ့လက်တွယ်ထားပြီးနောက် မကြာခင်... သူနဲ့နီးကပ်မှုကြောင့် သူ(မ)ရဲ့ စိတ်လှုပ်ရှားမှုတွေကို ခံစားရလို့မကြာခင်... သူ့အနားမှာ ကပ်ပြီး သူ(မ)ရဲ့ ပြုံးနေတဲ့အပြုံးလေးကို ခံစားရလို့ မကြာခင်... ဟယ် သူ(မ)ရဲ့ ညှို့တတ်နှစ်လို့လွယ် စွဲဆောင်မှုတွေရဲ့ ယစ်ပျဉ်းတွေက... သူ့ဒါင်းထံမှာ ပြည့်လှမ်းနေပါပြီ။ သူ့ကိုယ်သူ အပြည့်အဝတက်ကြွလန်းဆန်းပြန်လည်နေဖို့လာတယ်လို့ ခံစားလိုက်ရပါတယ်။

AFTER ANDREY danced with her, many other young men came up to ask Natasha to dance. Flushed and happy, Natasha passed on her superfluous partners to Sonya, and never stopped dancing all evening.

In one of the most merry cotillions before supper, Andrey again danced with Natasha. He reminded her of their first encounter and of what she had said on that moonlit night, and how he had happened to overhear her. Natasha blushed at this and tried to excuse herself, as if there were something to be ashamed of in the emotion to which Andrey had unwittingly played the eavesdropper.

အင်ဒရော့ သူ(မ)နဲ့ တွဲကပြီတဲ့အခါ... အခြား... အခြားမှားစွာသောလူငယ်တွေ နာတာရှာ ထံလာပြီး တွဲကပြီတောင်းဆိုတယ်။ နာတာရှာဟာ ရှက်သွေးပြန်း... မျက်နှာနီရဲပြီး လှေ့ရှင်နေပါတယ်။ သူ(မ)ထံ ကမ်းလှမ်းလာတဲ့ လူတွေအနက် မကနိုင်လို့ ပိုလှုံ့နေတဲ့လူတွေကို ဆိုညာနဲ့ လှံ့လေးတယ်။ နာတာရှာဟာ တစ်ညနေလုံး ကရတာ... ဘယ်တော့မှ နားရတယ်လို့ မရှိပါဘူး။

ညစာမစားမီ... ပျော်စရာ အကောင်းဆုံးဆုံတွဲအကတွေထဲမှ... ကနည်းတစ်မျိုးကို ကကြတဲ့ အခါ... အင်ဒရော့ နာတာရှာနဲ့ ထပ်ပြီး တွဲကတယ်။ သူက သူ(မ)ကို သူတို့နှစ်ဦး ပထမ ဦးဆုံးအကြိမ် စတင်တွေ့ဆုံခဲ့တဲ့အကြောင်းလေးတွေကို ခုတီရအောင် ပြန်လည်ပြောပြတယ်။ အဲဒီ လခဏာတုညမှာ သူ(မ)ဘာတွေပြောခဲ့ပုံ... ပြီးတော့ သူ(မ)ပြောတဲ့စကားကို သူ့အနေနဲ့ ဘယ်လိုတယ်ပုံ နားခွန်နားဖျားကြားခဲ့ပုံ... စသည်ဖြင့်ပေါ့။ အဲဒီစကားတွေကြားရတော့ နာတာရှာ ဟာ ရှက်သွေးပြန်း သွားတယ်။ ပြီးတော့ သူ(မ)ကိုယ်သူ(မ) ခွင့်လွှတ်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ အင်ဒရော့က မတော်တဆ ဦးနားထောင်ရင်ကြားသွားတဲ့... သူ(မ)ရဲ့ ပြင်ပြတ်တဲ့ စိတ်ခံစားမှုဟာ တစ်စုံတစ်ရာ အပြစ်ရှိသလိုမျိုးဖြစ် ခံစားရလိုလေ။

Like all men who have grown up in society, Andrey liked meeting someone different from the conventional society pattern. Such was Natasha, with her sense of wonder and delight, her shyness, and even her mistakes in speaking French. With her he behaved with special care, talking of the simplest and most pleasant subjects. Andrey admired the radiant brilliance of her eyes and her smile, a smile that had no concern with what was said but was simply a reflection of her own happiness.

“That girl is so charming,” thought Andrey, “so original, that she won’t be dancing another month before she will be married. She is something rare,” he thought, as Natasha tucked in the rose that was falling out of her bodice.

လူ့ဘောင်အဖွဲ့အစည်းမှာ ကြီးပြင်းနေထိုင်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတွေအားလုံးလိုပဲ... အစဉ်အလာ သမင်္ဂါကျမဟုတ်တဲ့... ကွဲပြားခြားနားတဲ့သူတစ်ယောက်နဲ့ တွေ့ဆုံရိုက်ကို အင်ဒေဂျာ နှစ်သက်တယ်။ အဲဒီလိုသူကတော့ နာတာရှာပါပဲ။ သူ(မ)ရဲ့ ရင်သပ်စွာမောအံ့သြစွယ်ရာနဲ့ နှစ်သက် ကြည်နူးဖွယ်ရာအာရုံ (အတွေ့အထိ)...။ သူ(မ)ရဲ့ ရှက်စနိုးဟန်ပန်းနဲ့ အရှက်အကြောက်၊ ပြီးတော့ ပြင်သစ်စကားပြောတဲ့အခါ မှားတဲ့ သူ(မ)ရဲ့အမှားကလေးတွေ... နဲ့အတူ နာတာရှာဟာ တစ်မှထူးသူပါပဲ။ သူ(မ)နဲ့ဆိုရင်... သူက အထူးဂရုစိုက်ပြီး ဆက်ဆံတယ်။ အရိုးရှင်းဆုံးနဲ့ နှစ်သက်ဖွယ် အကောင်းဆုံးအရာတွေကို ပြောတယ်။ အင်ဒေဂျာ သူ(မ)မျက်လုံးတွေနဲ့ သူ(မ)အပြုံးရဲ့ တောက်လှ ရှုန်ဆီဝင်းလက်မှုတွေကို ချီကူးတယ်။ သူ(မ)ရဲ့အပြုံးက... ပြောတာဆိုတာတွေနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ဘဲ (ဟန်ဆောင်ပြုံးမဟုတ်ဘဲ) သူ(မ)ရဲ့ကိုယ်ပိုင်ပျော်ရွှင်မှုကို ရောင်ပြန်ဟပ်နေတဲ့ အပြုံးတစ်ခုသာ ဖြစ်ပါတယ်။

“ဒီမိန်းကလေးဟာ သိပ်ချစ်ခင်နှစ်သက်ဖွယ်ကောင်းတယ်” လို့ အင်ဒေဂျာ တွေးနေမိ တယ်။ “တကယ့်ပင်ကိုယ် အရိုးခဲလေ...။ ဒီကြောင့် သူ(မ) လက်မထပ်မီ နောက်တစ်လမှာ သူ(မ) ကရတော့မယ်မဟုတ်ပေဘူး...။ သူ(မ)ဟာ တကယ်ကို ကြံ့တောင့်ကြံ့ခံ ရှာရာမိမိပေးလေး ယေ...” လို့ နာတာရှာက သူ(မ)ရဲ့အတွင်းအင်္ကျီထဲက ထွက်ကုလားတဲ့နှင်းသီးပန်းကို ပြန်ထိုးထည့်နေတဲ့ အချိန်မှာ... အင်ဒေဂျာ တွေးနေမိတယ်။

Count Rostov came up to them and invited Andrey to visit them. He asked his daughter whether she was enjoying herself. Natasha did not answer at once but just looked up with a reproachful smile that said, "How can you ask such a question?"

"I have never enjoyed myself so much before!" she exclaimed. Andrey noticed how her slender arms rose quickly as if to embrace her father and instantly dropped again. Natasha was happier than she had ever been in her life. She was at that height of bliss when one becomes completely kind and good and does not believe in the possibility of evil, unhappiness or sorrow.

မြို့စားကြီး ရေခဲတောင်က သူတို့အနားသို့ ရောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ အင်ဒရေ ကို သူတို့ဆီလာရောက်လည်ပတ်ဖို့ ဖိတ်ကြားတယ်။ သူက သူ့သမီးကို ပျော်ရဲလားလို့လည်း မေးလိုက်တယ်။ နာတာရှားက ချက်ချင်းတော့ ပြန်မဖြေဘူး။ ဒါပေမဲ့ အပြစ်တင်ဟန်... အပြုံးလေးနဲ့ မော့ကြည့်လိုက်တယ်။ "ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီလိုမေးခွန်းမျိုးကို မေးရတာလဲ?" ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ကိုဆောင်တဲ့ အပြုံးမျိုး...။

"ကျွန်မကိုယ် ကျွန်မ... အရင်ဘယ်တုန်းကမှ ခုလောက်မပျော်ရွှင်ဖူးဘူး...!" လို့ သူ(မ)က အာမေဇိုတ်သံဖြူပြီး ပြောဆိုတယ်။ သူ(မ)ရဲ့ သေးသွယ်တဲ့လက်မောင်းလေးတွေက သူ(မ)ရဲ့ ဝေခင်ကို ပွတ်ကတော့မယ်ဟန်နဲ့ အလျင်အမြန်မြောက်တက်သွားကြပြီး... ချက်ချင်းပဲ ပြန်ချသွားပုံကို အင်ဒရေက သတိပြုမိတယ်။ နာတာရှားက သူ(မ)ရဲ့ဘဝမှာ စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်ဖူးသမျှထက် ပိုပြီး စိတ်ချမ်းသာပျော်ရွှင်ရပါတယ်။ ချမ်းမြေ့ပျော်ရွှင်မှု အထွတ်အထိပ်ကိုရောက်နေတဲ့ သူ(မ)အနေနဲ့ ခုလိုအချိန်မှာ... အရာရာကိုအကြွင်းမဲ့ နှစ်လိုကောင်းမြတ်မှုတွေအဖြစ်နဲ့သာ ခံစားမိပြီး စိတ်မချမ်းသာစရာတွေ၊ ဒါမှမဟုတ် သောကတရားဆိုတဲ့ အဆိုးတွေ(လောကမှာ) ရှိနိုင်ဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာကိုတောင် သူမ ယုံကြည်လက်ခံနိုင်မှ မရှိတော့ပါဘူး။

Scene 12—Happiness Deferred

ONE EVENING, not long after the ball, Natasha runs into her mother's room. "Mama, I must talk to you just once more," she insists.

"About Andrey, I suppose"

"Mama, just think—Thursday, Friday, Saturday, Sunday, Monday—five whole days that I haven't heard from him. First he comes to see me every day and quite turns my head, then nothing happens. Everything is finished."

"Be patient," reassures the countess. "You must wait until a proper proposal is made. He will come back."

အခန်း(၁၂)
ပျော်ရွှင်မှုများကို ရွှေ့ဆိုင်း

ကပ္ပဲပြီးလို့မကြာမီ... တစ်ညနေခင်းမှာပေါ့... နာတာရှကာ သူ(မ)မိသင်္ဂုဏ်အခန်းထဲသို့ ပြောလှ
သွားပါတယ်။ "မာမာ... ကျွန်မ... မာမာကို စကားပြောစရာတစ်ခုလောက် ရှိတယ်" လို့ သူ(မ)က
တောင်းဆိုတယ်။

"အင်ဒေရနဲ့ ဖတ်သက်တဲ့အကြောင်းလို့ ငါ ထင်တယ်..."

"မာမာရယ် စဉ်းစားကြည့်စမ်းပါဦး—ကြာသပတေး၊ သောကြာ၊ စနေ၊ တနင်္ဂနွေ၊ တနင်္လာ
ငါးရက်လုံးလုံး သူ့ဆီက ဘာသတင်းစကားမှ ကျွန်မ မကြားရဘူး။ ပထမတော့... ကျွန်မနဲ့တွေ့
သူနေ့တိုင်းလာတယ်။ ကျွန်မကို စိတ်ကြီးဝင်... ဘဝင်မြင်စေခဲ့တယ်လေ။ ပြီးတော့... ဘာမှ ဖြစ်မလာ
ဘူး။ အရာရာဟာ ပြီးဆုံးသွားပြီ..."

"စိတ်ရှည်ရှည်ထားစမ်းပါကွယ်... မင်းကို တကယ် လက်ထပ်ခွင့်တောင်းတဲ့အချိန်ထိ စောင့်ရ
မယ်... လေ သူ ပြန်လာမှာပါ..." လို့ ပြုံးစားကြီးကတော်က အားပေးစကားပြောတယ်။

THE COUNTESS is right. Andrey has gone to his father's estate to get permission to propose to Natasha.

The crotchety old man, objecting that the Rostov family are nobodies, finally has to yield to Andrey's insistence, but only on condition that they postpone their marriage for one year.

Andrey returns to propose to Natasha and explain the condition. At first she is confused and hurt at the idea of waiting a whole year but at last, seeing how unhappy she is making Andrey, she says, "We have the rest of our lives. What's a year?"

မြို့စားကြီးကတော်ပြောတာ မှန်ပါတယ်။ နာတာရှည်ကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းရာမှာ (ဖခင်ရဲ့) သဘောတူခွင့်ပြုချက်ကို ရယူဖို့ အင်အဓဇက သူ့ဖခင်ရဲ့ကျေးလက်စံအိမ်တော်ကြီးကို သွားတယ်။ စိတ်ဆတ်တဲ့ (အင်အဓဇရဲ့ဖခင်) အဘိုးအိုလေးက (ပထမတော့) သဘောမတူဘူး။ ရော့စ်တောင်ပိသားဆုတွေဟာ ဘာမှအရေးမပါတဲ့ အညကြတွေဆိုပြီး အကြောင်းပြန်ကွက်တာ။ နောက်ဆုံးကျတော့ အင်အဓဇရဲ့ မရမကစွတ်တောင်းဆိုမှုကြောင့် လက်လျှော့အနည်းပေးခဲ့ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ စည်းကမ်းချက်တစ်ခုကို လိုက်နာမှသာလျှင်... ဆိုတဲ့အချက်နဲ့လျှော့ပေးလိုက်တာ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ရဲ့ လက်ထပ်ဖက်လာပွဲကို တစ်နှစ်ကြာအောင် ရွှေဆိုင်းပေးရမယ်... ဆိုတဲ့ စည်းကမ်းချက်ပါ။

အင်အဓဇက လက်ထပ်ခွင့်တောင်းဖို့ နာတာရှည်ထံ ပြန်လာတယ်။ ပြီးတော့ အခြေအနေကို ရှင်းပြတယ်။ ပထမတော့ သူ(မ)က စိတ်ရှုပ်ထွေးတွေ့သွားတယ်။ တစ်နှစ်လုံးလုံး စောင့်ရမယ်ဆိုတဲ့အစီအစဉ်အတွက် စိတ်ထိခိုက်သွားတယ်။ ဒါပေမဲ့... နောက်ဆုံးမှာ... သူ(မ) (ပြောဆိုပြုမူလုပ်ဆောင်ချက်တွေ)ဟာ ဘယ်လောက်ထိ အင်အဓဇကို စိတ်မချမ်းမသာဖြစ်နေစေတယ်ဆိုတာ သဘောပေါက်သွားပြီး... သူ(မ)က ပြောလိုက်တယ်... "ကျွန်မတို့မှာ ကျွန်မတို့ရဲ့ ဘဝတစ်သက်လုံးလုံး ကျွန်ရှိနေသေးတာပဲ။ တစ်နှစ်လောက်များ ဘာဖြစ်ရမှာလဲ...?"

Scene 13—Flirtation

ONE EVENING, in her box at the opera, Helene catches a signal from her young rake of a brother, Anatole. He has been struck with the beauty of Natasha, in the box next to Helene, and wants to get acquainted with the young lady whose engagement to Prince Andrey, now absent on a mission to Poland, is the talk of the town. Helene is happy to invite Natasha to her box and soon, as if by chance, Anatole appears and joins them.

ANATOLE DRAWS up a chair disturbingly close to Natasha. She is bewildered by the intense, almost hypnotic attraction he consciously seems to be exerting over her. Anatole greets his sister briefly, then directs his full attention to Natasha.

အခန်း (၁၃)
ချစ်တမ်းစကားခြင်း

တစ်ညနေမှာ... ဟယ်လင်က ဇာတ်ရုံအတွင်း သီးသန့်(ကာရံထားတဲ့ ခုံတွေနဲ့) သတ်မှတ်ထားတဲ့နေရာမှာထိုင်ရင်း အော်ပရာပြဇာတ် ကြည့်နေတယ်။ အဲဒီအချိန်မှာ သူ(မ)ရဲ့မောင်တော်သူ အနာတိုလီဆီကနေ အရိပ်အမြွက်နဲ့ အချက်ပြနေတာကို လှမ်းမြင်လိုက်တယ်။ အနာတိုလီက ပိုက်ကောင်းဆိုက်ကောင်း(ရုပ်ရည်ချော)သူ လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်ပေမယ့် အလောင်းအစား အငြော်အပိမ့်ကြားတဲ့ လူပေါ်ကြော့တစ်ယောက်ဖြစ်တယ်။ သူက ဟယ်လင်ထိုင်နေတဲ့နေရာနဲ့ ကပ်လျက် (သီးသန့်နေရာမှာ)ထိုင်ပြီး အော်ပရာကြည့်နေတဲ့ နာတာရှာရဲ့အလှကို စွဲမက်သွားတယ်။ ဒါကြောင့် အဲဒီမိန်းမချောလေးနဲ့ အသိအကျွမ်းဖြစ်ချင်တယ်။ အဲဒီအမျိုးသမီးလေးနဲ့ မင်းသားလေး အင်ဒေရတို့ နေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းသတင်းက တစ်မြို့လုံးမှာ အပြောများနေကြတယ်။ အခုလောလောဆယ်တော့ အင်ဒေရက နိုင်ငံရေးရာကိုစွဲကြောင့် ပိုလန်နိုင်ငံသို့စေလွှတ်ခံရတဲ့ မင်ရှင်အဖွဲ့ထဲမှာ ပါသွားတဲ့ အတွက် (မိခင်နိုင်ငံမှာ) မရှိဘူး ဟယ်လင်က နာတာရှာကို ဝမ်းသာအားရနဲ့ သူ(မ)ရဲ့သီးသန့်နေရာသို့ ဖိတ်ခေါ်တယ်။ မကြာမီမှာ... မတော်တဆ ကြုံကြိုက်သလိုလိုနဲ့ အနာတိုလီပေါ်ပေါက်လာပြီး သူတို့နှစ်ယောက် အော်ပရာကြည့်တယ်။

အနာတိုလီက ကုလားဆိုင်တစ်လုံးကို ဆွဲယူပြီး ကြောက်လန့်စရာကောင်းလောက်အောင် နာတာရှာနဲ့ကပ်လျက်မှာ သွားထိုင်တယ်။ သူ့ရဲ့အလွန်အကျွံ ညှဉ်းပမ်းစားကြိုးပမ်းမှုတွေကြောင့် သူ(မ)က စိတ်အနောင့်အယုတ်ဖြစ်ရတယ်။ သူ(မ)အပေါ်မှာ တရုတ်တရုတ် ညှဉ်းပမ်းစားစို့ အားထုတ်ကြိုးပမ်းပုံရတယ်။ အနာတိုလီက သူ့အစ်မကို သဘာလောက်နှုတ်ဆက်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ သူ့ရဲ့ အာရုံစိုက်မှုအားလုံးကို နာတာရှာသိ ဦးတည်ပေးလိုက်တော့မယ်။

“ARE YOU enjoying the performance?” Natasha asks.

“I haven’t looked at the stage all evening,” Anatole replies significantly. “I must see you again. You must come to my sister’s house soon.”

Natasha is uneasy. She has never felt this way before, not even with Andrey.

A FEW DAYS later, Helene calls on the Rostovs and invites them to a party at her home. She finds a chance to whisper in Natasha’s ear, “My brother just keeps sighing for you, my dear. He is madly in love with you.”

At Helene’s party, Anatole loses no time in assuring Natasha of his adoration. Completely captivated but frightened, Natasha attempts to flee from the house. Anatole follows her and, in a secluded corner, with Natasha clinging helplessly in his arms, he kisses her passionately.

“ကွဲကို ရင် တော်တော်နှစ်ခြိုက်ပါလား?” လို့ နာတာရှာက မေးတော့။

“ဟောဒီစစ်ညနေလုံး ဇာတ်နတ်က လှည့်တောင်မကြည့်မိပါဘူးဗျာ...” လို့ အနာတိုလီက အမိမြယ်မိပါနဲ့ ပြန်ပြောလိုက်တယ်။ “ကျွန်တော်လေ... ခင်ဗျားကို နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီး တွေ့ရမှကို ဖြစ်မှာခင်ဗျ... မကြာခင်အတောအတွင်းမှာ... ကျွန်တော့်အစ်မအိမ်ကို လာရမယ်နော်...”

နာတာရှာရဲ့စိတ်ထဲမှာ မလုံမလဲနဲ့ မသက်မသာစိတ်တထင့်ထင့်ဖြစ်ရတယ်လို့ ခံစားရတယ်။ သူ(မ)အနေနဲ့ ဒီလိုခံစားချက်မျိုးကို အရင်က တစ်ခါမှ မခံစားဖူးခဲ့ပါဘူး။ အင်အရေးတောင်မှ ဒီလိုမျိုးမခံစားမိခဲ့ပါဘူး။

ရက်အနည်းငယ်ကြာတော့... ဟယ်လင်က ရောင်တောင်ဝိသားစုထဲ အလည်အပတ်ရောက်လာတယ်။ ပြီးတော့ သူ(မ)ရဲ့အိမ်မှာကျင်းပမယ်ပါတီပွဲ (ညှော်ပွဲ)သို့ တက်ရောက်ကြဖို့ သူတို့ကို စိတ်ကြားတယ်။ သူ(မ)က အခွင့်အလမ်းတစ်ခုကို (မရ)ရအောင်ရှာပြီး... “ကျွန်မရဲ့မောင်ကတော့ ရှင့်ကို တမ်းတမ်းဆွဲချစ်နေမိပြီ... ရှင့်ကို ချစ်လွန်းလို့ အရှေးအမှူးဖြစ်နေပြီ... လေ” လို့ နာတာရှာရဲ့ နားနားကပ်ပြီး တီးတီးလေသံနဲ့ပြောသွားတယ်။

ဟယ်လင်ရဲ့ ပါတီပွဲမှာ အနာတိုလီက နာတာရှာအပေါ် သူ့ရဲ့ထာချိုတဲ့ ချစ်ခင်မြတ်နိုးမှုတွေကို အချိန်ဆွဲမနေဘဲ ဖွင့်ဟတယ်။ (ဘယ်၎်ဘယ်မျှ ချစ်ရပါကြောင်း) အခိုင်အမာပြောဆိုတယ်။ ဒါပေမဲ့ လုံးဝကို ညှိုးယူဖမ်းစားခံလိုက်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကြောက်လည်းကြောက်တဲ့ နာတာရှာဟာ အဲဒီအိမ်ကနေ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားတယ်။ အနာတိုလီက (လည်း အလစ်မပေးဘဲ) သူ(မ)ရဲ့နောက်က(ဖျက်ခြည် မပြတ်) လိုက်တယ်။ ချောင်ကျတဲ့အခန်းထောင့်တစ်နေရာရောက်တော့ အနာတိုလီက နာတာရှာ ကို (သူ့ရဲ့ရှင်ခွင့်အတွင်းသွင်းပြီး) ဖက်လိုက်တယ်။ ရင်ခွင်ထဲမှာ မရန်နိုင် မကန်နိုင်ဖြစ်နေတဲ့ သူ(မ)ကို သူက... ချစ်ရမှုကတော့ပြင်းပြစွာ (နှုတ်ခမ်းနဲ့) အနမ်းဆန်းတွေ ပေးအပ်လိုက်ပါတော့တယ်။

Scene 14—An Abduction Is Arranged—and Frustrated

ONE EVENING shortly after Helene's party, Sonya enters Natasha's room and finds her fast asleep with a folded note beside her. After a moment's hesitation, Sonya picks up the note and reads:

"Dearest Natasha—My fate is either to be loved by you, or to die. I know your parents will not give you to me. But if you love me, you need only say 'Yes' and then no human power can stop us. Anatole."

Terribly shocked, Sonya stares for a baffled moment at the calmly sleeping Natasha, then awakens her.

အခန်း(၁၄)

ဖြားယောင်းခေါ်ဆောင်ရန်စီစဉ်မှုနှင့် အစီအစဉ်ပျက်မှု

ဟယ်လင်ရဲ့ ပါတီပွဲပြီးလို့ မကြာမီ တစ်ညနေခင်းမှာ... ဆိုဗာက နာတာရှာရဲ့ အခန်းထဲ
ဝင်သွားတော့... နာတာရှာ နှစ်နှစ်ချိုက်ချိုက် အိပ်ပျော်နေတာတွေ့တယ်။ သူ(မ)ရဲ့ဘေးမှာက စာလေး
တစ်စောင်... ခေါက်လျက်ကလေးရှိနေတယ်။ စာကို ကြည့်သင့် မကြည့်သင့် ဆရာလောက်ချိတ်ချိတ်
ဖြစ်နေပြီးမှ... ဆိုဗာက စာကို ကောက်ယူပြီး ဖတ်လိုက်တယ်။

အချစ်ရသုံးသော နာတာရှာ

"ကိုယ့်ရဲ့ကြံ့ခာကတော့... မင်းက ကိုယ့်ကို ချစ်နိုင်လား... ဒါမှမဟုတ် ကိုယ် သေရမလား
ဆိုတာပါပဲ။ (မင်းက ကိုယ့်ကို မချစ်နိုင်ဘူးဆိုရင်တော့ ကိုယ် သေရပါလိမ့်မယ်။)
မင်းမိဘတွေက မင်းကို ကိုယ်နဲ့သဘောတူမှမဟုတ်ဘူးဆိုတာ ကိုယ်သိပါတယ်။ ဒါပေမဲ့...
မင်းက ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်ဆိုရင်တော့ "ချစ်တယ်" ဆိုတဲ့စကားလေးတစ်လုံး ကို ပြောလိုက်ရုံ
ပါပဲ...။ အဲဒီလိုသာဆိုရင်... ဘယ်လို လူ့စွမ်းအင် လူ့စွမ်းအားကမှ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကို
ဟန့်တားနိုင်စွမ်းရှိမယ် မဟုတ်တော့ပါဘူး။"

အနာတိုလီ

အလွန်အလွန်ကို အံ့ဩချောက်ချားတုန်လှုပ်သွားပြီး... ဘာလုပ်ရမလဲလို့ ဝေခွဲမရသေးတဲ့
ကာလမှာ... ဆိုဗာက ငြိမ်သက်အေးချမ်းစွာ အိပ်ပျော်နေတဲ့ နာတာရှာကို ငေးစိုက်ကြည့်နေမိတယ်။
မိဒီနောက်မှာတော့ သူ(မ)က နာတာရှာကို အိပ်ရာကနေ နိုးလိုက်တယ်။

Meanwhile, in Dolokhov's rooms, Anatole is making his preparations for a mock marriage and elopement, stowing handfuls of money loosely among the clothes packed into a small trunk.

Drowsily, Natasha responds, "Ah, Sonya, you're back." Then, noticing Sonya's expression, she says, "So! You have read the note. I'm glad! I could not have kept it from you any longer. We love each other desperately!"

Unable to believe her ears, Sonya cannot understand this sudden passion. "But you have seen Anatole only a few times! And what about Andrey? Natasha, I won't let you do anything foolish. I shall tell Pierre."

"Don't do that!" implores Natasha. "I can't live without Anatole!"

MEANWHILE, in Dolokhov's rooms, Anatole is making his preparations for a mock marriage and elopement, stowing handfuls of money loosely among the clothes packed into a small trunk.

"Where did you raise all that?" Dolokhov asks.

"From my sister Helene. Would you like some?" He holds out a handful of coins.

"No thanks. You'll need it all. Anatole, where are you going to take her?" Dolokhov demands thoughtfully. "Her family will certainly find out about that girl in Poland you had to marry. If you are caught, that would mean jail for you."

အိပ်ချင်မှူးတူးဖြစ်နေတဲ့ နာတာရှာက တုံ့ပြန်ပြောကြားတယ် "ဟာ... သို့ညာပါလား မင်းတောင် ပြန်ရောက်လာပြီ..." အဲဒီနောက် သို့ညာရဲ့မျက်နှာအမူအရာကို သတိပြုမိသွားပြီး... သူ(မ)က ပြောလိုက်တယ်။ "ဒီလိုဆိုရင်... မင်းက စာကိုဖတ်ပြီးပြီပေါ့...၊ ဝမ်းသာပါတယ်! ကိုယ်က လည်း ဒီထက်ပိုပြီး မင်းမသိအောင် ခုံးမထားချင်ပါဘူး။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကတော့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အရမ်းကိုချစ်မိနေကြပြီ...!"

(ဒီလိုစကားကြားရတာ) သို့ညာအနေနဲ့ သူ(မ)ရဲ့နှာမီးတွေကိုတောင် သူ(မ) မယုံကြည်နိုင် ပါဘူး။ ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ဒီ... ချစ်ရမှုက ချစ်ဇောဟန်ပြင်းပြမှုဆိုတာကို သူ(မ) နားမလည် နိုင်ပါဘူး...၊ "ဒါပေမဲ့ အနာတိုလီနဲ့ တွေ့ဖူးတာ ဘယ်နှစ်ကြိမ်ရှိသေးလို့လဲ... အချိန်ပိုင်းပဲ ရှိသေး တာပဲ...! ပြီးတော့ အဲဒီအရှေ့ပတ်သက်ပြီးတော့ ဘာလုပ်ကြမလဲ...? နာတာရှာ ဒီလိုမိုက်ရှူးရဲလုပ်တဲ့ ဘယ်အရာကိုမှ ငါ မင်းကို လုပ်ခွင့်ပြုမှာမဟုတ်ဘူး။ ငါ ပီယာရိုကို ပြောပြရလိမ့်မယ်..."

"အဲဒီလို မလုပ်လိုက်ပါနဲ့...!" လို့ နာတာရှာက အနူးအညွတ်တောင်းပန်တယ်။ "အနာတိုလီ မရှိဘဲ... ကိုယ်ဆက်လက်အသက်ရှင်နိုင်စွမ်းရှိမှာ မဟုတ်ပါဘူး...!"

အဲဒီအချိန်... အဲဒီကာလမှာပဲ အနာတိုလီက ဒီလိုကျော့(စ်)ရဲ့ အသုံးထဲမှာ (သူ့ရဲ့) ကြိုတင် ပြင်ဆင်မှုတွေကို လုပ်နေတယ်။ ဟန်ဆောင်လက်ထပ်ပွဲတစ်ခု ကွင်းပရိနဲ့ (နာတာရှာကို) နီးပြေးစွာ ပြင်ဆင်နေတာဖြစ်တယ်။ သေတ္တာလေးတစ်လုံးထဲသို့ အဝတ်အစားတွေ ထည့်သွင်းထုပ်ပိုးနေတုန်း အဝတ်တွေကြားမှာ ငွေဒင်္ဂါးအနည်းငယ်ကိုလည်း ချောင်ချောင်ချိချိထည့်လိုက်တယ်။

"ဒါတွေအားလုံး မင်း ဘယ်ကရှာလာတာလဲ...?" လို့ ဒီလိုကျော့(စ်) က မေးတယ်။ "ငါ့အစ်မ ဟယ်လင်သီကလေ...၊ မင်းကောနည်းနည်းလောက် ယူထားလိုက်ဦးမလား...?"

သူက ငွေဒင်္ဂါး လက်တစ်ချပ်လောက်ကို လှမ်းပေးလိုက်တယ်။ "နေပါစေ... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်...၊ အဲဒီအားလုံး မင်း အသုံးလိုလိမ့်မယ်...၊ အနာတိုလီ... (ကောင်မလေးကို) သူ(မ)ကိုမင်းက ဘယ်ခေါ်သွားမှာလဲ...?" လို့ ဒီလိုကျော့(စ်)က လေးလေး

နက်နက် စဉ်းစားရင်းမေးလိုက်တယ်။ "သူ(မ)ရဲ့မိသားစုက မင်းဟာ သူ(မ)ကို လက်ထပ်ဖို့ဆိုပြီး ပိုလန်သို့ခေါ်သွားကြောင်း ကျိန်းသေဖော်ထုတ်သိရှိမှာပဲ...၊ မင်းကို ဝမ်းမိသွားရင်... မင်း ထောင်ကျ လိမ့်မယ်..."

He wraps the cloak around Matrevna, picks her up in his arms and tosses her to Anatole, who catches her with a laugh and peels off the cloak.

Anatole smiles complacently. "It will be worth it," he says, "even if it's only a month—or even just a week with that girl. There are some things in life that a man simply has to have."

Now THE black-bearded Balaga comes in, the droshky driver who has driven for Anatole and Dolokhov on many a wild escape.

Dolokhov insists on giving Anatole the ermine cape of his mistress Matrevna, explaining. "Take this with you. I know something about this game. The girl will be shivering with fright. So wrap her up in this at once, or else as soon as she comes out into the cold night, she'll rush back into the house for her fur coat. And then, papa wakes up, mama screams, there's tears, shrieks, trouble. Always keep a young bird warm, my boy."

He wraps the cloak around Matrevna, picks her up in his arms and tosses her to Anatole, who catches her with a laugh and peels off the cloak.

Matrevna wails, "But my ermine wrap?" "You'll get another some day," Dolokhov answers her carelessly.

အနာတိုလီက ကိုယ့်ဟာကိုယ် အာရကျေနပ်စွာနဲ့ ပြောလိုက်တယ်။ "တန်ပါတယ်ကွ... တစ်လလောက်ဆိုရင်တောင်မှ... ဒါမှဟုတ်... ဒီမိန်းကလေးနဲ့ တစ်ပတ်လောက်နောက်ရတယ်ဆိုရင် တောင်မှ... တန်ပါတယ်။ ယောက်ျားတစ်ယောက်အနေနဲ့ ဘဝမှာ လုပ်ကိုလုပ်ရမယ့် အချို့ကိစ္စတွေ လည်း ရှိသေးတယ်လေ..." လို့ သူက ပြောလိုက်တယ်။

ပြောဆိုနေတုန်းမှာပဲ... မှတ်သိတ်ငွေပည့်ပည့်နဲ့ ဘယ်လာထီ(သို့သု) အနားထဲသို့ ဝင်လာ တယ်။ သူက ရထားမောင်းတဲ့သူ... သူက စည်းမဲ့ကမ်းမဲ့ ပရမ်းပတာ သည်းထိတ်ရင်ဖို ခွန်စားနား တော်တော်များများမှာ အနာတိုလီနဲ့ ဒိုလိုဏော့(စ်) အတွက် ရထားမောင်းပေးခဲ့တဲ့သူလေ...။

ဒိုလိုဏော့(စ်) က သူ့အပေါ်မယား မထာရီဖနာရဲ့ သားငွေအကြွရောင် အပေါ် တော်ရုံရည် ကို ယူသွားဖို့ အနာတိုလီသို့ ငွတ်အတင်တိုက်တွန်းနေတယ် (အဲဒီ အင်္ကျီလိပ်အကြောင်း) ရှင်းပြ ရင်းနဲ့လေ "ဒါကို မင်းနဲ့အတူယူသွား...။ ဒီလုပ်ကွက်ဒီလုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်ပြီး အချို့ဟာတွေကို ငါက သိထားတယ် ကောင်းပလေက လန့်ရပ်... ထိတ်လန့်ပြီး တုန်တုန်ယင်ယင်ဖြစ်နေလိမ့်မယ်...။ အကြောင်း ဒါနဲ့သာ သူ(မ)ကို ချက်ခွင်းရစ်ပတ်လွှမ်းခြုံတွေ့ချိန်ပေးလိုက်...။ ဒါမှဟုတ်ရင်... သူ(မ)က အေးဆက် နေတဲ့ ညခန်းမှာ အပြင်ဘက်ကို ပြောထွက်ချောက်ပုံက... လာခွင်း သူ(မ)ရဲ့ သားငွေအင်္ကျီကို ပြန်ယူဖို့ အိမ်ထဲသို့ ကသုတ်ကရက်နဲ့ ပြန်ဝင်လိမ့်မိမယ်။ အဲဒီနောက်မှာတော့ လေလေ...က နီးလာ လေလေက အော်ဟစ်...။ မှက်ရည်ပျံ့ပျံ့တွေ့ဆင်ကြ စိမ့်ညံ့နဲ့ အော်ကြဟစ်ကြ... နဲ့ ပြဿနာတွေပေါ်... ဒုက္ခတွေချောက်ကြတော့တာပဲ...။ ငှက်ငယ်လေးတစ်ကောင်ကို ထာဝရ ငွေငွေအောင်ထားရတယ်... ကိုယ့်လူရ..."

သူက မထာရီဖနာကို တော်ရုံခြုံလွှမ်းပေးလိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ(မ)ကို ငွေအင်္ကျီ အနာတိုလီသို့ ပစ်ပေးလိုက်တယ်။ အနာတိုလီက သူ(မ)ကို ရယ်ရယ်မောမောနဲ့ သိမ်းလိုက်ပြီး... တော်ရုံကို ချွတ်ခွာယူတယ်။

"ဒါပေမဲ့... ဒါက ကျွန်ုပ်ရဲ့ သားငွေထပ်ရုံပဲ..." လို့ မထာရီဖနာက (မကျေနပ်နဲ့) ညည်းညူမြည်တမ်းပြောဆိုတယ်။

"တစ်နေ့နေ့ကျရင် နောက်တစ်ထပ်ပြန်ရမှာပေါ့ကွ..." လို့ ဒိုလိုဏော့(စ်) က သူ(မ)ကို ရုပေစိုက်အရေးမထားဘဲ ပြောလိုက်တယ်။

IT IS A rainy night. Natasha repeatedly goes to the window. Her lover is late for their rendezvous. She does not know that Sonya has carried out her threat to send for Pierre and that Pierre has intercepted Anatole and sent him packing. When the figure of a man appears in the courtyard Natasha thinks it is Anatole at last. But it is Pierre.

NATASHA IS furious with Sonya and Pierre. "Natasha, how could you plan such a thing?" says Pierre. "What will you tell Andrey?"

"I've already written Andrey everything."

"Oh, so Andrey isn't good enough for you? You prefer instead a gambler, a liar, a man who is already married!"

မိုးတွေ ရွာသွန်းနေတဲ့ တစ်ညတာပါပဲ...။ နာတာရှာက ပြတင်းပေါက်ဆီကို အကြိမ်ကြိမ် အခါခါ... ထပ်တလဲလဲ သွား(ကြည့်)တယ်။ သူတို့ရဲ့ဆုံရပ်မှာ တွေ့ဆုံကြပို့ ချိန်းဆိုထားတာကို လာဖို့... သူ(မ)ရဲ့ ချစ်သူက နောက်ကျနေပါတယ်။ ဆိုညာက သူ(မ)အနေနဲ့ ပီယာရီကို ပြောလိုက်မယ်လို့ ကြိမ်းဝါခြိမ်းခြောက်ထားတဲ့အတိုင်း...။ ဆောင်ရွက်ခဲ့ပြီးပြီဆိုတာကို သူ(မ) (နာတာရှာ) မသိပါဘူး။ ဆိုညာက ပီယာရီကို အခေါ်လွှတ်တယ်။ ပီယာရီက အနာတိုလီနဲ့ ကြားမြတ်တွေ့ဆုံတယ်။ သူ့ကို ယယ်ယယ်နယ်နယ်ပြောဆိုပြီး ရှင်းဆုတ်ပစ်လိုက်တယ်။ ခြံဝင်းထဲမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်ရဲ့ ပုံပန်းသဏ္ဍာန် ပေါ်ပေါက်လာတဲ့အခါ... နောက်ဆုံးမှာ အနာတိုလီရောက်လာခဲ့ပြီလို့ နာတာရှာ ထင်လိုက်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့... ပီယာရီဖြစ်နေပါကောလား...။

နာတာရှာက ဆိုညာနဲ့ ပီယာရီကို ဒေါသအပျက်ခြောင်းခြောင်းထွက်တယ်။ "နာတာရှာ... ဘယ်လိုလုပ်ပြီး ဒီလိုကိစ္စမျိုးကို မင်း စီစဉ်ရတာလဲ...? အင်ဒဇေကို မင်း ဘယ်လိုပြော မလဲ...?" လို့ ပီယာရီက မေးလိုက်တယ်။

"အရာရာအားလုံး အင်ဒဇေကို စာနဲ့ရေးပြီး ကျွန်မ ဝှင်ပြောပြပြီးပါပြီ..."
"အို... ဒီလိုဆိုရင် အင်ဒဇေ က မင်းအတွက် ထိုက်တန်ကောင်းမြတ်တဲ့သူ မဟုတ်ဘူး ပေါ့...? သူ့နဲ့အစား မင်းက လောင်ကစားသမားတစ်ယောက် လူပိတ်တစ်ယောက် (လက်ထပ်ပြီးသား) အိမ်ထောင်ရှိတဲ့ လူတစ်ယောက်ကို မင်းက ပိုပိုနှစ်သက်သဘောကျနေတာပေါ့!" (လို့ ပီယာရီက ပြောပြတယ်။)

At first, Natasha thinks Pierre must be insane. But at last he convinces Natasha that Anatole had been planning to deceive her with a mock marriage.

OVERWHELMED BY shame and shock, Natasha takes to her bed. She becomes pale and thin, depressed and sick. One day, when Pierre calls on her, she gets dressed to see her "elder brother."

Pierre tries to solace her but Natasha is inconsolable. "I'm not worth your sympathy," she says. "I've thrown my life away!" And she bursts into tears of shame.

"Listen to me, Natasha," says Pierre, stumbling over his words. "If I were not my clumsy self but a fine, handsome, clever man, and if I were free to marry, I would be on my knees this very moment to ask for your heart and your love!"

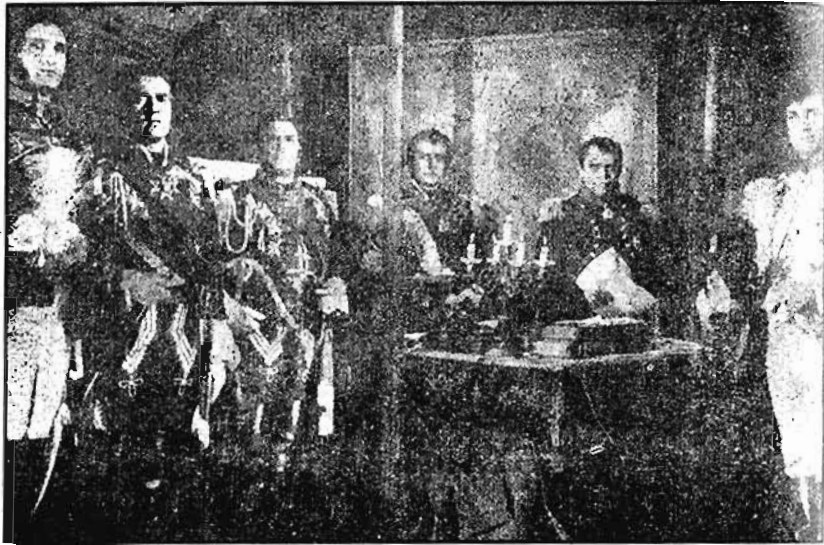
ငါဟာ လက်ထပ်ဖို့အတွက်
လွတ်လပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်သာ
ဖြစ်မယ်ဆိုရင်လေ...
ဟောဒီအချိန် ဟောဒီကာလမှာ...

ပထမတော့... ပီယာရီဟာ (မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောနေတယ်) ဂွေးနေတာဖြစ်ရမယ်
လို့ နာတာရှာက ထင်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးကျတော့... ဟန်ဆောင်လက်ထပ်ပွဲတစ်ခု လုပ်ပြီး
သူ(မ)ကို လိမ်လည်ဖို့ အနာတိုလီက ကြံစည်နေကြောင်း... နာတာရှာ ယုံကြည်လက်ခံလာအောင်
သူ(ပီယာရီ)က ဂွေးလင်းပြောပြနိုင်ခဲ့တယ်။

ရှက်စိတ် အံ့ဩထိတ်လန့်တုန်လှုပ်ချောက်ချာ့စိတ်တွေကြောင့် စိတ်ထိခိုက်ပြီး... နာတာရှာ
ဟာ အိပ်ရာထဲ ရန်ဆန်းလဲတော့တာပဲ။ သူ(မ)ဟာ ခြုံပုပ်ခြုံငုပ်နဲ့ မိန်လိုလာတယ်။ ဝမ်းနည်း
ညှိုးနွမ်း... စိတ်ဆတ်ကျပြီး နာမကျန်ဖြစ်တယ်။ တစ်နေ့... ပီယာရီက သူ(မ)ထံသွားရောက်
လည်ပတ်တယ်။ သူ(မ)က သူ(မ)ရဲ့ "အစ်ကိုကြီး" နဲ့တွေ့ဖို့ အဝတ်အစားလဲပြီး ထွက်တော့တယ်။

ပီယာရီက သူ(မ) စိတ်သက်သာရာရအောင် ဖြေသိမ်းပေးနိုင်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။ ဒါပေမဲ့
နာတာရှာကတော့ ဖြေဆည်လို့မရနိုင်ပါဘူး။ "ကျွန်မက ရှင့်ရဲ့ ကခုန်တာတွေ... အကြင်နာတွေနဲ့
မထိုက်တန်ပါဘူး" လို့ သူ(မ)က ပြောလိုက်တယ်။ "ကိုယ့်ကိုယ်ကို အလေးမထားလို့ ကျွန်မဘဝ
ကတော့ ဆုံးပါပြီ..." ပြီးတော့ ရှက်စိတ်ကြောင့် သူ(မ)က မျက်ရည်တွေ မြိုင်မြိုင်ကျလာတယ်။

"ငါပြောတာကို နားထောင်စမ်းပါဦး နာတာရှာ" လို့ ပီယာရီက စကားတွေ အထစ်ထစ်
အငေါ့ငေါ့နဲ့ပြောလိုက်တယ်။ "တကယ်လို့သာ... ငါဟာ ခုလို ကိုးရီးကားယား ပုံမကျ... ဖန်မကျ
ကြီးဖြစ်ပေမယ့်... နှစ်လို့ပွယ်ကောင်တဲ့လူတစ်ယောက်... ချောမော့ညွှားတဲ့လူတစ်ယောက်...၊ တော်တဲ့
လူတစ်ယောက်သာ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်၊ ပြီးတော့ ငါဟာ လက်ထပ်ဖို့အတွက် လွတ်လပ်တဲ့ လူတစ်ယောက်
သာ ဖြစ်မယ်ဆိုရင်လေ... ဟောဒီအချိန် ဟောဒီကာလမှာ... (မင်းဆွေရှုမှောက်) နှုထောက်ပြီး မင်းဆွေ
နဲ့လုံးသားနဲ့ မင်းဆွေမတ္တာကို ငါ တောင်းခံမိမှာပဲ။ (မင်းဆွေဘဝဟာ မဆုံးသေးပါဘူး။ ငါ အဲဒီ
လောက် တန်ဖိုးထားပါတယ်)" လို့ ပီယာရီ က ပြောလိုက်တယ်။

အခန်း (၁၅)
ကျူးကျော်ဝင်ရောက်ခြင်း

Scene 15—Invasion!

THE UNEASY Armistice between France and Russia has come to an end. The forces of Napoleon are poised on the bank of the Niemen River. To cross it means to cross into Russian territory—in one word, *invasion*.

Czar Alexander sends an eloquent message to Napoleon. But it is too late for mere words to dam the flow of history. Napoleon gives orders to cross the Niemen at dawn. If there is to be talk of peace, says Napoleon, it will have to take place in Moscow!

At a time such as this, the everyday drama of human existence seems suspended for a moment.

ပြင်သစ်နှင့် ရုရှား နှစ်ပြည်ထောင်အကြား... ရုတ်တရက်အေးရတဲ့ (ခေတ္တ စစ်မတိုက်ဘဲ ရပ်ဆိုင်းထားရန် သဘောတူညီမှု) စစ်ဆိုင်းကာလဟာ နိဂုံးချုပ်ခဲ့ပါပြီ။ နပိုလီယံရဲ့ တပ်တွေကို နိမ့်နိမ့်မြစ်ကမ်းပါးပေါ်မှာ အသင့်အနေအထားနဲ့ ချထားပြီးပါပြီ။ အဲဒီမြစ်ကို ကူးလိုက်တယ်ဆိုတာ က ရုရှားပိုင်နက်နယ်ပြေထဲသို့ ဖြတ်သန်းဝင်ရောက်တယ်ဆိုတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ပါပဲ။ စကားတစ်လုံးတည်းနဲ့ ပြောရမယ်ဆိုရင်တော့... ကျူးကျော်ဝင်ရောက်မှု... ပဲ။

ဇာဘုရင် အလက်ဇန္ဒားက နပိုလီယံထံ နှုတ်ရေးကောင်းတဲ့ ပဋိသန္ဓာရ သတင်းစကား တွေပေးပို့တယ်။ ဒါပေမဲ့ သမိုင်းဆိုင်ရာအဟုန်ကို စကားလုံးလေးတွေနဲ့သာ တပ်တုတ်ဖို့ ဆန္ဒရှိခဲ့တာ နောက်ကျလွန်းသွားပါပြီ။ အရုတ်တက်လင်းအားကြီးမှာ နိမ့်နိမ့်မြစ်ကိုဖြတ်ဖို့ နပိုလီယံက အမိန့်တွေ ပေးလိုက်ပါပြီ။ "ပြင်သစ်ရေးစကားပြောခွင့်ရင်... မော်စကိုရောက်မှ ပြောကြတာပေါ့...!" လို့ နပိုလီယံ က ဆိုတယ်။

အဲဒီလိုဖြစ်ပျက်နေတဲ့အခါသမယမှာ လူသားထုဖြစ်တည်မှုရဲ့ ဖြစ်ရိုးဖြစ်စဉ် အလွမ်းအသွေ အပုံပုံဇာတ်လမ်းစုံဟာ အခိုက်အတန့်အားဖြင့် ဆိုင်းငံ့ရပ်တန့်သွားတယ်လို့ ထင်ရပါတယ်။

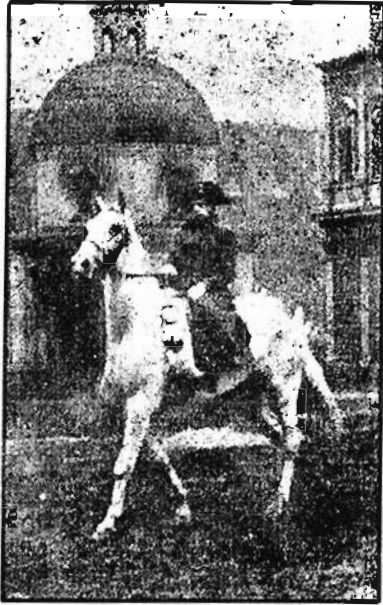

THE SLAVES OF HISTORY

NOTE : Having brought the narrative of "War and Peace" to the point where Napoleon begins the fateful invasion of Russia, Tolstoy pauses to discuss this event in terms of his personal philosophy of history. Because "War and Peace" is unique in the way it not only explains history through the story of human beings but also helps us understand human beings through its sense of history, it is appropriate that we pause with Tolstoy to dwell on the thoughts he offers. For this reason, the famous passage From Book Nine, Chapter 1 of "War and Peace", commenting on kings and dictators as the slaves of history, is quoted in slightly condensed form on this and the following page.

သမိုင်း၏ကျေးကျွန်များ

မှတ်ချက် ။ ။ "စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေး" နောက်ကြောင်းပြန်ဇာတ်လမ်းဟာ နပိုလီယံရဲ့ ကြွရာ ငင်းတဲ့... ရုရှားပြည်တွင်းသို့ ကျူးကျော်ဝင်ရောက်မှု... အရောက်မှာ တော်လစ်တိုင်းက (ဇာတ်လမ်း ကို) ခေတ္တရပ်နားဆိုင်းငံ့ပါတယ်။ သူ့ရဲ့သမိုင်းဆိုင်ရာ ကိုယ်ပိုင်အယူအဘောတရားတွေကို ဆွေးနွေးဖို့ အတွက် ရပ်နားတာဖြစ်ပါတယ်။ စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးဟာ ပြိုင်ဘက်ကင်းလောက်အောင် တစ်မှုထူးခြား ပါတယ်။ သမိုင်းကို လူသားတွေရဲ့ အဖြစ်အပျက်ဇာတ်လမ်းတွေမှတစ်ဆင့် ရှင်ပြုရုံသာမကပါဘူး လူသား တွေကို ကျွန်တော်တို့နားလည်အောင် သမိုင်းအပေါ်ဒီယူတတ်မှု... စဉ်းစားဉာဏ်... ဆင်ခြင်တုံတရားတွေ နဲ့ပါ ကူညီထားတဲ့အတွက်... ကျွန်တော်တို့လည်း တော်လစ်တိုင်းနဲ့အတူ သူ ပေးအပ်တဲ့အတွေးတွေပေါ်မှာ တစ်လည်လည်တွေးတောစဉ်းစားရင်း... ခေတ္တရပ်နားမှ သင့်လျော် မှာဖြစ်ပါတယ်။ အဲဒီခေတ်မှာ အကြောင်းရင်းခံကြောင့် စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးစာအုပ် အတွဲ (၉)အခန်း (၁)ပါ ဘုရင်များ... အာဏာရှင်များအား သမိုင်းရဲ့ကျေးကျွန်များအဖြစ် မှတ်ချက်ချပေးထားတဲ့ နားလည်ကျော်စာပိုဒ် ကို အနည်းငယ်အနစ်ချုပ်ပုံစံနဲ့ ဒီစာမျက်နှာ... နောက်စာမျက်နှာတွေပေါ်မှာ ကိုးကားဖော်ပြထားပါတယ်။

ON THE TWELFTH of June, 1812, the forces of Western Europe crossed the Russian frontier and the war began. In other words, an event took place contrary to human reason and to human nature. Millions of men perpetrated against one another so great a mass of crime, fraud, swindling, robbery, forgery, counterfeiting, plunder, incendiarism and murder that all the annals of all the criminal courts of all the world could not total such a sum of wickedness in entire centuries. And yet, the men who committed these crimes did not regard themselves as criminals.

What were the causes of this extraordinary event? Historians assert that the causes were the insult offered to the Duke of Oldenburg, the ambition of Napoleon, the firmness of Czar Alexander, the mistakes of diplomats and so on. According to them, if only Matternich or Talleyrand had—in the interval between a reception and a court ball—taken pains to compose a more judicious diplomatic note, or if only Napoleon had written to Alexander, “I consent to restore his duchy to the Duke of Oldenburg,” there would have been no war.

၁၈၁၂ ခု၊ ဇွန်လ (၁၂)ရက်နေ့မှာ... အနောက်ဥရောပတစ်ပွဲတွေဟာ ရုရှားနယ်စပ်ကို ဖြတ်ကျော်တယ်။ ဒီတော့ စစ်ကြီး စတင်ဖြစ်ပွားခဲ့ပါတယ်။ တစ်နည်းအားဖြင့်ပြောမယ်ဆိုရင်တော့... လူသားတွေရဲ့ အသိဉာဏ် ဆင်ခြင်တုံတရား... လူသားတွေရဲ့ သဘာဝစီကော်ကွဲတာတွေနဲ့ ဆန့်ကျင် တဲ့ ဖြစ်ရပ်ကြီးတစ်ခု ဖြစ်ပျက်ခဲ့တယ်... လို့ ဆိုရပါမယ်။ သန်းပေါင်းများစွာသော လူသားတွေဟာ တစ်ယောက်အပေါ်တစ်ယောက် ဖြစ်မှုကြီးတွေ ကျူးလွန်ခဲ့ကြတယ်။ အလွန်ကြီးမားတဲ့ ဖြစ်မှုစုံစုံ တစ်ပုံတစ်ပင်ကြီးကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြတာဖြစ်တယ်။ လိမ်လည်မှု... ကလိမ်ကပ္ပမှု... လုယက်မှု... စာချုပ် စာတမ်း(စသည်) လိမ်လည်အတပြုမှု... (ငွေစက္ကူ) အတပြုလုပ်မှု... စစ်မက် ဖြစ်ပွားနေစဉ်ကာလမှာ ဖြိုးတွေ ရွာတွေကနေ ရွှေငွေပစ္စည်းလုယက်မှု... အိမ်ရာအသောက်အအုံတွေကို ဥပဒေမဲ့မီးရှို့မှု၊ ဖြီးတော့ လူသတ်မှု... စတဲ့ ဖြစ်မှုတွေကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြတာဖြစ်တယ်။ ရာစုနှစ်တွေအားလုံးအတွင်း... ကမ္ဘာတစ်ဝှမ်းလုံးရဲ့... ရာဇဝတ်ပြစ်မှုဆိုင်ရာ တရားရုံးအားလုံးရဲ့ နှစ်အလိုက်မှတ်တမ်းတွေအားလုံးကို စုစုပေါင်းစာရင်းချုပ်လိုက်ရင်တောင်မှ... ဒီလိုမျိုး ကောက်ကွစ် စဉ်းလဲယုတ်မာမှုမျိုးကို မမီနိုင်ပါဘူး။ အဲဒီလို ကျူးလွန်ထားတာတောင်မှ... ဒီရာဇဝတ်ပြစ်မှုကြီးတွေကို ကျူးလွန်ခဲ့ကြသူတွေက... သူတို့ကိုယ်သူတို့... ဖြစ်မှုကျူးလွန်သူ ရာဇဝတ်ကောင်တွေလို့ မသတ် မှတ်ကြပါဘူး။

ဒီ... ထူးခြားတဲ့ အံ့မခန်းဖြစ်ရပ်ရဲ့ အခြေခံအကြောင်းရင်းတွေဟာ ဘာတွေပါလဲ? သမိုင်း ပညာရှင်တွေကတော့ လူတွေ လက်ခံလာအောင် အကြောင်းရင်းတွေကို အခိုင်အမာပြောဆိုခဲ့ပါတယ်။ အိုလ်ဒင်းဘတ် မြို့စားကြီးကို ထိပါးစေကာမူ... နပိုလီယံရဲ့ ပြင်းပြတဲ့ လောဘဂရုဏ်းရည်မှန်း ချက်ကြီးမှု... ဇာဘုရင် အလက်ဇန္ဒာရဲ့ တင်းမာမှု... သံတမန်တွေရဲ့ မှားယွင်းချွတ်ချော်မှု... စသည်... စသည်ဖြင့်ပေါ့။ သူတို့အလိုအရကတော့... အကယ်၍ မက်တားနစ် သို့မဟုတ် တယ်လီရီန် တို့ကသာ — အခမ်းအနားဖြင့် ကြိုဆိုညွှန်ပဲ့နဲ့ ရှေ့နန်းတော်ကွဲသဘင်... ကြားကာလမှာ— ပိုမိုပြီး အမြော်အမြင် ဆင်ခြင်တုံတရားနဲ့ပြည့်စုံတဲ့ သံတမန်ရေးရာသဝဏ်လွှာ တစ်စောင်ကို အပင်ပန်းခံ ကြိုးစားရေးသားခဲ့မယ်ဆိုရင်... သို့တည်းမဟုတ် အကယ်၍... နပိုလီယံကသာ ဇာဘုရင်အလက်ဇန္ဒာ ထံ “အိုလ်ဒင်းဘတ် မြို့စားကြီးအား မြို့စားဆိုင်နက်... မူလရာထူးအဆောင်အယောင်တို့ကို ပြန်လည် ပေးအပ်ရန် ကျွန်ုပ် သဘောတူပါသည်” လို့ ရေးသားအကြောင်းကြားခဲ့ရင်... စစ်ကြီးဖြစ်ပွားလာစရာ မရှိဘူး... လို့ ဆိုပါတယ်။

We can understand Napoleon's supposing the cause of the war to be the intrigues of England; how to the members of the English Parliament the cause seemed to be Napoleon's ambition; how to the merchant class the war seemed due to the

“Continental System” that was ruining Europe; how some diplomats of the time set it down to the fact that Memorandum No.178 had been awkwardly worded. We may well understand contemporaries believing in such “causes,” and in a countless endless number more, because of the infinite variety of men's points of view.

But to us of a later generation, contemplating in all its immensity the accomplished fact and seeking to penetrate its fearful significance, those explanations must appear insufficient. To us it is inconceivable that millions of Christians should have killed and tortured each other because Napoleon was ambitious, or Alexander firm, or English policy crafty, or the Duke of Oldenburg badly treated.

နပိုလီယံရဲ့ ထင်မှတ်ယူဆချက်(ဖြစ်တဲ့)— စစ်ဖြစ်ရန် အကြောင်းရင်းက အင်္ဂလန်နိုင်ငံရဲ့ ခြေဖုန်းခတ်ခြင်း... ကြိတ်ကြဲခြင်းကြောင့်ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်တော်တို့ နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။ အင်္ဂလိပ်လိမ်မန် အဖွဲ့ဝင်တွေကတော့လည်း နပိုလီယံရဲ့ လောဘဂုဏ်ကြောင့် ဘယ်လိုစစ်ဖြစ်ရတယ်လို့ ထင်မြင်ယူဆ ပုံ...။ ကုန်သည်လူတန်းစားအလွှာတွေကတော့လည်း စစ်ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းက “ပင်မ ဥပဒေပုဂ္ဂိုလ်နဲ့ ဆိုင်တဲ့ ဖွဲ့စည်းပုံနည်းစနစ်”ကြောင့် ဖြစ်ဟန်တူတယ်။ အဲဒီစနစ်က ဥပဒေပုဂ္ဂိုလ် ဖျက်ဆီးနေတာဖြစ်တယ် လို့ဆိုတယ်။ အဲဒီခေတ်က သံတမန်အချို့ကတော့ သဘောတူ စာချုပ်ပုဂ္ဂိုလ်အမှတ် ၁၇၈ ကို အချိုးကျနည်းလျော်မှုမရှိတဲ့ စကားလုံးရွေးချယ်သုံးနှုန်းတဲ့အချက် ကြောင့်ဖြစ်တယ်လို့ ငေးမှတ်ခဲ့ကြပြန်တယ်။ အဲဒီခေတ် အဲဒီအခါက ခေတ်ပြိုင်—တစ်ခေတ်တည်းမှာ နေထိုင်ခဲ့ကြသူတွေရဲ့ အဲဒီလို... အကြောင်းရင်း တွေနဲ့ပတ်သက်ပြီး ယုံကြည်တာတွေကို ကျွန်တော်တို့ ကောင်းကောင်းသဘောပေါက်ပေးနိုင်ပါတယ်။ ပြီးတော့ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင်များပြားလှတဲ့ လူအမျိုးမျိုး စိတ်အတွေ့တွေ... ရှုထောင့်အစုံစုံကြောင့် မရေမတွက်နိုင်... မကုန်ဆုံးနိုင်လောက်အောင် ပိုမိုများပြားတဲ့အကြောင်းရင်းတွေလည်း ရှိနိုင် ပါသေးတယ်။ (အဲဒီလိုလည်း သဘောပေါက်ပေးနိုင်ပါတယ်)

ဒါပေမဲ့... နောက်မျိုးဆက်သစ်တွေဖြစ်တဲ့ ကျွန်တော်တို့အတွက်ကတော့... အားလုံးသော စစ်ရဲ့ အလွန်ကြီးမားတဲ့ ပမာဏ၊ တတ်ကျွမ်းပိုင်နိုင်တဲ့ အချက်အလက်တွေနဲ့ ချင်ချိန်စဉ်းစား... စိတ်ကူး မုန်းဆဲကြည့်တဲ့အခါ... ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ အဓိပ္ပါယ်ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ အရေးပါမှုတွေကို ထိုးထွင်းသိမြင်အောင် ရှာဖွေကြည့်ပြီးတဲ့အခါ... အဲဒီ... အဲဒီ... ထိုထိုသော ရှင်းလင်းချက်တွေဟာ မလုံလောက်ဘူးဆိုတာ ပေါ်ပေါက်လာပါတယ်။ ကျွန်တော်တို့ အတွက်ကတော့— နပိုလီယံ လောဘ ဂုဏ်ကြီးလို့... ဒါမှမဟုတ် ဇာဘုရင် တင်းမာလို့... အင်္ဂလိပ်တို့ရဲ့ မူဝါဒပေါ်ပေါ်ဟာ ဉာဏ်နိဗ္ဗာန်နက်များလို့...။ အိုလ်ဒင်းဘတ်မြို့စားကြီးကို ဆိုးဝါးစွာ ပြုမူဆက်ဆံလို့— စတဲ့ စတဲ့ အကြောင်းပြချက်တွေကြောင့်... သန်းပေါင်းများစွာသော ခရစ်ယာန်တွေဟာ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦး သတ်ကြဲဖြတ်ကြဲ နှိပ်စက်ကလုပြုကြ... တာတွေဟာ မယုံကြည်နိုင်လောက်အောင် ဖြစ်ရပါတယ်... စိတ်ကူးလို့တောင်မရတဲ့ အရာတွေပါပဲ။

THE MORE deeply we search for causes, the more of them we discover. Every single cause, even a whole group of causes taken together, strikes us as being equally true in itself, and equally deceptive through its insignificance in comparison with the immensity of the result.

Perhaps without any one of these causes, nothing would have happened. And so all these causes—myriads of causes—coincided to bring about what happened. Consequently, nothing was exclusively the cause of the war, and the war was bound to happen simply because it was bound to happen. Millions of men, repudiating their own common sense and their human feelings, were bound to move from west to east, and to slaughter their fellows, just as some centuries earlier other hordes of men had moved from east to west to slaughter their fellows.

အကြောင်းတရားတွေကို ကျွန်တော်တို့ ပိုပြီးလေးလေးနက်နက်ရှာလေလေ...၊ သူတို့ကို ကျွန်တော်တို့ ပိုမိုတွေ့ရှိရလေလေ ဖြစ်ပါတယ်။ အကြောင်းတရား အခုအဝေးတစ်ခုလုံး အတူတကွ စုပေါင်းဖြစ်ပျက်နေတယ်လို့ ဆိုသည့်တိုင်အောင်...၊ အကြောင်းတရားတစ်ခုစီတိုင်း... တစ်ခုစီတိုင်းဟာ သူ့ဘာသာ... တူတူညီညီမှန်ကန်နေတယ်လို့ ကျွန်တော်တို့ကတော့ တွေးဆသဘောပေါက်ကြပါတယ်။ ပြီးတော့ အလွန်ကြီးမားလှတဲ့ အကျိုးဆက်ပမာဏနဲ့ မှိုင်းစာလိုက်ရင်... တူတူညီညီ... လှည့်စားမားပွင်း ပါတယ်။ (အချက်အလက်အကြောင်းရင်းတိုင်းမှာ မှန်တာတွေရှိသလို... မှားတာတွေလည်း ရှိတယ်)

အဲဒီအကြောင်းရင်းတွေထဲက တစ်ခုခုပိုတူးဆိုင် ဘယ်အရာမှလည်း ဖြစ်ပျက်လာခဲ့လိမ့်မယ် မဟုတ်ဘူးပဲ။ ဒီလိုဆိုရင်... အဲဒီအကြောင်းရင်းအားလုံး... မရေတွက်နိုင်တဲ့ အကြောင်းရင်း အမြောက် အမြား—ဟာ ဖြစ်ပျက်ပီရန်အတွက် တစ်ချိန်တည်း ဖြစ်ပျက်တိုက်ဆိုင်ခဲ့တယ်... (လို့ ဆိုရမယ်)။ အဲဒီအကြောင်း... စစ်ဖြစ်ရတဲ့အကြောင်းရင်းဟာ သီးသန့်... ဒီအကြောင်းကြောင့်ပါ... လို့ ပြောရန် ဘယ်အရာမှ မရှိပါဘူး။ စစ်ပွဲကြီးဖြစ်ပွားခဲ့တာဟာ အခြေအနေအရ... ဖြစ်ကို... ဖြစ်ရ မှာဖြစ်တဲ့အတွက်ကြောင့်သာလျှင် ဖြစ်ပါတယ်။ သန်းပေါင်းများစွာသောလူသားတွေဟာ သူတို့ရဲ့ ဘဝလေးအသိဉာဏ်တွေ လူသားရဲ့ စိတ်ခံစားမှု စနာမှုတွေကို စွန့်လွှတ်ပယ်ဖျက်ပြီး အနောက်(တိုင်း)မှ အရှေ့(တိုင်း)သို့ ချီတက်ခဲ့ကြရ တယ်။ သူတို့ (ဇာတ်တူသား) လူသားအချင်းချင်းကို သတ်ပွဲကြီးကွင်းသို့ ချီတက်ခဲ့ကြတာဖြစ်တယ်။ ဒီထက်စောစောရာစုနှစ်တွေက... လူစုလူအုပ်ကြီးတွေ... အရှေ့(တိုင်း)မှ အနောက်(တိုင်း)သို့ ချီတက်... လူသတ်ပွဲကြီးတွေ ကျင်းပခဲ့ကြတဲ့အတိုင်းပါပဲ။

Napoleon and Alexander, upon whose decisions it seemed to depend whether this should be done or not, were actually no more voluntary, no more exercising free will, than any common soldier compelled to march away to war by the chance of a conscription lottery. In order that the will of Napoleon and Alexander should be effective, a combination of innumerable circumstances was essential, without any one of which the effect could not have followed.

Each man seems to live for himself in freedom of will, but he also serves as an unconscious instrument in bringing about the historical ends of humanity. Any act he has once committed is irrevocable, and that act of his, coinciding with millions of other acts, makes history. The higher a man's place in the social scale, the more conspicuous is the inevitability and predestination of each act he commits. The king, the ruler, the general, the dictator, is in reality the slave of history.

သူဘာသာသူ

ကိုယ်ပိုင် လွတ်လပ်တဲ့ သဘောဆန္ဒအရ
အသက်ရှင်နေထိုင်နေတယ်လို့
ထင်မြင်ရပါတယ်။

နပိုလီယံနဲ့ အလက်ဇန္ဒာဟာ ဘယ်သူ့ရဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တွေပေါ်မူတည်ပြီးတော့... ဒီဖြစ်ရပ် ကြီးပြင်းခဲ့သည်ဖြစ်စေ... မဖြစ်ခဲ့သည်ဖြစ်စေ တကယ်တမ်းကတော့... သဘောသာအလျောက် အလိုလို ဖြစ်ပျက်ခဲ့တာမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ကျင့်သုံးတဲ့လွတ်လပ်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒကြောင့်မဟုတ်ဘူး...။ သာမန်စစ်သားလေး တစ်ယောက်... စစ်မှုထမ်းမနေရ ဥပဒေကြောင့် စစ်ပြေငြိမ့်သို့ မသွားမဖြစ်ချီတက်သွားရောက်ရတာထက်... သူတို့ရဲ့ အနေအထားက မပိုပါဘူး။ နပိုလီယံနဲ့ အလက်ဇန္ဒာရဲ့ စိတ်ဆန္ဒထိရောက်စေဖို့အတွက်... မရမေ့တွက်နိုင်လောက်အောင် များပြားတဲ့အခြေအနေတွေ ရောယှက်ပေါင်းစပ်မှုတစ်ရပ်က မရှိမဖြစ်လိုအပ်ပါတယ်။ အဲဒီအခြေအနေအကြောင်းရင်းတစ်ခုမှ မရှိရင်... အကျိုးဆက်ဟာ ဘယ်လိုမှ လိုက်ပါဖြစ်ပျက်နိုင် မယ်မဟုတ်ပါဘူး။

လူသားတိုင်း လူသားတိုင်းဟာ... သူဘာသာသူ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်တဲ့ သဘောဆန္ဒအရ အသက်ရှင်နေထိုင်နေတယ်လို့ ထင်မြင်ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူဟာ— မိမိကိုယ်တိုင် မသိ... မရည်ရွယ် ခဲ... သားကောင်တစ်ယောက်... အသံခံ ကိရိယာတန်းအားပေးလာတစ်ခုအဖြစ်... ဖြစ်ပေါ်တည်ရှိနေရပါတယ်။ လူ့လောက လူသားသမိုင်းရဲ့ နိဂုံးပိုင်းအထိ အဲဒီလိုပဲ... ဖြစ်ပေါ်စေပါတယ်။ ဘယ်အပြုအမူ ဘယ်လုပ်ရပ်မဆို... သူ့အနေနဲ့ တစ်ကြိမ်တစ်ခါ ကျူးလွန်မိခဲ့ပြီးပြီဆိုရင် အဲဒီလုပ်ရပ်ဟာ... ပြန်လည် ရုပ်သိမ်းလိုမှမရ ပြောင်းလဲလို့မရတော့ပါဘူး။ အဲဒီ... သူ့ရဲ့အပြုအမူဟာ... သန်းပေါင်းများစွာသော အခြားလူတို့ရဲ့ အပြုအမူလုပ်ဆောင်ချက်တွေနဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျ... တစ်ချိန်တည်းဖြစ်ပျက် ကြည့်ဆိုရင်တော့... သမိုင်းဆိုတာ ဖြစ်ပေါ်လာပါတယ်။ လူမှုရေးအတိုင်းအတာအဆင့်အရ လူတစ်ယောက်ရဲ့ နေရာအနေအထားက ပိုပြီးမြင့်မားလေလေ... သူ့ရဲ့ ကျူးလွန်ပြုမူလုပ်ဆောင်တဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်က ပိုပြီးသိသာပေါ်လွင်လေ... ဖြစ်တယ်။ ဒါကတော့ ရောင်လွှဲလို့လည်းမရ ကံတရား (ဘုရားသခင်က ကြိုတင်ပြဌာန်း)ထားတဲ့အတိုင်း မုချကန် ဖြစ်ကိုဖြစ်လာရပါမယ်။ ဘုရင်မင်းတရား... မိမိအုပ်ချုပ်သူ... စစ်ဗိုလ်ချုပ်ကြီး... အာဏာရှင်... ဆိုတာ(တွေ)ဟာ တကယ်တော့ သမိုင်းရဲ့ ကျေးကျွန်(တွေ)ပဲပဲ။

WHEN THE APPLE is ripe and falls—why does it fall? Because it is drawn by gravitation to the earth? Because its stalk has withered? Because it is dried by the sun? Because it grows heavier? Because the wind shakes it? Or because the boy standing under the tree wants to eat it? Not one of these is the sole cause. Together, these factors make up the conjunction of conditions under which every living, organic, elemental event takes place. The botanist who says that the apple has fallen because the cells are decomposing will be just as right as the boy

Napoleon went to Moscow because he wanted to . . .

tree who says the because he The historian Napoleon went to he wanted to, and cause Alexander will be just as right as the man who says that a cliff of millions of tons, tottering and undermined, has been felled by the last stroke of the last workingman's pickaxe.

In historical events "great men" (so called) are merely labels that serve to give names to an event. Every action of theirs that seems to them an act of their own free will is, in an historical sense, not free at all but in bondage to the whole course of previous history and predestined from all eternity.

standing under the apple has fallen wanted to eat it. who says that Moscow because was ruined be- desired his ruin, and just as wrong

ပန်းသီးလေးမှည့်ပြီး ကြွေကုတ်အခါ... ဘာကြောင့်ကြွေကုတ်သလဲ...? (လို့ ဆန်းစစ်ကြည့်ကြရာအောင်)။ ပန်းသီးဟာ မြေပြင်ဆီသို့ ကမ္ဘာ့ ဆွဲငင်အားနဲ့ ဆွဲယူခြင်းခံရလို့လား...? သူ့ရဲ့ ညှာတံဟာ ခြောက်သွေ့ညှိုးရောသွားလို့လား...? နေအပူရှိန်ကြောင့် ခြောက်သွေ့သွားလို့လား...? (ညှာတံ က မှနိုင်လောက်အောင်) အသီးက ပိုမိုကြီးထွားလေးလံသွားလို့လား...? လောက လှုပ်ခါတိုက်ချလိုက်လို့လား...? ဒါမှမဟုတ် အပင်အောက်မှာရပ်နေတဲ့ ကောင်လေးက အဲဒီအသီးကို စားချင်လို့လား...? အဲဒီအတွက် အပင်ဟာတစ်ခုမှ တစ်ခုတည်းသော လုံးဝသယံ(မှန်ကန်တဲ့)အကြောင်းရင်း မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီအခြေခံအကြောင်းတွေ အတူတကွပေါင်းစည်းပြီး အခြေအနေလိုအပ်ချက်တွေ ပေါင်းစည်းတိုက်ဆိုင်မှုကို ဖြစ်စေတယ်။ အဲဒီအခြေအနေလိုအပ်ချက်တွေရဲ့အောက်မှာမှ သက်ရှိ... ဇီဝအခြေခံအရင်းအမြစ်ကုတ်ဖြစ်ရုံတွေ ဖြစ်ပျက်ပါတယ်။ ပန်းသီးကြွေကုတ်ခြင်းဟာ ဆဲလ်... ကလာပ်စည်းတွေ ပျက်စီးပုပ်သိုးဆွေးမြေမှုကြောင့်ဖြစ်တယ်... လို့ ပြောတဲ့ ရုက္ခဗေဒပညာရှင်ဟာ... ပန်းသီး ကြွေကုတ်ခြင်းဟာ သူ့စားချင်တဲ့အတွက် ကြွေကုတ်ပါလို့ပြောတဲ့... သစ်ပင်အောက်မှာ မတ်တတ်ရပ် နေတဲ့ကောင်လေး... မှန်သလောက်ပဲ မှန်ပါလိမ့်မယ်။

နဂါးလီယံဟာ မော်စကို ကို မိမိဆန္ဒအရသွားချင်လိုတာ သွားတာဖြစ်တယ်။ ပြီးတော့ ပျက်စီးဆုံးရှုံးရတာကလည်း အလက်ဇန္ဒာက သူ့ရဲ့ ပျက်စီးဆုံးရှုံးမှုကို လိုလားလို့... (သူ့ကိုပျက်စီးဆုံးရှုံးအောင်လုပ်လို့)ဖြစ်တယ်လို့ ပြောတဲ့ သမိုင်းပညာရှင်ဟာ တန်သန်းပေါင်းများစွာ လေးလံတဲ့ယမ်းယိုင်ပြီး အောက်ခြေမှာလိုက်စားနေတဲ့ ကျောက်ကမ်းပါးကြီး... ကို ပြိုလဲတဲ့အခါ နောက်ဆုံးလုပ်ကိုင်ဆောင်ရွက်တဲ့ အလုပ်သမားနဲ့... နောက်ဆုံး ပေါက်ခွဲပြီးချက်ကြောင့် လဲကျသွားရတာဖြစ်တယ်လို့ ပြောတဲ့လူနဲ့ထပ်တူပါပဲ။ မှန်ချင်လည်း မှန်မယ်... မှားချင်လည်း မှားပေလိမ့်မယ်။

သမိုင်းဆိုင်ရာ အဖြစ်အပျက်တွေမှာ "ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်သော" ပုံရိပ်လင်ကြီးတွေ" (လို့ ခေါ်တဲ့လူတွေ) ဟာ... အဲဒီအဖြစ်အပျက်တစ်ခုအတွက် အမည်ပေးဖို့ အမည်ခံဖို့ရန် လုပ်ဆောင်ရတဲ့ (အမည်ခံ)ပိုင်ရှင်အမည် စာတမ်းတွေသာ ဖြစ်တယ်။ သမိုင်းဆိုင်ရာကဏ္ဍတစ်ခုမှာ... သူတို့ရဲ့ လုပ်ဆောင်ချက်တိုင်းဟာ... သူတို့ရဲ့ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်တဲ့စိတ်ဆန္ဒ... သူတို့လုပ်ဆောင်ချင်တဲ့အတွက်... လုပ်တာလို့ ထင်ရပေမယ့်... သမိုင်းဆိုင်ရာသံယူချက်တစ်ခု အနေနဲ့ပြောရင်တော့ သူတို့ရဲ့ လွတ်လပ်တဲ့ စိတ်ဆန္ဒနဲ့ ဆောင်ရွက်ခဲ့တာ လုံးဝမဟုတ်ပါဘူး။ အခန်းမရှိတဲ့ အစွန်ကလမာ ကံတရားက ခြိတ်ပြတ်နိမ့်ပြီး ဖြစ်တဲ့အတိုင်း သမိုင်းဖြစ်စဉ်ရဲ့ လမ်းကြောင်းတစ်ခုလုံးမှာ (အပိုင်ဆွဲ)အကျဉ်းသား ကျေးကျွန်တို့နဲ့ ဆောင်ရွက်ကြရတာဖြစ်ပါတယ်။

Scene 16—Pierre Witnesses the Battle of Borodino

LEARNING THAT the Russians are going to make a stand against Napoleon at Borodino, and feeling that he must find out what war is like at first hand, Pierre decides to witness the conflict. On the eve of battle he finds Andrey; the exhausted men of his regiment lie sleeping around him, but Andrey, thinking of Natasha and of recent news of the death of his father, cannot sleep.

As they walk slowly through the bivouac, Andrey confides his innermost thoughts. He can never forgive Natasha, he tells Pierre. Then he confesses, "I have been in other battles, Pierre, but for the first time I feel I am going to die tomorrow."

After a silence, Andrey begins to tell Pierre his feelings about war. "I regard war," he says, "as the most horrible thing conceivable. And yet, if I had my way, I would not take a single prisoner! Why play at war as if it were a polite parlour game? If we make war horrible enough, then perhaps we would go to war only when it was for a cause worthy of certain death."

အခန်း(၁၆)

ဘိုရိုဒီနိုတိုက်ပွဲကို ဝိယာရီမျက်မြင်ကိုယ်တွေ့ကြုံ

နပိုလီယံကို ခုခံတိုက်ခိုက်ပွဲ ဘိုရိုဒီနိုမှာ ရုရှားတပ်ပွဲတွေ နေရာယူတယ်လို့ သိရှိရတာရယ် စစ်မက်ဖြစ်ပွားတာကို ကိုယ်တိုင်တိုက်ခိုက်လေ့လာသိရှိခွင့်တာရယ်ကြောင့် အဲဒီတိုက်ပွဲကို မျက်မြင်ကိုယ်တွေ့သွားရောက်ကြည့်ရှုမယ်လို့ ဝိယာရီ ဆုံးဖြတ်လိုက်တယ်။ တိုက်ပွဲမဖြစ်မီ တစ်ရက်အလိုမှာ အင်ဒရေကို သူ တွေ့ရတယ်။ ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေတဲ့ သူ့တပ်ရင်းက သူ့လူတွေက သူ့ဝန်းကျင်ပတ်လည်မှာ အိပ်နေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့... အင်ဒရေကတော့ နာတာရှာအကြောင်း စဉ်းစားနေတာရယ်။ သူ့စဉ်းစားချက်တွေကို မကြာသေးမီကမှ ရောက်ရှိလာတဲ့သတင်းရယ်ကြောင့်... အိပ်မပျော်ပါဘူး။

သူတို့နှစ်ယောက်— ယာယီစစ်စခန်းသို့တော့ခရီးထွက် ဖြတ်ပြီး... ဖြတ်ဖြတ်ဆင်း လမ်းလျှောက်နေတုန်းမှာ အင်ဒရေက သူ့အတွင်းရေးအကျဆုံးကိုစွဲတွေကို (ဝိယာရီသို့) အတွင်းစကား ပြောပြတယ်။ သူက ဘယ်တော့မှ နာတာရှာကို ခွင့်လွှတ်နိုင်လိမ့်မယ်မဟုတ်ဘူးလို့ ဝိယာရီသို့ ပြောပြတယ်။ ပြီးတော့ သူက ဖွင့်ဟဝန်ခံပြောကြားတယ်... "အခြား တိုက်ပွဲတွေကို ငါ... တိုက်ခဲ့ဖူးပြီ... ဝိယာရီ... ဒါပေမဲ့ မနက်ဖြန်(တိုက်ပွဲ)မှာတော့ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်အဖြစ်... ငါ့ကိုယ်ငါ သေလိမ့်မယ်လို့ ထင်နေမိတယ်"

တော်တော်လေးကြာအောင် ငြိမ်နေကြပြီးကာမှ... စစ်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ သူ့စားချက်တွေကို အင်ဒရေက ဝိယာရီသို့ စတင်ပြောပြတယ်။ "ငါကတော့ စစ်ဆိုတာကို စိတ်ကူးကြံစည်လို့ ရနိုင်သမျှ ထဲမှာ... ကြောက်မက်ဖွယ်အကောင်းဆုံး မုန်းတီးစက်ဆုပ်ဖွယ်အကောင်းဆုံးကိုစွဲပဲလို့ ငါကတော့ သဘောထားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါ့နည်းငါ့ဟန်နဲ့ လုပ်ပိုင်ခွင့်သာရှိမယ်ဆိုရင်... ငါကတော့ စစ်အကျဉ်းသား တစ်ယောက်တစ်လေတောင် ဖမ်းထားတာ... ယူထားတာ လုပ်လိမ့်မယ်မဟုတ်ပေဘူး... စစ်ဖြစ်နေတဲ့ အချိန်မှာ ဘာကြောင့်များ စုံ-မ ဝှက်တမ်း... ပဟေဠိအပြောတမ်းလို ရည်မှန်းယဉ်ကျေးတဲ့ အပျင်းပြေကစားသလိုမျိုး... ကစားကြတာလဲ...? ကြောက်စရာကောင်းလောက်အောင် ကျုပ်တို့ စစ်သင်ကြားပြီး ဆိုရင် ကျိန်းသေ ငါတို့ သေရမယ့်သေထိုက်တဲ့ကြောင်းတရားပဲလို့ မှတ်ယူပြီး စစ်ထွက်ရမယ်" လို့ သူကပြောလိုက်တယ်။

A passing officer tells Pierre that he can see the battlefield best from a hilltop where an artillery redoubt had been placed.

Andrey shrugs his shoulders, "But why burden you with all this? Tomorrow night we'll have a bottle together and laugh at everything I've said—if we're both still alive."

The next morning, Pierre wanders about seeking a vantage point from which to watch the battle. Once he has to jump out of the way of a troop of cavalry bearing down on him. He is puzzled by the apparent lightheartedness of the soldiers who must soon face death. They, in turn, are puzzled at this civilian promenading over a battlefield in the latest fashionable attire.

A PASSING OFFICER tells Pierre that he can see the battlefield best from a hilltop where an artillery redoubt had been placed. Pierre clambers up there. Neither he nor anyone else can know in advance that this redoubt is to be the very center of the storm of battle.

As he approaches the battery, its guns are firing, bombs and bullets are whistling in, and in the valley French troops can be seen massing to advance up the slopes toward the Russian lines.

အပြောက်တပ်စုတစ်ခု စခန်းချထားတဲ့ တောင်ကုန်းထိပ်ကလေးတစ်ခုကနေကြည့်ရင် စစ်မြေပြင်ကို အကောင်းဆုံးမြင်နိုင်တာပေါ့လို့... ပီယာရီကို သူ့အနားကနေ မြတ်သွားတဲ့အရာရှိတစ်ယောက်က ပြောလိုက်တယ်။

အင်ဒရေ က သူပုခုံးတွေကို တွန့်လိုက်တယ် "အိလေ့... မင်းကို ဘာကြောင့် ဒီအတွေးတွေနဲ့ ဝန်ပိစေမလဲလေ...? မနက်ဖြန်ညကျရင် ဒို့တွေ အရက်တစ်ပုလင်းကို အတူတူသောက်ရင်း ခုငါပြောခဲ့တာတွေအားလုံးကို ရယ်မောမိကြလိမ့်ဦးမယ်—အကယ်၍ ဒို့နှစ်ယောက်လုံး အဲဒီအချိန်ထိ အသက်ရှင်သန်နေဦးမယ်ဆိုရင်ပေါ့..."

နောက်နေ့မနက်မှာ... တိုက်ပွဲကို အပေါ်ကနေ စောင့်ကြည့်နိုင်မယ့်နေရာတစ်ခုကို ပီယာရီက လှည့်လည်ရှာဖွေတယ်။ တစ်ခါတော့... မြင်သည်တော်တပ်စွဲတစ်စွဲနဲ့ တည်တည်ကြံ့ခိုင်တီးမိလို့... သူက လမ်းဘေးကို ခုန်ပြီးရှောင်လိုက်ရတယ်။ မကြာမီမှာ သေမင်းနဲ့ရင်ဆိုင်တွေ့ကြုံရမယ့် စစ်သားတွေရဲ့ သိသာထင်ရှားအောင် အူအပင်မရှိ... ရွှင်ရွှင်ပူပူ ဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး သူက ဦးနောက်ခြောက်နေတယ်။ အပြန်အလှန်အားဖြင့် သူတို့တွေ (စစ်သားတွေ)ကလည်း နောက်ဆုံးပေါ် ခေတ်ဆန်ရေပန်းစားတဲ့အဝတ်တွေ ဝတ်ထားပြီး စစ်မြေပြင်မှာ လမ်းသလားနေတဲ့ အဲဒီအရပ်သားကိုကြည့်ပြီး ဦးနောက်ခြောက်နေတယ်။

အပြောက်တပ်စုတစ်ခု စခန်းချထားတဲ့ တောင်ကုန်းထိပ်ကလေးတစ်ခုကနေကြည့်ရင် စစ်မြေပြင်ကို အကောင်းဆုံးမြင်နိုင်တာပေါ့လို့... ပီယာရီကို သူ့အနားကနေ မြတ်သွားတဲ့အရာရှိတစ်ယောက်က ပြောလိုက်တယ်။ ပီယာရီက အဲဒီနေရာကို ကုန်ကတ်ဖက်တွယ်ပြီးတက်လိုက်တယ်။ ဒီခံတယ်ငယ်ဟာ တိုက်ပွဲရဲ့အပြင်းထန်ဆုံးကာလမှာ အာရုံအစိုက်ခံရတဲ့ ဗဟိုအချက်အချာနေရာတစ်ခုဖြစ်လိမ့်မယ်ဆိုတာ သူ့ရော ဘယ်သူမှမပါ ကြိုတင်ပြီး မသိနိုင်ခဲ့ပါဘူး။

အပြောက်တပ်စုနားကို သူ ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိသွားတဲ့အချိန်မှာတော့... အဲဒီစခန်းရဲ့ သေနတ်တွေက ဖန်ခတ်နေကြပြီး ဝုံးတွေ ကျည်ဆန်တွေဟာ တပီပီနဲ့ မြင်သန့်ခင်ရောက်လာကြတယ်။ ဖောင်ကြားချိုင့်ဝှမ်းထဲမှာတော့ မြင်သစ်တပ်စွဲတွေကို မြင်နေရတယ်...။ ရုရှားနေ့တန်းတပ်တွေရှိရာဆင်ခြေလျှော့တောင်စောင်းပေါ်တွေဘက်ဆီသို့ သူတို့ ချီတက်တိုးဝင်သွားနေကြတယ်။

“Lower your sights to pointblank range,
and wait for the command to fire.”

A shrapnel fragment knocks Pierre's hat off his head. The gunners laugh with rough humour. One remarks, “There's a strong wind up here, isn't there? Only it happens to be made of iron.”

Bombs and cannonballs are dropping into the redoubt. Pierre is sprayed by dirt thrown up by a shell. He brushes himself off, grinning apologetically, then strolls serenely around the redoubt, fascinated by the efficiency of the artillerymen.

The gunners at first resent the presence of this brave but incongruous stranger. Soon, though, they come to accept him as their mascot, “their civilian.” Sweating, grunting, working hard, laughing, they do their job, though every now and then somebody gets hit.

As a shell whistles past, one gunner yells toward the French, “Hey! Don't send those things this way. Send them back there to the infantry.”

In the valley below, French infantry regiments have been massing. Now they start up the hill toward the redoubt and the center of the Russian line. The artillery commander orders his men to hold their fire. “Lower your sights to pointblank range, and wait for the command to fire.”

ဝံ့ဆန်... အမြောက်ဆန်အစအနတစ်ခုက ပီယာရိုရဲ့ ခေါင်းပေါ်က ဦးထုပ်ကို လွင့်ထွက်သွားစေတယ်။ အမြောက်ပစ်သမားတွေက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်ကြတယ်။ တစ်ယောက်က အဲဒီအဖြစ်အပျက်ကို မှတ်ချက်ချရည်ညွှန်းပြောဆိုတယ်။ “ဒီနေရာမှာ လေပြင်းတစ်ချက်ထွေလိုက်တာကိုး... ဟုတ်တယ် မဟုတ်လားဟေ့...? ဒါပေမဲ့... အဲဒီလေပြင်းက သံနဲ့လုပ်ထားတာလေးတစ်ခုပဲ...”

ဝံ့ဆွေ... အမြောက်ဆန်တွေက ခံတပ်ခြေကပ်စခန်းထဲကို ကျလာနေကြတယ်။ ပီယာရိုရဲ့ တစ်ကိုယ်လုံး အမြောက်ဆန်ကျရာကနေ ဖွာဆန်ကြဲလွင့်ထွက်သွားတဲ့ ဖုန်မှုန့်တွေ လေကဲ့သွားဘယ်အားတုံအားနာနဲ့ သွားပေါ်အောင်ပြုံးပြရင်း... သူက သူ့ကိုယ်သူ ဖုတ်ဖက်ခါပြီး ကမန်းကတန်းသန့်စင်လှလိုက်တယ်။ ပြီးတော့... သူက ခံတပ်ပတ်လည်ကို ကျင့်မြေပျက်အေးအေးလူလူ လမ်းလျှောက်သွားလိုက်တယ်။ အမြောက်တပ်သားတွေရဲ့ ကျွမ်းကျင်ကျင်လည်မှုကိုလည်း အထင်ကြီးမိတ်စင်စားသွားတယ်။

အစပထမတော့ အမြောက်တပ်သားတွေက... ရဲရင့်သတ္တိရှိပေမယ့် သူတို့နဲ့ မဟာမိတ်တဲ့ သူစိမ်း(တစ်ယောက်) ရောက်ရှိနေတာကို သဘောမကျဘူး။ ဒါပေမဲ့ မကြာခင်မှာပဲ သူ့ကို သူတို့ဆီကံကောင်ခြင်းတွေ သယ်ဆောင်လာတဲ့ သူတို့ရဲ့လက်ကောင်အရပ်သား(တစ်ယောက်) အဖြစ် လက်ခံလာကြတယ်။ မကြာခင်မှာဆိုသလို တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်ကို ထိမှန်ဒဏ်ရာရနေပေမယ့်... သူတို့တွေဟာ ချွေးတွေက ရွဲရွဲ... ပါးစပ်ကလည်း တအီအီ တအစ်အစ်နဲ့လည်း... ရင်း သူတို့လုပ်ဆောင်ရမယ့်အလုပ်ကို ရယ်မောရင်း အပြင်းအထန်လုပ်ဆောင်နေကြတယ်။

အမြောက်ဆန်တစ်ခုက တစ်ဝီမြည်ပြီး ဖြတ်သန်းသွားတဲ့အခါ... အမြောက်တပ်သားတစ်ယောက်က ပြင်သစ်တွေဘက်လှည့်ပြီး အော်လိုက်တယ်။ “ဟေ့! ဒါတွေကို ဒီဘက် လမ်းကြောင်းကို မပို့နဲ့ဟေ့... ဟိုဘက်က (မင်းတို့) ခြေလျင်တပ်ဆီ ပြန်ပို့ပေးလိုက်ကွ...”

အောက်ဘက်ချိုင်းဝမ်းထဲမှာတော့ ပြင်သစ် ခြေလျင်တပ်ရင်းတွေဟာ စုစည်းနေကြပြီ။ အခုဆိုရင်... အမြောက်တပ်ခြေကပ်စခန်းနဲ့ ရုန်းရှာတန်းတပ်အလယ်ပိုင်းဆီသို့ ဒီဘက်သို့ တောင်ကုန်းကို စတင်တက်ရောက်နေကြပါပြီ။ အမြောက်တပ်တပ်မှူးက ခေတ္တအပစ်အခတ်ရပ်ဆိုင်းဖို့ သူ့လူတွေကို အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ “(ရန်သူအနားရောက်လာရင်) တော့ဖြတ်ဖို့ မင်းတို့ရဲ့ချိန်သီး... ချိန်ခွက်ဆို အောက်ဘက်ခိုမိပြီး ချိန်ထား။ ပြီးတော့ ပစ်ခတ်ဖို့ကိုစောင့်။”

At this crucial moment a sergeant runs panting up to the commander.

"Sir, we have only four rounds of ammunition left!"

In stilled suspense the gunners, and Pierre with them, stare down at the long line of French troops advancing toward them with drums beating and flags waving. Closer and closer they come, until the artillery commander bellows "Fire!"

The guns roar. Cannon smoke swirls, obscuring the scene. When it clears away, the French are seen to be hesitating, firing raggedly. After another volley they straggle back in retreat.

But the artillery duel continues, and grows even heavier. An enemy shell smashes one of the guns in the redoubt, killing all of its crew. As a replacement gun is wheeled into position, Pierre jumps forward to help the struggling men and wins their grateful praise, "You're a born artilleryman!"

During a momentary lull at the height of the battle, Pierre and surviving gunners peer down the slope at the confusion of smoke-shrouded troop movements before them, trying to decipher what is happening. At this crucial moment a sergeant runs panting up to the commander. "Sir, we have only four rounds of ammunition left!"

ဗျီသက်ပြီး သည်ထိတ်ရင်ပိုဖြစ်နေတဲ့ အမြောက်တပ်သားတွေရော... သူတို့နဲ့ရောပြီး ပီယာရီ ပါ ရှည်လျားလှတဲ့ ပြင်သစ်ရေဈေးတပ်တွေ ဒုဂမ်တွေတီး... အလံတွေ ဝှေ့ယမ်းပြီး သူတို့ဆီ ရှေးစု ချီတက်လာနေကြတာကို ငုံ့ပြီး စိုက်ကြည့်လိုက်ကြတယ်။ သူတို့တွေက အနားကို နီးသည်ထက်နီး အောင် (ချဉ်းကပ်)လာနေကြတယ်... အမြောက်တပ် တပ်မှူးက "ဟဲစ်!" လို့ အော်ဟစ်အမိန့်ပေးလိုက် တဲ့အထိပေါ့...။

သေနတ်တွေကနေ အသံတွေ ပြည့်ပန်းပြီး ထွက်သွားကြတယ်။ အမြောက်ကထွက်တဲ့ မီးခိုးတွေဟာ ပျံ့လွင့်ဝှေ့လည်ပြီး မြင်ကွင်းကို ပိတ်ပုံးသွားစေတယ်။ မီးခိုးတွေ ပြယ်လွင့်ကြည့်လင် သွားတဲ့အခါမှာတော့ ပြင်သစ်တပ်သားတွေဟာ ဆုတ်ဆိုင်သွားကြတယ်။ သေနတ်တွေကိုလည်း ကပေါက် တီကပေါက်ချာ ဖန်ချင်ရာဖန်နေကြတယ်။ နောက်တစ်ကြိမ် (အမြောက်နဲ့) ပြိုင်တူ တရစပ် ဖန်ခတ်လိုက်တဲ့အခါမှာ သူတို့တွေဟာ ဖရိုဖရဲဖြစ်ကုန်ကြပြီး ပြန်လည်ဆုတ်ခွာသွားကြတယ်။

ဒါပေမဲ့... (ပြင်သစ်နဲ့ ရုရှား) အမြောက်တပ်ချင်းတစ်ဖက်နဲ့တစ်ဖက် ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်မှု ကတော့ ဆက်လက်ဖြစ်ပွားနေပါတယ်... ပိုပြီးတော့တောင် ပြင်းထန်လာပါတယ်။ ရန်သူအမြောက်ဆန် တစ်ခုက ခံတပ်အတွင်းမှ အမြောက်တွေထဲကတစ်လက်ကို သွားထိတယ်။ အဲဒီအမြောက်ကို ကိုင်တွယ် ဖန်ခတ်နေတဲ့ တပ်သားအားလုံးလည်း ကျဆုံးသွားတယ်။ အဲဒီအမြောက်နေရာမှာ အစားထိုးပယ် သေနတ်ကို ဘီးနဲ့တွန်းပြီး နေရာယူတယ်။ ပီယာရီက အားသွန်ခွန်စိုက်ကြီးစားအားထုတ် လုပ်ကိုင်နေတဲ့ လူတွေကို ကူညီဖို့ ရှေ့ဘက်ကို ခုန်ထွက်လိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူတို့ရဲ့ ကျေးဇူးတင်ချီးကျူးမှုကို ခံရတယ်။ "ခင်ဗျားကတော့... ပါရမီထူးတဲ့ မွေးရာပါအမြောက်တပ်သားပဲဗျီ!"

တိုက်ပွဲအချိန်မြင့်နေတဲ့ အတောအတွင်း တအင်လောက်သာကြာတဲ့ တိုက်ပွဲခေတ္တခဲချိန်လေး မှာ ပီယာရီနဲ့ အသက်ရှင်ကုန်နေသေးတဲ့ အမြောက်တပ်သားတွေဟာ အောက်ဘက်က ဆင်ခြေလျှော ကုန်းစောင်းလေးကို အာဆိုက်ကြည့်လိုက်ကြတယ်။ သူတို့ရဲ့ရှေ့ဘက်... မီးခိုးတွေ ပိတ်ပုံးကာဆီပြီး ရောနှောစွပ်ထွေး ဝရန်းသန်းကားဖြစ်နေတဲ့ တပ်ပွဲလှုပ်ရှားမှုတွေ ဘာဖြစ်နေသလဲဆိုတာ အမိမ္မိယ် ဖော်ဖို့ ကြိုးစားရင်း ကြည့်လိုက်ကြတာဖြစ်တယ်။ အဲဒီလို သေရေရှင်ရေခြစ်နေတဲ့ကလမှာ... တပ်ကြပ်ကြီးတစ်ယောက်က တပ်မှူးဆီပြောပြီး အမောတကော သတင်းပို့ပြောကြားတယ်။ "ကူညီဆန် က လေးချီလောက်ပစ်ဖို့ပဲ ကျွန်တော်တို့မှာ ရှိပါတော့တယ်!"

Pierre stumbles down the reverse slope, following the sergeant toward the ammunition dump. As they approach . . .

“Go back to the reserve and bring up some more,” orders the commander.

“I’ll go with him,” Pierre volunteers.

Pierre stumbles down the reverse slope, following the sergeant toward the ammunition dump. As they approach, a shell bursts in the middle of the dump, blowing it up with a tremendous explosion. Pierre is knocked to the ground unconscious. Before long, however, he blinks open his eyes to find himself physically unhurt but dazed, shaken and covered with dust.

As Pierre struggles to rise, shaking his head to clear his wits, he sees a thundering wave of French cavalry slash through a thin screen of Russian infantrymen to overwhelm the artillery redoubt he has just left.

Bewildered, Pierre turns away from the disorderly confusion of destruction and carnage and plods wearily toward the rear. He comes upon a badly wounded young soldier pleading weakly, “Water! Water! Stretcher bearer! Help!”

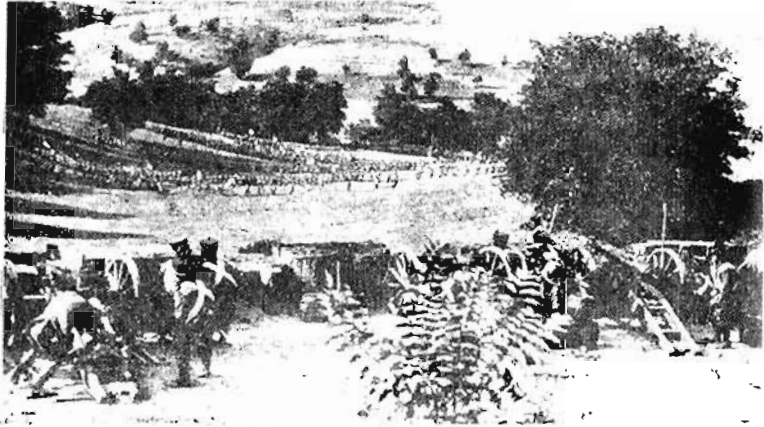
“ခဲယမ်းမီးကျောက် အရန်ထားတဲ့နေရာကို ပြန်သွားပြီး နည်းနည်းပိုပိုယူခဲ့” လို့ တပ်မှူးက အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် သူနဲ့အတူ လိုက်သွားလိုက်မယ်...” လို့ ပီယာရီ (ကိုယ့်သဘောနဲ့ကိုယ် စေတနာဝန်ထမ်း) ဆန္ဒပြုပြောကြားလိုက်တယ်။

ပီယာရီက မျက်နှာချင်းဆိုင်ဆန့်ကျင်ဘက်က ဆင်ခြေလျှောက်နင်းစောင်းကို တပ်ကြပ်ကြီးရဲ့ နောက်ကလိုက်ပြီး ဆင်းသွားတယ်။ စစ်လက်နက်ပစ္စည်းတွေ ခေတ္တသိုလှောင်ထားတဲ့နေရာကို ဒယ်ဒယ်ပိုင် စမ်းတမ်းဝါးနဲ့လိုက်ဆင်းသွားတာ။ သူတို့လည်း အနားကို ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိသွားရော... အမြောက်ဆန်တစ်ခုက စစ်ပစ္စည်းတွေ ခေတ္တသိုလှောင်ထားတဲ့နေရာအလယ်မှာ ကျရောက်ပေါက်ကွဲတယ်။ အလွန်ကြီးမားပြင်းထန်တဲ့ပေါက်ကွဲမှုကြီး တစ်ခုပါ။ ပီယာရီက မြေပြင်ပေါ်ပစ်ကျသွားပြီး သတိလစ်သွားတယ် ဒါပေမဲ့... မကြာမီမှာ (သတိပြန်လည်လာပြီး) မျက်တောင်လေး ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ်နဲ့ မျက်လုံးမွှင်ကြည့်လိုက်တယ်။ သူ့နားကိုယ်ကြီးကို ရုပ်ပိုင်အရ ထိခိုက်မှုမရှိတာတွေ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ မူးနောက်ပြီး... တုန်လှုပ်နေတယ်။ တစ်ကိုယ်လုံးလည်း ဝန်တွေ ပေရေဖုံးလွှမ်းနေပါတယ်။

ပီယာရီက ရုန်းကန်လူးလွန်ထပြီး... ကြည့်ကြည့်လင်လင်ဖြစ်သွားအောင် ခေါင်းကိုခါရင်းကြည့်လိုက်တယ်။ လှိုင်းလုံးကြီးတစ်ခု တက်လာသလိုပဲ... နွာသံ တဖြည်းဖြည်းအသံတွေ မြည်ပီရင်းပြင်သစ်မြင်းတပ်ကြီးတစ်တပ် တက်လာတယ်။ သူ အခုလေးတင်ကမှ ဆင်းလာခဲ့တဲ့ အမြောက်တပ်ခြေကပ်စခန်းကို စီးနင်းသိမ်းဆိုက်ဖို့အတွက်... အကာအကွယ်အားနည်းတဲ့ ရုရှားခြေလျင်တပ်သားတွေကို ထွင်းဖောက်ပြီး ချီတက်လာကြတာဖြစ်တယ်။

ပီယာရီက စိတ်ရှုပ်ထွေးတွေဝေသွားတယ်။ အပျက်အစီးတွေနဲ့ ကစဉ့်ကလျား ဖရိုဖရဲဖြစ်နေပြီး အစုလိုက်အပြုံလိုက် လူသတ်နေကြတဲ့နေရာကနေ ပီယာရီ လှည့်ထွက်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ပင်ပန်းနွမ်းလျစွာနဲ့... တစ်လှမ်းချင်းအားယူပြီး နောက်ကျောဘက်ကို လျှောက်လာခဲ့တယ်။ အဲဒီလိုလျှောက်လာရင်းနဲ့ အပြင်းအထန်ဆိုးဆိုးမီးမီး ဒဏ်ရာရထားတဲ့ စစ်သားလေးတစ်ယောက်ကို အမှတ်မထင် သွားဖြင့်တယ် အဲဒီစစ်သားလေးက အားနည်းချိန်စွာနဲ့ အသနားခံတောင်းပန်နေတယ်။ “ရေ... ရေ... ပေးပါ! လူနာထမ်းစင်ထမ်းတဲ့လူ လာပါ! ကယ်ကြပါ ကျွန်ုပ်တို့ဗျာ!”

Pierre takes the blood-smeared youngster up in his arms, carrying him tenderly like a child through the woods to a dressing station. Many wounded are lying on the ground outside the hospital tent. Orderlies are doing what they can, bandaging some, giving water to others, carrying the deaf away to one side.

A surgeon in a blood-stained apron comes out of the tent, wearily, for a moment's respite and lights a cigar. To him Pierre brings his wounded soldier. "This boy needs help."

The surgeon looks at Pierre, then looks down at the boy. "You could have saved yourself the trouble," he says brusquely. "This boy is dead."

Meanwhile, Andrey's regiment has been held in reserve, stationed in an open field, unable to fire a shot at the enemy but subjected for hours to a steady, decimating artillery bombardment. Many are killed, more are wounded. Andrey himself is desperately wounded.

ပီယာရီက သွေးအလိမ်းလိမ်းလူးနေတဲ့ လူငယ်လေးကို ပွေ့ချိုလိုက်တယ်။ ကလေးငယ်လေးတစ်ယောက်လို... သူ့ကို ယုယုယယ ကြင်ကြင်နာနာနဲ့ ပွေ့ချိုရင်း... တောအုပ်ကလေးကိုဖြတ်ပြီး ဆေးကုသတဲ့ခန်းတစ်ခုသို့ (အပြေးလေး)သွားတယ်။ ဒဏ်ရာရတဲ့သူ တော်တော်များများဟာ ဆေးရုံတံရံအပြင်ဘက် ပြေပြင်ပေါ်မှာ လဲလျောင်းနေကြတယ်။ ဆေးရုံအထွေထွေလုပ်သား... အကူအညီတွေက သူတို့တတ်နိုင်တာကို လုပ်ပေးနေကြတယ်။ အချို့လူတွေကို ပတ်တီးစည်းပေးရင်း... အခြားသူတွေကို သောက်ရေတွေတိုက်ရင်း... သေဆုံးသွားသူတွေကို အခြားတစ်ဘက်သို့ သယ်ဆောင်သွားရင်းနဲ့ (သူတို့ တာဝန်တွေကို ထမ်းဆောင်နေကြတာ)။

သွေးဆီစွန်းထင်ပေရနေတဲ့ ရှေ့ခင်းစည်းတစ်ခုကို ပတ်ထားရင်းနဲ့ ခွဲစိတ်ကုသရာဝန်တစ်ယောက် တဲထဲက ထွက်လာတယ်။ တအင်လေးနားရတဲ့အခိုက်မှာ ပင်ပန်းနွမ်းလျှော့နဲ့ထွက်လာပြီး ဆေးပြင်း လိပ်တစ်လိပ်ကို မီးညှို့လိုက်တယ်။ ပီယာရီက သူ့ရဲ့ ဒဏ်ရာရနေတဲ့ စစ်သားကို သူ့ဆီယူလာတယ်။ "ဒီလူကလေး အကူအညီ လိုအပ်နေပါတယ်..."

ခွဲစိတ်ကုသရာဝန်က ပီယာရီကို ကြည့်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ လူကလေးကို ငုံ့ကြည့်လိုက်တယ်။ "ခင်ဗျားက ဒုက္ခခံအလုပ်ပိုတွေလုပ်ပြီး ကယ်လာတာကိုးဗျ..." လို့ သူက ခပ်ပြတ်ပြတ်တဲတုံးတဲပြောချလိုက်တယ်။ "ဒီကောင်လေးက အသက်မရှိတော့ဘူး။"

အဲဒီအချိန်မှာ အင်အရေတပ်ရင်းကို အရန်အဖြစ် သတ်မှတ်ပြီး (လဟာပြင်)ကွင်းပြင်တစ်ခုမှာ စခန်းချထား(စေ)တယ်။ ရန်သူကို သေနတ်တစ်ချက်မှ မစ်နိုင်စွမ်းမရှိတဲ့အနေအထားပါ။ ဒါပေမဲ့... ရန်သူဘက်က အမြောက်ကြီးတွေနဲ့ပစ်ခတ်တိုက်ခိုက်မှုကို နာဂါပေါင်းများစွာကြာအောင် မရပ်မနားခံနေရပြီး တပ်သားတွေ အမြောက်အမြားသေကျကျဆုံးကုန်ကြတယ်။ တော်တော်များများ အသတ်ခံလိုက်ရတယ်။ ဒဏ်ရာရတဲ့လူက ပိုများတယ်။ အင်အရေကိုယ်တိုင်လည်း ပြင်းပြင်းထန်ထန် ဒဏ်ရာရသွားတယ်။

AFTER THE battle, General Kutuzov is forced to a hard decision. At a meeting in a peasant hut he lectures his generals:

“We have stood our ground. According to all rules of warfare, we should attack tomorrow morn-

ing. But we cannot attack. We are too exhausted to attack. This is a peculiar kind of battle, gentlemen. We have not lost, but we retreat. The enemy thinks he has won a victory but we have made him pay too high a price for his victory. He will bleed to death from it.”

A general asks in horror, “But do you mean that we abandon Russia’s ancient and sacred capital?”

With sudden energy and irony, Kutuzov exclaims, “The question is of saving Russia. Is it better to give up Moscow without a battle? Or, by accepting battle, to lose our army as well as Moscow?”

Abruptly, Kutuzov stands up and dismisses his generals “By the authority entrusted to me by my sovereign, I order a retreat!”

စစ်ပွဲအပြီးမှာ... ဝိုက်ချုပ်ကြီး ကုတုဇော့ ဟာ ကြံနိုင်ပြတ်သားတဲ့ ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို မဖြစ်မနေချုပ်ကိုင်ရတယ်။ လယ်သမားတစ်ယောက်ရဲ့တဲမှာ ပြုလုပ်တဲ့ အစဉ်အဝေးတစ်ခုမှာ သူက သူ့ဝိုက်ချုပ်တွေကို ဩဝါဒပေးတယ်။

“ဒို့တွေဟာ... ဒို့ရဲ့နယ်ပယ်အနေအထား မပြိုလဲမဆုံးရှုံးဘဲ ခုခံတိုက်ခိုက်မှုကို ကြံ့ကြံ့ခံနိုင်ခဲ့တယ်။ စစ်မက်ရောရာ စည်းမျဉ်းစည်းကမ်း၊ နည်းဥပဒေတွေအရ ပြောရရင်တော့... ဒို့တွေက မနက်ဖြန်မနက်မှာ ထိုးစစ်ဆင်တိုက်ခိုက်သင့်တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဒို့တွေ တိုက်နိုင်စွမ်းမရှိဘူး။ ထိုးစစ်ဆင်တိုက်ခိုက်ဖို့အတွက် ဒို့တွေ မောပန်းအားကုန်လွန်းနေပြီ... ခြေကုန်လက်ပန်းကျနေပြီ။ ဒီစစ်ကတော့... ထူးခြားတဲ့ တစ်မှုထူးတဲ့စစ်ပွဲပါပဲ... လူကြီးမင်းတို့... ဒို့တွေ စစ်မရှုံးဘူး။ ဒါပေမဲ့ ဒို့တွေ နောက်ကြောင်းပြန်ဆုတ်ခွာရမယ်။ ရန်သူကတော့ သူဟာအောင်ပွဲတစ်ပွဲကို ဆွတ်ခူးအောင်မြင်ပြီလို့ ထင်မှာပဲ... ဒါပေမဲ့ သူ့အောင်ပွဲအတွက်... သူ့အနေနဲ့ မြစ်နားလွန်းတဲ့ အစိုအထည်ခိုက် လှေအင်္ဂလိပ် ဒို့တွေ ဖန်တီးလုပ်ဆောင်ရမယ်...။ အဲဒီ(အောင်ပွဲ)ကနေပြီး သူဟာ သွေးထွက်လွန်းပြီး ငံသင်ကျ ကျဆုံးပါလိမ့်မယ်။”

ဝိုက်ချုပ်တစ်ယောက်က အထိတ်တလန့်နဲ့ မေးလိုက်တယ်။ “ဒါပေမဲ့... ကျွန်တော်တို့ဟာ ရုရှားပြည်ရဲ့ ရှေးယောင်အတွတ်အမြတ်ထားတဲ့ မြို့တော်ကြီးကို စွန့်ခွာရမယ်လို့... ဝိုက်ချုပ်က ဆိုလိုတာလား?”

ရုတ်တရက်ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ စွမ်းအင်နဲ့ သံမဏိစိတ်ဓာတ်... ဝိုင်မာတဲ့ သန့်ညာနဲ့... ကုတုဇော့က ပြောလိုက်တယ်။ “ဒီကိစ္စက ရုရှားပြည်ကြီးကို ကယ်တင်ဖို့ပဲ...။ စစ်ပွဲတစ်ပွဲမှ မဆင်နွှဲဘဲ ဖော်စကိုကို စွန့်လွှတ်တာ ပိုမကောင်းပေဘူးလား...? ဒါမှမဟုတ် တိုက်ပွဲဖြစ်တာပဲ... ဒို့ရဲ့ တပ်မတော်ရော... ဖော်စကိုပါ ဆုံးရှုံးတာကိုခံမလား...?”

ရုတ်ခြည်ပဲ... ကုတုဇော့က ထရပ်လိုက်ပြီးတော့... သူ့ဝိုက်ချုပ်တွေကို ထွက်ခွာသွားခွင့်ပြုလိုက်တယ်... (ပြီးတော့ အမိန့်လည်း ပေးလိုက်တယ်။) “ငါ့ကို ဘုရင်မင်းတရားက အပ်နှံထားတဲ့ အမိန့်အာဏာ... လုပ်ပိုင်ခွင့်အရ... တပ်တွေကိုဆုတ်ခွာဖို့ ငါအမိန့်ပေးတယ်...!”

Scene 17—The Rostovs Evacuate

Wounded instead of Furniture

IN THE WAKE of Kutuzov's retreat and "scorched earth" policy, Napoleon advances at will. Nicholas Rostov, by lucky chance, is able to assist Andrey's sister, Mary, in escaping from her country estate barely hours before the French arrive.

Meanwhile, in Moscow all is turmoil. Church bells toll their warning as Napoleon's advance forces approach the unprotected city. The streets are thronged with fleeing citizens, carting with them whatever belongings they can salvage.

In the courtyard of the Rostovs, the count is nervously overseeing the packing of wagons and coaches with furniture, trunks and boxes. As the servants hurriedly lash down loads of gilded mirrors, bundles of clothing and gilt-framed pictures. Count Rostov pleads, "Faster! Faster! They'll be here before we leave!"

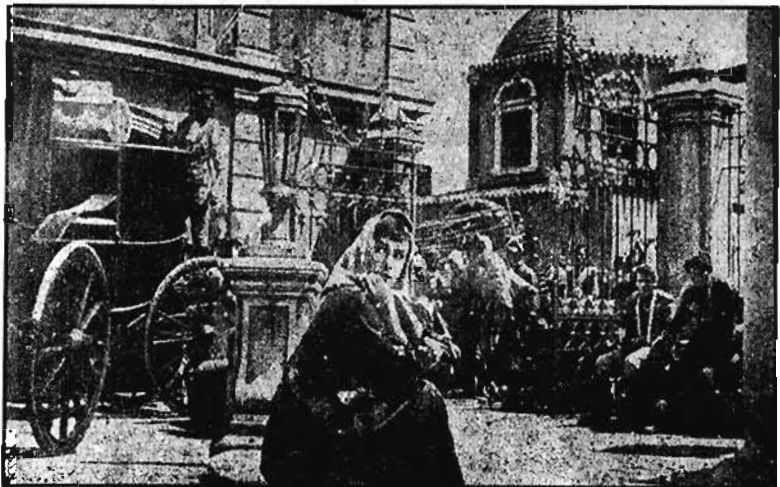
အခန်း(၁၇)

ရော့စ်တော့စ်မိသားစုက ပရိဘောဂများအစား ဒဏ်ရာရရှိသူများကို ဘေးကင်းရာသို့ ပြောင်းရွှေ့ပေး

ကုတုဇော့စ်(စ်) ရဲ့ (တပ်ကို)ဆုတ်ခွာပြီး "မြေလှန်စနစ်မူဝါဒကို" ကျင့်သုံးပြီးတဲ့နောက်မှာ နပိုလီယံဟာ သူ့သဘောရှိ စိတ်တိုင်းကျ ရှေ့သို့ ဆက်လက်ချီတက်တယ်။ အင်အရေရဲ့ ညီမ ငယ်မဟာ ပြင်သစ်တပ်တွေ ရောက်မလာခင် လက်မတင်လေးနာပဲ... သူ(မ)ရဲ့ ကျေးလက်စံအိမ်ကြီးကနေ ထွက်ပြေး လွတ်မြောက်နိုင်ခဲ့တယ်။ နီကိုလတ်စ် ရော့စ်တော့စ်က ကံကောင်းထောက်မ... အကြောင်းတိုက်ဆိုင်မှုကြောင့် သူ(မ)ကို အကူအညီပေးနိုင်ခဲ့တယ်။

အဲဒီအတောအတွင်း... အဲဒီအချိန်ကာလမှာ... မော်စကိုတစ်မြို့လုံး ဝရန်းသုန်းကား အခြေအနေဖြစ်နေပါတယ်။ နပိုလီယံရဲ့ ရှေ့သို့ချီတက်လာတဲ့တပ်တွေ အကာအကွယ်ပေးမြို့တော်ကြီးကို ချဉ်းကပ်လာပါပြီ။ သူတို့ ချဉ်းကပ်ရောက်ရှိမှုကို သတိပေးတဲ့အနေနဲ့ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းကြီးတွေ ကလည်း ခေါင်းလောင်းတွေ တီးခတ်ကြတယ်။ လမ်းတွေပေါ်မှာတော့ ထွက်ပြေးနေကြတဲ့ မြို့သူ မြို့သားတွေနဲ့ ကြိတ်ကြိတ်တီးနေကြတယ်။ သူတို့ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းတွေထဲမှ ဘာကိုမဆို သူတို့ သယ်နိုင်သမျှ လှည်းတွေနဲ့ တိုက်သယ်ပြီး ပြေးနေကြတာ...။

ရော့စ်တော့စ် ခြံဝင်းကြီးထဲမှာတော့... မြို့စားကြီးက လေးဘီးတပ်လည်းတွေ ရထားလုံးတွေနဲ့ ကုန်ပစ္စည်းတွေသယ်ဖို့ ထပ်ပြီးပြင်ဆင်နေတာကို ကြိုကြပ်ကွပ်ကဲနေတယ်။ သူ့စိတ်တွေက တော့ ကြောက်ရွံ့စိုးရိမ်ပြီး လှုပ်ရှားနေတယ်။ အဲဒီရထားတွေပေါ်ကို ပရိဘောဂတွေ... သေတ္တာကြီး သေတ္တာငယ်တွေ တင်နေတာဖြစ်တယ်။ ရွှေရထားတဲ့နံနံကြော့တွေ အဝတ်အစားအသုံးအဆောင်အထုပ်တွေ... ရွှေဘောင်ကွပ်ထားတဲ့ ရုပ်ပုံကားချပ်တွေကို အစေခံတွေကအလျင်အမြန်ကသုတ်ကရက် ထုပ်ပိုးတုတ်နှောင်နေကြတဲ့အခိုက်မှာ... မြို့စားကြီးရော့စ်တော့စ်က လေးဆစ်တိုက်တွန်းတယ်။ "ဒီထက် ပြန်ပြန်လေးဟေ့...! ဒီထက်ပြန်ပြန်လေး လုပ်ကြပါကွ...! ခွဲတွေ မထွက်ခွာနိုင်ခင်မှာ ဒီနေရာကို သူတို့ ရောက်လာကြဦးမယ်...!"

Natasha is distressed at a convoy of wounded soldiers that has entered the Rostov courtyard. They are pathetic looking creatures, barely able to drag their bandaged limbs along. At last Natasha can stand it no longer. She runs to her father. "Papa," she cries, "We can't do this! We can't take our furniture with us and leave these poor soldiers here to be captured by the French!"

ဒဏ်ရာရတဲ့ စစ်သားတွေဟာ စစ်တပ်ယာဉ်တန်းနဲ့ ငရုတ်တောင် ခြံဝင်းထဲသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ပါပြီ။ နာတာရှားက သူတို့ကိုကြည့်ပြီး သူတို့အတွက် သောကရောက် ပုန်မိတယ်။ သူတို့ဟာ သနားစဖွယ်သတ္တဝါလေးတွေ ပုံပေါ်နေတယ်။ သူတို့တွေဟာ ဒဏ်ရာရ ဖတ်တီးစည်းထားတဲ့ ခြေလက်အင်္ဂါတွေကို အနိုင်နိုင်သယ်နိုင်တယ်ဆိုရုံပဲရှိတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ နာတာရှားက ဆက်လက်ပြီး သည်းခံ... ခံစားနိုင်စွမ်းမရှိတော့ပါဘူး။ သူ(မ)က သူ(မ)ရဲဖခင်ထံ ပြေးသွားတယ်။ "ပါမိ" လို့ သူ(မ)က အော်ခေါ်လိုက်တယ်။ "ဒါတော့ ကျွန်မတို့ မလုပ်နိုင်ပါဘူး...! ကျွန်မတို့က ကျွန်မတို့ရဲ့ ဖရိုဘောဂတွေကို ကျွန်မတို့နဲ့အတူ သယ်သွားမယ်...! ဒီသနားစရာကောင်းတဲ့ စစ်သား တွေကိုတော့ ပြင်သစ်တွေရဲ့ အဖမ်းအသီးခံရအောင် ဒီမှာပဲ ထားရစ်ခဲ့မယ်ဆိုတာတော့...! (ကျွန်မတို့ မလုပ်နိုင်ပါဘူး)"

COUNT ROSTOV feebly protests Natasha's idea of rescuing the wounded soldiers; the countess protests it vigorously. But Natasha has her way. Resolutely, she leads three grateful soldiers to a cart, orders a settee thrown off and installs them in its place. Rapidly, as the rest of the Rostov family catch the spirit of rescuing people instead of things, more and more possessions are unloaded and the carts and coaches become filled with wounded soldiers.

The Rostov convoy slowly gets under way. At the very end of the column is a closed carriage in which lies a badly wounded officer. Sonya has discovered that this officer is Andrey himself; but, upon the insistence of the countess, she does not tell Natasha.

As the convoy slowly winds its way through the streets of Moscow, Natasha spies Pierre, dusty, weary and unshaven, walking calmly in the crowd. She calls him over and seeks to persuade him to join them. But Pierre refuses. "I have something I must do here," he insists. Secretly, Pierre has hit upon a wild plan to become a national hero by remaining in Moscow and assassinating Napoleon.

မြို့စားကြီး ငရာစတော့စ်က နာတာရှာရဲ့ အကြံအစဉ်စိတ်ကူးကို လေသံပျော့ပျော့နဲ့ ကန့်ကွက်တယ်။ နာတာရှာရဲ့ အဖော်ရာရတဲ့စစ်သားတွေကိုကယ်ဆယ်ဖို့ဆိုတဲ့ စိတ်ကူးလေ...။ မြို့စားကတော်ကြီးကတော့ ဒေါင်းတင်မောင်းတင်နဲ့ ပြင်းပြင်းထန်ထန်ကန့်ကွက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နာတာရှာမှာ သူ(မ)ရဲ့နည်း သူ(မ)ဟန်နဲ့ရှိနေပြီး ပြတ်ပြတ်သားသား ဆုံးဖြတ်ပြီးတော့ သူ(မ)က... ကျေးဇူးတင်နေတဲ့စစ်သားသုံးယောက်ကို လှည်းတစ်စီးဆီသို့ တွဲခေါ်သွားတယ်။ ဆိုတဆက်တီခုံကြီးကို (လှည်းပေါ်မှာ) ပစ်ခတ်အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ အဲဒီနေရာမှာ သူတို့ကိုထိုင်စေတယ်။ ရုတ်ခြည်း အပြန်ဆိုသလို... ကျန်တဲ့ ငရာစတော့စ်မိသားစုတွေလည်း ပစ္စည်းပစ္စယတွေသယ်မယ့်အစား လူတွေကို ကယ်ဆယ်မယ်ဆိုတဲ့စိတ်ဓာတ်တွေ ကူဆက်ဝင်ရောက်သွားကြတယ်။ လှည်းတွေပေါ်မှာ တင်ထားတဲ့ ပိုမိုများပြားတဲ့ သူတို့ပိုင်ပစ္စည်းပစ္စယတွေကို လှည်းတွေပေါ်ကနေ အောက်ကို ထပ်ထပ်ပြီး ချလိုက်ကြတယ်။ ပြီးတော့ လှည်းတွေ... ရထားတွေပေါ်မှာ အဖော်ရာရတဲ့စစ်သားတွေနဲ့အပြည့် ဖြစ်သွားကြတယ်။

ငရာစတော့စ် ယာဉ်တန်းကြီးဟာ လမ်းကြောအတိုင်း တဖြည်းဖြည်းနဲ့ သွားနေကြပါပြီ။ အဲဒီယာဉ်တန်းရဲ့ အစွန်နား... တံခါးပိတ်ထားတဲ့ လှည်းတစ်စီးထဲမှာ အပြင်းအထန်အဖော်ရာရထားတဲ့ အရာရှိတစ်ယောက် လဲလျောင်းနေတယ်။ ဒီအရာရှိဟာ အင်အရောက်တိုင်ဖြစ်နေကြောင်း ချီညာက တွေ့ရှိသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြို့စားကတော်ကြီးရဲ့ မရမကတောင်းဆိုမှုကြောင့်... သူ(မ)က (ဒီအကြောင်းနဲ့ ဖတ်သက်ပြီး) နာတာရှာကို ပြောမပြဘူး။

ယာဉ်တန်းကြီးက မော်စကိုမြို့ လမ်းတွေကိုဖြည်းဖြည်းချင်းဖြတ်သန်းပြီး ကွေ့ပတ်သွားလာနေတုန်းမှာ နာတာရှာက ပီယာရိုကို (အမှတ်မထင်) မြင်လိုက်မိတယ်။ သူက မှန်အလိမ်းလိမ်းကပ်ပြီး ညစ်ပတ်နေတယ်။ ပင်ပန်းနွမ်းလျနေပြီး မုတ်ဆိတ်မွေးတွေကိုတောင် ရိတ်မထားဘဲ လှူအုပ်ကြားမှာ တည်တည်ငြိမ်ငြိမ်... လမ်းလျှောက်နေတယ်။ သူ(မ)က သူ့ကို လှမ်းခေါ်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့ကို သူ(မ) တို့နဲ့အတူလိုက်ပါရန် ရောင်းဖျစ်ကြီးစားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပီယာရိုက ငြင်းပယ်လိုက်တယ်။ "ဒီနေရာမှာ... ငါ လုပ်ကိုလုပ်ရမယ် ကိစ္စတစ်ခုတစ်ရာရှိနေလို့ပါ..." လို့ သူက ဇွတ်အတင်ဆဲ... မလျှော့တမ်းပြောလိုက်တယ်။ လျှို့ဝှက်တိတ်တိတ်ကလေး... ပီယာရိုက ရုတ်တရက် အမှတ်မထင် အကြံတစ်ခုရတယ် မော်စကိုမှာ ဆက်လက်နေထိုင်ပြီး နဂိုလိယာကို လုပ်ကြံသတ်ဖြတ်ခြင်းအားဖြင့် အမျိုးသားသုခကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာရန်ဆိုတဲ့... စိတ်ဓာတ်အင်အား ကြီးမားပြင်းထန်တဲ့ အစီအစဉ်အကြံဉာဏ်ကို ရရှိတာဖြစ်ပါတယ်။

Scene 18—Napoleon Enters Moscow

NAPOLEON and his staff are ready to make their triumphant entry into a once great city, a city now abandoned to its dogs and to those of its citizens who cannot or will not desert it, a city already beginning to consume itself in flames. What are the thoughts, one wonders, of the conqueror at the moment of what he deems to be his supreme conquest?

NOTE : The following passage is condensed from Book Eleven, Chapters XIX and XX of "War and Peace":

UPON GAZING from a nearby height at this strange city, with its foreign architecture, Napoleon felt an uneasy curiosity. Every Russian looking at Moscow feels she is the mother. Every foreigner looking at her, even if ignorant of her significance as the mother city, must be aware of her feminine quality. And Napoleon felt it.

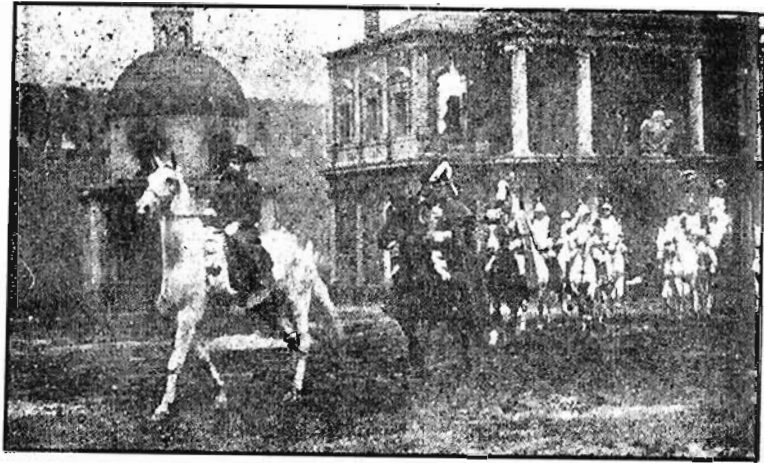
အခန်း(၁၈)

နပိုလီယံက မော်စကိုမြို့တော်သို့ ဝင်ရောက်ခြင်း

နပိုလီယံနဲ့ သူ့ရဲ့ ဦးဆောင်ရုံတွေဟာ... တစ်ချိန်က ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်တဲ့ မြို့တော်ကြီးထဲသို့ ဝင်ရောက်ဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေကြပါပြီ။ ထူးထူးကဲကဲအောင်မြင်လို့ တက်ကြွပျော်မြူးအားရတဲ့ မြို့သိမ်းပွဲ... ဝင်ရောက်ပွဲပါပဲ။ တစ်ချိန်က ကြီးကျယ်တဲ့မြို့တော်ကြီးဟာ အခုတော့ မြို့သူမြို့သားတွေ စွန့်ခွာသွားကြလို့... မြို့ထဲမှာ ငွေးတွေရယ်... မြို့ထဲကနေ စွန့်ခွာသွားနိုင်တဲ့... ဒါမှမဟုတ်... စွန့်ခွာမသွားချင်တဲ့ မြို့သူမြို့သား (အနည်းငယ်)ရယ်ပဲ ရှိပါတော့တယ်။ မြို့တော်ကြီးတစ်ခုလုံးကိုလည်း မီးတောက်မီးသွေ့တွေက စတင်ဝါးမျိုလောင်မြိုက်စပြုနေကြပါပြီ။ အောင်နိုင်သူကြီးအနေနဲ့ သူ့ရဲ့ အတွတ်အထိပ်အောင်ပွဲလို့ ယူဆနေတဲ့ ခုလိုအချိန်မျိုးမှာ... သူ့ရဲ့ အတွေးတွေက ဘာပါလိမ့်...? သူ ဘာတွေများ တွေးတောနေမှာပါလိမ့်...?

မှတ်ချက် ။ ။ အောက်ပါစာပိုဒ်သည် စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးစာအုပ် အတွဲ (၁၁)၊ အခန်း (၁၉) နှင့် (၂၀)တို့မှ အကျဉ်းချုံးကောက်နုတ်ဖော်ပြထားခြင်းဖြစ်ပါသည်။

အနီးအနားရှိ ကုန်းမြင့်တစ်ခုကနေ တိုင်းတစ်ပါးသို့ကုန်... စပျာကဟူသော တွေ့နဲ့ တည်ဆောက်ထားတဲ့... ဒီထူးဆန်းတဲ့မြို့တော်ကြီးကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေရင်းနဲ့ နပိုလီယံရဲ့စိတ်ထဲမှာ သိခွင့်မိတ်ပြင်းပြမှုတွေ ပေါ်လာတယ်။ စိတ်ထဲက ထင်သွားပြီး ဘဝင်မကျတဲ့ သိခွင့်မိတ်ပါပဲ။ ရုရှားလူမျိုးတိုင်း... ဘယ်သူမဆို... မော်စကိုမြို့တော်ကြီးကို ကြည့်လိုက်မြင်လိုက်ရင်... မိခင်မြို့တော်... အမိမြို့တော်ကြီးလို ရင်ထဲမှာခံစားရတယ်။ နိုင်ငံခြားသားတိုင်းဟာလည်း— မြို့တော်ကြီးကို မိခင်မြို့တော်ကြီးအဖြစ် သူ(မ)ရဲ့အရေးပါမှုကို မသိနားမလည်သည်တိုင်အောင်—သူ(မ)ရဲ့ ထူးခြားတဲ့... မိခင်မိသတဲ့ အရည်အသွေးကို စိတ်ထဲမှာ သိရှိခံစားရမှာ သေချာပါတယ်။ ဒီတော့... နပိုလီယံလည်း အဲဒါကို ခံစားသိရှိခဲ့ပါတယ်။

“This Asiatic city with so many churches, this holy Moscow!” exclaimed Napoleon. And dismounting from his horse he ordered that a map of Moscow be spread out before him.

“A city occupied by the enemy,” he thought, “is like a girl that has lost her honor.” And he gazed at the Oriental beauty now lying before his eyes for the first time. He felt it strange that the desire so long cherished, and so long thought impossible, had at last come to pass.

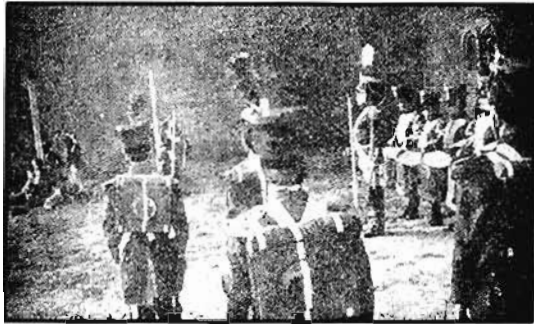
“One word of mine,” he thought “one wave of my arm, and the ancient capital of the Czars in no more. But my clemency is boundless. I must be magnanimous and truly great. Moscow lies at my feet, her golden domes and crosses flashing and twinkling in the sun. But I shall spare her. From the heights of the Kremlin I shall teach them the meaning of true civilization.

“ဘုရားရှိခိုးကျောင်းပေါင်း အမြောက်အမြားနဲ့ အာဂုတ်ကရဲ့ မြို့တော်... သန့်စင်မှုန်မြတ်တဲ့ ဖော်စကိုမြို့တော်... ယေ...!” လို့ နုပိုလီယံက မိန့်မြွက်လိုက်တယ်။ သူ့ရဲ့ မြင်းပေါ်ကနေဆင်းပြီး... သူ့ရဲ့ရှေ့မှောက်မှာ ဖော်စကိုမြို့ရဲ့ မြေပုံတစ်ခုကို ဖြန့်ခင်းပြသဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

“ရန်သူအသိမ်းခံရတဲ့... မြို့တစ်မြို့ဟာ... သူ(မ)ရဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာတွေ ပျောက်ဆုံးပျက်ပြား သွားတဲ့ မိန်းမငယ်တစ်ယောက်နဲ့တူပေတယ်...” လို့ သူက တွေးလိုက်မိတယ်။ ပြီးတော့ သူ့ရဲ့ မျက်စိရှေ့မှောက်မှာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ်ရောက်ရှိလာတဲ့ အရှေ့တိုင်းခံ့အလှကို... အခုအခါမှာ စူးစိုက် ငေးမောကြည့်လိုက်မိတယ်။ ကာလကြာမြင့်စွာကတည်းက ရင်မှာသိမ်းဆည်းထားခဲ့တဲ့ ဆန္ဒ... ကာလ ကြာမြင့်စွာကတည်းက မဖြစ်နိုင်ပါဘူးလေလို့ ထင်ခဲ့တဲ့အတွေးတွေဟာ... နောက်ဆုံးမှာ ဖြစ်ပျက် ပြီးဆုံးခဲ့ပြီကော... လို့ သူ့ရင်ထဲမှာ ထူးထူးခြားခြား ခံစားမိလိုက်တယ်။

“ငါ့ရဲစကားတစ်လုံး... ငါ့ရဲလက်တစ်ဖက် ဝေယမ်းလိုက်ရုံနဲ့... (ဒီမြို့ကြီးဟာ ငါ့လက် အောက်ရောက်လာပြီ) ဇာဘုရင်တွေရဲ့ ရှေးဟောင်းမြို့တော်ကြီး မဟုတ်တော့ဘူး...” လို့ သူက တွေးလိုက်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့... (ငါက သက်ဉာဏ်မှာပါ) ငါ့ရဲသက်ဉာဏ်က အနိုင်မဲ့ပါ... ငါက ခွင့်လွှတ် သဘောထားကြီးပြီး တကယ်ကို ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်ရမယ်။ ဖော်စကိုဟာ ငါ့ရဲခြေတော်ရင်းကို ရောက်နေပြီ... သူ(မ)ရဲ့ ရှေ့ရောင်လိပ်ခုံးအနီးတွေ လက်ဝဲဘက်တိုင်းသက်တော့ဟာ နေရောင်ခြည်မှာ ပြီးပြီးပြန်ပြန်နဲ့ လင်းလက်တောက်ပနေကြတယ်။ ဒါပေမဲ့... ငါ့အနေနဲ့ ဒီမြို့တော်ကြီးကို ချမ်းသာခွင့်ပေးရမယ်... ကရင်မလင် နန်းမြင့်ဆောင်ထက်ကနေ... တကယ် ယဉ်ကျေးမှုရဲ့အနှစ်သာရ အဓိပ္ပာယ်တွေကို... ငါက သူတို့ကိုသင်ကြားပြသပေးရမယ်။

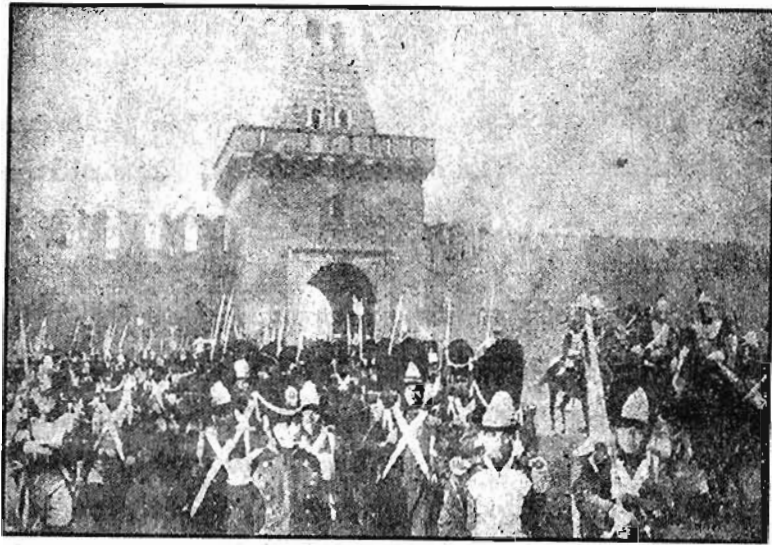

NAPOLEON turned to his suite. "Let the boyars be brought to me." A general and his retinue galloped off at once into the city to fetch the boyars. Two hours passed. Napoleon's speech to the boyars had by now taken definite shape in his mind. The speech was to be full of dignity and greatness (as Napoleon understood dignity and greatness), and Napoleon was already carried away by his own eloquence and magnanimity. "But why is the city's deputation so long in coming?" he wondered.

Meanwhile, at the rear of his suite, an agitated consultation was being held among his generals. The adjutants had returned with the message that the city was empty. The generals were perturbed, not because Moscow had been abandoned but because they had to tell this fact to the Emperor. How, without making him appear ridiculous, could they tell him there was no delegation of boyars, no one left in Moscow but a disorderly mob? Some favored scraping together a mock delegation, others thought Napoleon must be skillfully prepared and then told the truth.

နပိုလီယံက သူ့ရဲ့ အခြေအရံ နောက်တော်ပါးဘက်လှည့်လိုက်တယ်။ "မြို့ကိုယ်စားလှယ် အဖွဲ့တွေကို ငါ့ဆီခေါ်ခဲ..." လို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ ဝိုလ်ချုပ်တစ်ယောက်နဲ့ သူ့ရဲ့နောက်တော်ပါးအဖွဲ့က မြို့ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ကိုခေါ်ဖို့ ချက်ချင်းပဲ မြင်းကဆန်ဆိုင်းပြီး မြို့ထဲသို့ ဝင်သွားကြတယ်။ အချိန်နှစ်နာရီလောက် ကြာမြင့်သွားပါပြီ။ အခုအခါမှာ... နပိုလီယံရဲ့စိတ်ထဲမှာ မြို့ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့သို့ပြောမယ့် သူ့ရဲ့မိန့်ခွန်းက တိကျပြတ်သားတဲ့အနေအထားသို့ ရောက်ရှိခဲ့ပါပြီ။ (မြို့ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့နဲ့တွေ့ရင် ဘာပြောမယ်ဆိုတာ စကားလုံးတွေကို တိတိကျကျရွေးချယ်ပြီးပါပြီ)။ အဲဒီပြောစကား... အဲဒီမိန့်ခွန်းဟာ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်မှု အပြည့်အဝရှိရမယ် (နပိုလီယံ နားလည်သဘောပေါက်ထားတဲ့ ဂုဏ်သိက္ခာနဲ့ ကြီးကျယ်မြင့်မြတ်မှု အတိုင်းပဲလေ) ပြီးတော့ နပိုလီယံ ဟာ သူ့ရဲ့ နှုတ်စလျှာစ စကားပြောကောင်မူနဲ့ သဘောထားကြီးမှုကိုပြချင်လို့ စိတ်က ထိန်းမနိုင် သိမ်းမဖြစ်နိုင်... (ပြောချင်ဆိုချင်လုပ်ပြီ) "ဒါပေမဲ့... ဘာကြောင့် မြို့ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့က လာရောက်ဖို့ ဒီလောက်ကြာနေတာလဲ...?" လို့ သူကအံ့ဩတွေးတောနေမိတယ်။

အဲဒီအချိန်... အဲဒီကာလ... သူ့နောက်ကွယ်မှာ သူ့ရဲ့ဝိုလ်ချုပ်တွေမှာက တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် အကြံဉာဏ်ရယူပြီး ညှိနှိုင်းတိုင်ပင်မှုလုပ်ကြရတယ်။ စိတ်လှုပ်ရှား... တန်လှုပ်ရတဲ့ ညှိနှိုင်းဆွေးနွေးပွဲပါပဲ။ မြို့ထဲမှာ လူတွေမရှိတော့ဘူးဆိုတဲ့ သတင်းအကြောင်းကြားချက်နဲ့အတူ တပ်ရေးခိုလ်ကြီးတွေ ပြန်ရောက်လာကြပြီးပြီဖြစ်တယ်။ ဝိုလ်ချုပ်ကြီးတွေဟာ တုန်လှုပ်ပြီး စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ကြရတယ်။ သူတို့တုန်လှုပ်တာက မော်စကိုမြို့တော်ကြီးကို မြို့သူမြို့သားတွေ စွန့်ခွာသွားကြတဲ့အတွက်တော့မဟုတ်ပါဘူး။ အဲဒီအချက်ကို သူတို့ဝံ့နေရာရင်ဘုရင်ထံ တင်ပြလျှောက်ထားရမယ့်အတွက်ဖြစ်ပါတယ်။ သူ့ကို ပြက်ရယ်ပြတ်သဘော မယက်ရောက်စေတဲ့... မြို့ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့ မရှိပါဘူး... မော်စကိုမြို့ထဲမှာ သူ့သောင်းကျန်းတဲ့လူတစ်စုမှအပ ဘယ်သူတစ်ဦးတစ်ယောက်မှ မရှိပါဘူး... လို့ သူ့ကို ဘယ်လိုလျှောက်တင်ရပါမလဲ...?။ အချို့ကတော့... မြို့ထဲမှာရှိတဲ့ လူအချို့ကို ခြစ်ကုတ်ရာ သူတို့ကိုစုပေါင်းပြီး ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်ကိုယ်စားလှယ်အဖွဲ့အဖြစ် ဖွဲ့စည်းခိုက်ထောက်ခံကြတယ်။ အခြားသူတွေကတော့... ကျွမ်းကျင်ပါးနပ်လိမ္မာစွာ ပြင်ဆင်ပြီးတော့မှ နပိုလီယံ ကို အရှိအတိုင်း... အမှန်အတိုင်း တင်လျှောက်ရင်ကောင်းမယ်လို့ ထင်မြင်ကြတယ်။

At last, Napoleon, his actor's instinct telling him that the sublime moment, too long drawn out, was losing its sublimity, made a sign with his hand. A single cannon shot gave the signal, and the invading army began marching into Moscow.

The city was empty. There were still people in it, but it was empty, deserted as a dying, queenless hive is deserted. "Moscow deserted! Incredible!" Napoleon said to himself. The dramatic scene had not come off.

PIERRE, GARBED in the long cloak of a coachman, wanders for days through burning, occupied Moscow. Pierre has had his chance to assassinate Napoleon, only to find, when it comes time to pull the trigger, that he cannot force himself to kill even this man whom he so detests.

နောက်ဆုံးကျတော့... နပိုလီယံရဲ့ ပင်ကိုယ်အသိစိတ်က နက်နဲသိပ်မေ့တဲ့အချိန်အခါ ဖြစ်ကြောင်း ပြောပြနေတယ်။ (တစ်ခုခုဖြစ်နေပြီဆိုတာ နပိုလီယံက အလိုလိုသိသွားတယ်) ကြာမြင့်လွန်းစွာ အချိန်ဆွဲနေခြင်းက ရင်သပ်ရှုစောအံ့ဩဖွယ်ရာတွေကို ပျောက်ဆုံးပျက်သုဉ်းသွားစေတယ်။ သူက သူ့လက်နဲ့ အချက်ပြလိုက်တယ်။ အပြောက်နဲ့တစ်ချက်တည်းသာ ပစ်ခတ်အချက်ပေးပြီး... ကျူးကျော်တဲ့တပ်မတော်ကြီးဟာ မော်စကိုမြို့တော်ကြီးထဲသို့ စတင်ချီတက်ဝင်ရောက်သွားကြပါတယ်။

မြို့တော်ကြီးက ဝလာဟင်းလင်း... အခြေအနေ။ မြို့ထဲမှာ လူ(အချို့) ရှိနေပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ မြို့ကြီးက အခွဲချည်းသာ ကျန်ပါတော့တယ်။ မြို့တော်ကို အပြီးစွန့်ခွာသွားကြတာဟာ... သေအံ့မှူး... ဖျားဘရင်မ ကင်းမဲ့တဲ့... ဖျားအုံကို ဖျားတွေ စွန့်ခွာသွားသလိုပါပဲ။ "မော်စကိုမြို့တော်ကြီးကို အပြီးစွန့်ခွာသွားကြတယ်လား! မယ်ကြည်နိုင်လောက်အောင်ပါပဲလား!" လို့ နပိုလီယံက သူ့ဘာသာသူ ရေရှက်ပြောကြားလိုက်တယ်။ ထူးခြားအံ့ဩဖွယ်ကောင်းတဲ့ ဟာကယ်ဖြစ်ရပ်.. ဖြစ်တွေ့တော့ မျှော်လင့်ထားတဲ့အတိုင်း ဖြစ်မလာတော့ပါဘူး။

ပီယာရီက မြင်းလှည်းသမားတစ်ယောက်ရဲ့ ဝတ်နံ့ရည်ကိုဝတ်ဆင်ပြီး မီးလောင်နေတဲ့ သိမ်နက်ခံ မော်စကိုမြို့တော်ကြီးတစ်လျှောက် ရက်တော်တော်ကြာအောင် လှည့်လည်သွားလာနေခဲ့တယ်။ ပီယာရီက နပိုလီယံကိုလုပ်ကြံနိုင်ဖို့ သူ့ရဲ့ အခွင့်ကောင်းကို ရှာနေတာ... တွေ့လေးတော့ တွေ့ရတယ်။ သူ သိပ်မှန်းတိစက်ဆုပ်တုန်လှုပ်သတ်ဖို့... သေနှုတ်ခလုတ်ပေးမင်းကို ဆွဲရန် အချိန်ရောက်ဖို့... ကိုတော့ သူ့ကိုယ်သူ ငွတ်အတင်း မဖြစ်မနေမလုပ်နိုင်သေးပါဘူး။

Now, as Pierre continues to wander through the desolate streets, he comes upon a girl struggling in the arms of two soldiers. Pierre hurls himself upon the Frenchmen, knocking them sprawling. "Run! Run!" he cries to the girl, and she promptly scurries away. But Pierre is not so fortunate. He fights like a wild man but other soldiers join the struggle and Pierre is soon beaten into insensibility.

Thrown into prison, Pierre is marched out with seven others to the execution grounds the next morning. He stares in horror as the men are bound to stakes, two by two, and executed. Then, for no apparent reason, the officer in charge orders Pierre to be taken back to prison.

STUNNED BY all that has happened, Pierre sits leaning against the wall of the stable that serves as a prison. Near him, a peasant named Platon, a cheerful, philosophical soul, gives him a sympathetic look and says, "No use brooding, sir. It's not for us to say what's to happen to us. Maybe, in the world to come, God will give us a bit of explanation, and then it will all be clear."

အခုအခါမှာ... ပီယာရီက လူသူကင်းပဲ့ တိတ်ဆိတ်ခြောက်ကပ်နေတဲ့ လမ်းတွေပေါ်မှာ ဆက်ပြီးလျှောက်လှမ်းသွားလာနေ(မိ)တယ်။ အဲဒီလိုသွားလာနေတဲ့အခါမှာ (ပြင်သစ်)စစ်သားနှစ်ယောက်ရဲ့ (လက်မောင်းတွေ) ရင်ခွင်တွေကြားမှာ ရုန်းကန်လှုပ်ရှားနေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို အမှတ်မထင် တွေ့မြင်လိုက်ရတယ်။ ပီယာရီက ပြင်သစ်နှစ်ယောက်ဆီကို ဖမ်းဝင်လိုက်တယ်။ သူက သူတို့နှစ်ယောက် ကို ခြေပစ်လက်ဖက်ခြစ်သွားအောင် ထိုးနှက်ပစ်လိုက်တယ်။ "ငြေး!" "ငြေး!" လို့ သူက ကောင်းလေး ကို အော်ပြောလိုက်တယ်။ ဒီတော့ သူ(မ)တလည်း မဆိုင်းမတွချက်ခင်ပဲ သုတ်ခြေတင်ပြေးတော့ တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ပီယာရီကတော့ သိပ်ပြီးတော့ ကံမကောင်းရာပါဘူး။ သူက လူခိုင်းတစ်ယောက် လို အကြမ်းမတမ်းကို တိုက်ခိုက်တာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ အခြားစစ်သားတွေကပါ အဲဒီရုန်းရင်းဆန်ခတ် ဖြစ်မှုမှာ ဝင်ပါလာကြတယ်။ ဒီတော့ မကြာမီမှာပဲ ပီယာရီဟာ အနိုင်ယူခံလိုက်ရပြီး သတိလစ် မေ့ပြောသွားတယ်။

ပီယာရီကို အကူအညီအချုပ်အနှောင်ပေးထားလိုက်ကြတယ်။ နောက်နေ့မှနက်မှာ ပီယာရီ ကို အခြားအချုပ်အနှောင်ရတဲ့ လူနာနှစ်ယောက်နဲ့အတူ (လူသတ်ကွင်း) သေအစစ်စစ်ကွပ်မျက်တဲ့ နေရာသို့ သွားရောက်စေတယ်။ အဲဒီလူတွေကို တိုင်မှာ ကြိုးနဲ့ချုပ်ပြီး နှစ်ယောက်တစ်တွဲ ကွပ်မျက် နေတာကို သူက အထိတ်တလန့်နေစိုက်ကြည့်လိုက်မိတယ်။ အဲဒီနောက်မှာ... ဘာမှ ရောသေချာတဲ့ အကြောင်းမရှိဘဲ... ကြီးကြပ်သူအရာရှိက ပီယာရီကို (မသတ်ဘဲ) အကူအညီအချုပ်အနှောင် ပြန်ခေါ်သွားဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။

ပီယာရီက ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှအားလုံးကို ကြက်သေသေ... အံ့အားသင့်နေမိတယ်။ အကူအညီ အထောက်အကူအညီအချုပ်အနှောင်ရတဲ့ မြင်းတောင်နံရံကိုမီးပြီး သူက ထိုင်လိုက်တယ်။ သူ့ အနားမှာ ပလေတန်လိုအိတ်တဲ့ လယ်သမားတစ်ယောက် ရှိတယ်။ သူက ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်... ရွှင်လန်း တက်ကြွပြီး တည်ငြိမ်ကြံ့ခိုင်တဲ့စိတ်ထားစိုက်ရှိသူတစ်ယောက် ဖြစ်တယ်။ သူက ပီယာရီကို စာနာ ထောက်ထားကြင်နာတဲ့အကြည့်နဲ့ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်တယ်။ "တန့်န့်န့် တွေးတောစဉ်းစား မနေပါနဲ့ ဖာ...။ ကျွန်တော်တို့ ဘာတွေဖြစ်လာစရာရှိတယ်လို့ စဉ်းစားဖို့ရာက ကျွန်တော်တို့အပုပ် မဟုတ်ပါဘူး ဖြစ်နိုင်စရာရှိတာက... လောကမှာ ဘာတွေဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ... ဘုရားသခင်က ကျွန်တော်တို့ကို အနည်းငယ်သော ဖြေရှင်းချက်ကလေးတွေ ပေးသနားတော်မူမှာပါ...။ အဲဒီနောက်ပိုင်းမှာ အရာရာ အားလုံးကို နားလည်ရှင်းလင်းသွားမှာပါ။"

Platon shares some potatoes with Pierre and gives some to his shaggy little dog. "The great thing, sir," says Platon, "is to live in harmony. It's not our luck that counts. It's whether we make whatever happens to us into a misery or a joy."

As Platon utters a prayer before going to sleep, Pierre is surprised to sense a feeling of peace coming over him, a feeling that though his world may have been shattered, the foundations on which to build anew are still there, that they will always be there as long as life goes on.

ပလေတန်က စားရာအဖြစ် ချက်ပြုတ်ပြုတ်ထားတဲ့ အလှူအငှက်ကို ပီယာရီသို့ ခွဲပေးတယ်။ အငှက်တော့ သူ့ရဲ့ အမွှေးမွှေးကလေးသို့ ပေးလိုက်တယ် (ပြီးတော့) ပလေတန်က ပြောလိုက်တယ်...။ "အရေးကြီးတဲ့အချက်ကတော့ရာ... (မိတ်ကို ပြုပြင်ပြီး) သဟဇာတဖြစ်အောင် နေထိုင်ဖို့ပဲဗျ။ ကျွန်တော်တို့ရဲ့ကောင်းမှုတစ်ခုတည်း မဟုတ်ပေဘူးဗျ။ ဘာကိုပဲ ကျွန်တော်တို့တွေကြုံရတွေကြုံရ... အဲဒီတွေကြုံမှုကို ကျွန်တော်တို့အနေနဲ့... ဝေဒနာ... ဒုက္ခကံဆိုးတာပဲ... လို့ သတ်မှတ်မှာလား... ဒါမှမဟုတ် (ဖြစ်သမျှအကြောင်းအကောင်းပဲဆိုပြီး) ဝမ်းသာကျေနပ်စရာပဲလို့ သတ်မှတ်မှာလား ဆိုတဲ့အပေါ် တည်နေပါတယ်။"

ပလေတန်က အိပ်ရာမဝင်ခင်မှာ ဘုရားရှိခိုးဝတ်ပြုဆုတောင်းတယ်။ အဲဒီလို ပလေတန် ဝတ်ပြုရှိခိုးနေခိုက်မှာ... ငြိမ်းချမ်းမှုတစ်ခုက သူ့အပေါ် ရောက်ရှိလွှမ်းခြုံသွားကြောင်း ပီယာရီ က သတိပြု ခံစားလိုက်ရတဲ့အတွက်... သူ အံ့ဩခဲ့ရပါတယ်။ သူ့ရဲ့ သီးခြားကမ္ဘာလေးဟာ အစိတ်စိတ်အမြွှာမြွှာ ကွဲကြွေးသွားကောင်းသွားပေမယ့်... ဒါပေမဲ့ အဲဒီအပေါ်မှာ အသစ်တစ်ခုပြန်လည် တည်ဆောက်ရန် အခြေခံအုတ်မြစ်တွေက ရှိနေဆဲပဲ...။ ဆိုတဲ့ ခံစားချက်တစ်မျိုးပါ...။ ပြီးတော့ အဲဒီ အခြေခံအုတ်မြစ်တွေဟာ... ဘဝဆိုတာ ဆက်လက်ရှင်သန်နေသမျှ... အမြဲထာဝရ ဆက်လက်တည်ရှိ နေဦးမှာပဲ...။

Scene 19—Natasha Finds, and Loses, Andrey

THE ROSTOV convoy spends its first night within view of burning Moscow. Sonya can no longer conceal from Natasha and Andrey is in their midst. Almost in a trance, moving like a sleep-walker, Natasha seeks out the hut where Andrey lies, deathly pale, on an improvised cot.

Natasha kneels and silently puts her head against Andrey's cheek. "Forgive me," she murmurs at last.

"Forgive what?" replies Andrey. "I love you ... love you more ... better than before."

Natasha is content just to kneel beside Andrey, her eyes brimming with tears and yet with a feeling of serenity in her heart.

အခန်း (၁၉)

နာတာရှာက အင်ဒရေကို တွေ့ဆုံပြီးနောက် ဆုံးရှုံးလက်လွှတ်လိုက်ရ...

ရောင်တောင် ယာဉ်တန်းကြီးဟာ သူ့အနီးစဉ်ရဲ့ ပထမညကို မီးလောင်ကျွမ်းနေတဲ့ မော်စကို မြို့ကြီးကို မြင်နိုင်တဲ့နေရာမှာပဲ စခန်းချရပ်နားခဲ့တယ်။ (သူ့(မ)သိထားတာကို) နာတာရှာ မသိအောင်ဆက်ပြီး ဝမ်းမထားနိုင်တော့ပါဘူး။ ပြီးတော့... အင်ဒရေကလည်း သူတို့ (ယာဉ်တန်းရဲ့)အလယ်မှာ ရောက်နေတယ်လေ။ (ဆိုညာက အင်ဒရေဟာ အော်ရာကြီးနဲ့ သူတို့ ယာဉ်တန်းထဲမှာပါလာတာကို သိတယ်။ သူ့(မ) သိထားတာကို နာတာရှာမသိအောင်ဝမ်းမထားရာက... မနေနိုင်တော့လို့ ဖွင့်ပြောလိုက်တယ်။) နာတာရှာဟာ အိပ်ပွေ့ချွန်ချွန်လို့ မိန်းမောသွားတယ်။ အိပ်ပျော်နေစဉ်မှာ ယောင်ပြီး လမ်းထလျှောက်သူတစ်ယောက်လို... လျှောက်သွားရင်း အင်ဒရေရှိတဲ့ တံကို ရှာတယ်။ တဲထဲမှာကတော့... ရရာနဲ့ဖြစ်သလို ဖန်တီးထားရတဲ့ ခေါက်ကုတ်တစ်လုံးပေါ်မှာ အင်ဒရေလဲလျောင်းနေတယ်။ သူ့မျက်နှာက သွေးဆုတ်ပြီး... လူသေတစ်ယောက်လို ဖြူဖပ်ဖြူရောင်ဖြစ်နေတယ်။

နာတာရှာက သူ့ဘေးမှာ ဒူးထောက်ပြီး ထိုင်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့ သူ့(မ)ရဲ့ခေါင်းကို အင်ဒရေရဲ့ ပါးပြင်နဲ့တိတ်တိတ်ကလေး ကပ်လိုက်တယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့မှ "ကျွန်မကို ခွင့်လွှတ်ပါ"လို့ သူ့(မ)က တိုးတိုးလေး ပြောလိုက်မိတယ်။

"ဘာကို ခွင့်လွှတ်ရမှာလဲ...?" လို့ အင်ဒရေက မြန်မေးလိုက်တယ်။ "ကိုယ်... မင်းကို ချစ်တယ်... ပိုတောင်ချစ်ပါတယ်... အရင်ကထက်တောင်... ပိုချစ်တာ..."

နာတာရှာက အင်ဒရေ ဘေးမှာ ဒုလှိုဒူးထောက်ပြီး ထိုင်နေရတာကိုပဲ... ကျေနပ်အားရမိတယ်။ သူ့(မ)ရဲ့ မျက်လုံးတွေထဲမှာတော့ မျက်ရည်တွေနဲ့ ပြည့်လျှမ်းနေတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့(မ)ရဲ့ နှလုံးသားမှာတော့ တည်ငြိမ်အေးချမ်းတဲ့ခံစားချက်တစ်ခုကို ရရှိခံစားမိတယ်။

SEVERAL DAYS LATER, after Andrey has been moved to a nearby monastery, Mary succeeds in making the journey past marauding French patrols to the side of her dying brother.

Andrey tells Natasha and Mary he has at last learned what love is, how all his life he had been a man who hated. "I see now," he says, "that love is not getting what one wants. It is a renunciation, giving oneself up to the person you love, the cause you serve."

Late one night, as a candle gutters to its end, Andrey's breathing becomes more irregular. "I had a wonderful dream," he says, "I could see a door ... and beyond it ... I dreamt that I died ... and then awoke ... Yes, death is an awakening... It's all so simple."

Andrey's eyes close. His irregular breathing ceases. "Where has he gone?" whispers Natasha. "Where is he now?"

သူရဲ
ပုံမှန်မဟုတ်တော့ဘဲ၊
အသက်ရှူသံက
ရပ်သွားတယ်။

ရက်တော်တော်လေးကြာတဲ့အခါ... အင်ဒရေကို ဘုန်းကြီးကျောင်းတစ်ကျောင်းသို့ ရွှေ့ပြောင်းထားလိုက်ကြတယ်။ ဘုန်းကြီးကျောင်းကို ရွှေ့ပြောင်းထားပြီးတဲ့နောက်မှာ သေလုဆဲဆဲဖြစ်နေတဲ့... အစ်ကိုဖြစ်သူရဲနဲ့အတူတူပေါ့ရောက်ရှိလာခဲ့တယ်။ သူ(မ)လာခဲ့ရတဲ့ ခရီးစဉ်မှာ လှည့်လည် သောင်ကျန်းနေတဲ့ ပြင်သစ်လူညွှန်ကင်းတွေကို ရှောင်ပြီး... (သူတို့ကိုကျော်ပြီး) အောင်အောင်မြင်မြင်နဲ့ လာနိုင်ခဲ့တာ ဖြစ်တယ်။

အင်ဒရေက နာတာရှာနဲ့ မေရီကို ပြောပြတယ်။ နောက်ဆုံးကျတော့ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာ သူ သိသွားပြီ...။ သူ့ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ သူ နေထိုင်ရှင်သန်ခဲ့တယ်။ အိမ်ရှင်သန်ခဲ့ရတဲ့ ဘဝမျိုးကို သူ ဘယ်လောက်မုန်းတီးတယ် (ဆိုတာလည်း ပြောပြတယ်)။ "အခုတော့ ငါ... သဘောပေါက်သွားပြီ" လို့ သူက ဆိုတယ်။ "အချစ်ဆိုတာ မိမိလိုချင်တာကို ရယူခြင်း မဟုတ်ဘူး... စွန့်လွှတ်ခြင်းသာဖြစ်တယ်။ ကိုယ်ချစ်တဲ့လူကို ပေးဆပ်နေခြင်းသာဖြစ်တယ်... ဒါဟာ အသုံးတော်ခံပြည့်ဆည်းပေးတဲ့ အကြောင်းတရားပါပဲ..."

တစ်ည... ညဉ့်နက်ပိုင်းမှာ... ဖယောင်းတိုင်တစ်တိုင်က ကျန်သိမ်းမို့ ပြီးတော့ပုလိနဲ့ တချစ်ဖွန်လောင်နေတယ်။ အင်ဒရေရဲ့ အသက်ရှူနှုန်းကလည်း ပိုပိုပြီး မူမမှန်ဖြစ်လာတယ်။ "ငါလေ... နှစ်သက်ပျော်ရွှင်စရာကောင်းတဲ့ အိမ်မက်တစ်ခုမက်တယ်..." လို့ သူက ပြောပြတယ်။ "ငါလေ... တံခါးကြီးတစ်ခုပေါ်ကို မြင်ရတယ်... ပြီးတော့ အိမ်တံခါးရဲ့ဟိုမှာဘက်... ငါ အိမ်မက်မက်တာက ငါ သေသွားသတဲ့... ပြီးတော့ အိမ်နောက်မှာ ပြန်လည်နိုးထလာခဲ့တယ်... ဟုတ်တာပေါ့... သေခြင်းဆိုတာ... နိုးထလာခြင်း ကပ်မျိုးပေါ့... ဒါ... အားလုံးက သိပ်ကိုရိုး သိပ်ကိုရှင်းတာပါပဲ..."

အင်ဒရေရဲ့ မှက်လုံးလေးတွေ မှိတ်သွားကြတယ်။ သူ့ရဲ့ ပုံမှန်မဟုတ်တော့တဲ့ အသက်ရှူသံက ရပ်သွားတယ်။ "သူ ဘယ်ကို သွားပြီလဲ?" လို့ နာတာရှာ က တီးတီးလေသံနဲ့ ပေးလိုက်မိတယ်။ "သူ... အခု ဘယ်မှာရှိနေတာလဲ?"

Scene 20—The French Are Driven Out of Russia

THROUGH THE futile months of their occupation of Moscow, the morale of the invading French steadily deteriorates. Moscow, imperial capital and holy city, has been occupied, looted and largely destroyed. But beyond Moscow stretches the immensity of Russia itself, still unconquered, still defiant and increasingly dangerous.

Foraging raids by the French are harried by sharp attacks, but General Kutuzov persistently avoids a major battle. Meanwhile, the Russian forces are being continuously strengthened by drafts of militia, while Napoleon's army, thousands of miles from its base, is inexorably withering away from casualties, disease and desertion.

အခန်း(၂၀)

ပြင်သစ်တပ်ဖွဲ့များကို ရုရှမှ မောင်းထုတ်ခြင်း

ပြင်သစ်တပ်ဖွဲ့တွေဟာ မော်စကိုမြို့တော်ကြီးကို အချဉ်းနီး အစိပျယ်ပဲ့သိမ်းပိုက်ခဲ့ကြတယ်။ အဲဒီသိမ်းပိုက်ထားတဲ့ လတွေ တစ်လျှောက်လုံး... ကျူးကျော်သူ ပြင်သစ်တွေရဲ့ စိတ်ဓာတ်တွေ တဖြည်းဖြည်းယိုပွန်းကျဆင်းလာကြတယ်။ အင်ပါယာနိုင်ငံရဲ့ မြို့တော်လည်နှစ် အတွတ်အမြတ်ထား... မြင့်မြတ်တဲ့ မြို့လည်နှစ်တဲ့... မော်စကို ကိုတော့ သိမ်းပိုက်ပြီးပဲ၊ ခေတ်ပျက်ကာလမှာ မော်စကိုမြို့တော်ရဲ့ အိမ်တွေ၊ အဆောက်အအုံတွေ ဖောက်ထွင်းခံရပြီး ဖွဲ့စည်းတွေကို လှယ်ကုန်ပစ္စည်းတွေကို မြို့တော်ကြီးဟာ အကြီးအကျယ်ပျက်စီးခဲ့ပြီ။ ဒါပေမဲ့ မော်စကိုမြို့တော်ကြီးရဲ့ ဟိုမှာဘက်မှာ အလွန်ကြီးမား ကျယ်ပြန့်တဲ့ရုရှားပြည်... ရုရှားနယ်မြေတွေ ရှိနေဆဲပါ။ အဲဒီနယ်မြေတွေကိုတော့ အနိုင်ယူသိမ်းပိုက် ဖို့နိုင်ခြင်းမရှိသေးပါဘူး။ အခုထိ ခုခံတိုက်ခိုက်ဆဲ... ပြီးတော့ ပို... ပိုပြီး အန္တရာယ်ရှိ... ကြောက်စရာ ကောင်းနေဆဲပါ။

ရုရှားတပ်ဖွဲ့တွေကို လိုက်လံရှာဖွေပြီး ပြင်သစ်တပ်ဖွဲ့တွေက စီးနင်းတိုက်ခိုက်မှုတွေပြုတယ်။ အဲဒီပြင်သစ်တွေကို ရုရှားတပ်တွေက လိုက်လံနှောင့်ယှက်ပြီး ရုတ်တရက် တစ်ဟုန်ထိုး (ခုခံ)တိုက်ခိုက် ဖန်လိုက်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ စိုလ်ချုပ်ကြီး ကူတူဇော့(စ်)က အဓိကတိုက်ပွဲကြီးတစ်ပွဲ မဖြစ်အောင် တော့ စွဲစွဲမြဲမြဲရှောင်တယ်။ အဲဒီအချိန်အတောအတွင်းမှာ ရုရှားတပ်ဖွဲ့တွေကို အဆက်မပြတ် အားဖြည့် ထားတယ်။ စစ်မှုမထမ်းမနေရ ဥပဒေတွေ ပြဌာန်းပြီး ပြည်သူ့စစ်တွေနဲ့ အားဖြည့်ထားတာဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့... နဂိုလီယံရဲ့ ပြင်သစ်တပ်ဖွဲ့တွေအနေနဲ့ကတော့ သူတို့ရဲ့ ဌာနချုပ်နဲ့ မိုင်ပေါင်းထောင်ချီပြီး ဝေးတဲ့နေရာမှာ ရောက်နေတယ်။ ပြီးတော့ တိုက်ပွဲတွေအတွင်း ကျဆုံးမှု... ဒဏ်ရာရမှု၊ ရောဂါ ဝေဒနာတွေ ဖိစီးမှု၊ တပ်ပြေးမှုတွေကြောင့် ရှောင်လွှဲလို့မရနိုင်တဲ့ (စစ်အင်အား) လျော့ပါးမှုတွေ ဖြစ်နေတယ်။

At length Napoleon is forced to the inevitable decision of ordering a withdrawal. His "Grand Army" marches out of Moscow, drums beating and flags waving, overburdened with bundles of loot. Countless wagons carry their precious cargo of tapestries, furs, jewel-boxes, church ornaments, paintings and household furnishings.

There is also the prisoners' convoy plodding wearily along the hard roads, through whistling wind and drenching rain, marching away from their homes toward they know not what. Among this group are Pierre and Platon, with Platon's little dog tagging along at his heels.

နောက်ဆုံးကျတော့... နဂိုလီယံဟာ မလွှဲရှောင်နိုင်တဲ့ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကို ဇွတ်အတင်း ချမှတ်ခဲ့ရတယ်။ ပြင်သစ်တပ်ဖွဲ့တွေကို ရုပ်သိမ်းဆုတ်ခွာဖို့ အမိန့်ထုတ်ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်ချက်ပါပဲ။ သူ့ရဲ့ ထည်ဝါခဲ့သားတဲ့ တပ်မတော်ကြီးဟာ ဒရမ်တွေကိုတီး... အလံတွေကိုငှေ့ရင်း မော်စကိုမြို့ ပြင်သို့ ချီတက်ထွက်ခွာခဲ့ကြတယ်။ တိုက်ခိုက်လုယူ ခိုးဝှက်ထားတဲ့ ပစ္စည်းအထုပ်တွေတန်တင်ပြီး ချီတက် ထွက်ခွာသွားကြတာ...။ မရေမတွက်နိုင်လောက်အောင်များပြားတဲ့ လေးဘီးတပ်လှည်းတွေပေါ်မှာ သူတို့ရဲ့ အစိုးတန်ပစ္စည်းတွေဖြစ်တဲ့... ရောင်နံ့ထည်နံ့ပုံပတ်ထားတဲ့အထည်တွေ... သားမွှေးတွေ ကျောက်မျက်ရတနာ သေတ္တာတွေ၊ ဘုရားရှိခိုးကျောင်းအလှဆင်တဲ့ အဆင်တန်ဆာတွေ၊ ပန်းချီကားတွေ၊ ဖရိုဘောဂအသုံး အဆောင်တွေကိုတင်ပြီး ထွက်သွားကြတယ်။

ခက်ခဲကြမ်းတမ်းတဲ့လမ်းတွေတစ်လျှောက် ပင်ပန်းနွမ်းလျှော့ တစ်လမ်းချင်းအားယူ လျှောက် လှမ်းနေရတဲ့ အကျဉ်းသားအတန်းကြီးတစ်တန်းလည်း (သူတို့နဲ့အတူ) ပါသွားတယ်။ တကို့ တရဲ့တိုက် ခတ်နေတဲ့လေနဲ့... တဝန်းဝန်းနဲ့ ရွဲရွဲခဲအောင်ရွာချနေတဲ့ မိုးရေတွေကြားကနေ... အားယူလျှောက် လှမ်းနေကြရတာ ဖြစ်တယ်။ သူတို့ရဲ့ တာဝါနေအိပ်တွေကနေ ဘယ်သိန်းမသိတဲ့သီသို သွားနေကြရတာ... (ငေါ်သွားခံနေကြရတာ) ဖြစ်တယ်။ အဲဒီအုပ်စုထဲမှာ... ပီယာရိုလယ်... ဝလေတန်ဂျယ် နောက်တော်ပါးခဲ တကောက်ကောက်လိုက်နေတဲ့ ဝလေတန်ဂျယ် ခွေးကလေးရယ်တို့လည်း ပါပါတယ်။

“The wild beast is running now,”
“Let us follow it and flick its haunches with our whips to keep it moving.”

GENERAL KUTUZOV is grimly triumphant, “The wild beast is running now,” he says, “Let us follow it and flick its haunches with our whips to keep it moving.”

As the retreat of the “conquerors” continues, supplies run short. The harsh Russian winter deepens. Loot and even military stores are abandoned. Guerilla attacks continually harass the weary troops.

Faring worst of all are the prisoners. All stragglers who fail to keep up with the retreating troops are summarily shot. Pierre’s rugged strength is equal to the trial, but Platon suffers the penalty of physical exhaustion. With tears in his eyes, Pierre picks up Platon’s dog and continues the march, wearily counting each step as he plods on.

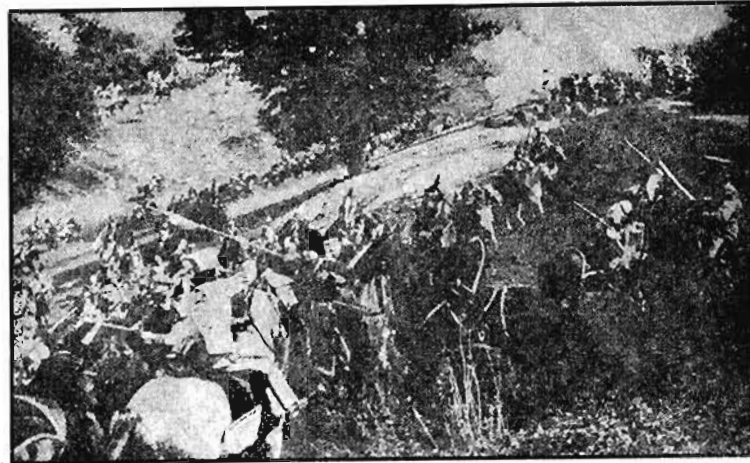

တောရိုင်းကောင်ကြီးတော၊
ထွက်ပြေးပြီ...၊
ဒို့တွေကသူ့နောက်လိုက်ပြီး
သူ ဆက်ပြေးလို့ ရအောင်
သူတင်ပါးဆုံကို ဒို့ရဲ့
နှင်တံကျာပွတ်တွေနဲ့
ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး
ရိုက်ပေးလိုက်ကြစို့...။

ဝိုင်းချုပ်ကြီး ကူတုဇော့(စ်)ဟာ အပြတ်အသတ် ထူးထူးကဲကဲအောင်မြင်ပါတယ်။
“အခုဆိုရင်... တောရိုင်းကောင်ကြီးတော ထွက်ပြေးပြီ...။ ဒို့တွေက သူ့နောက်လိုက်ပြီး သူ ဆက်ပြေးလို့ ရအောင် သူတင်ပါးဆုံကို ဒို့ရဲ့ နှင်တံကျာပွတ်တွေနဲ့ ခပ်ဆတ်ဆတ်ကလေး ရိုက်ပေးလိုက်ကြစို့...”
လို့ သူက ပြောလိုက်တယ်။

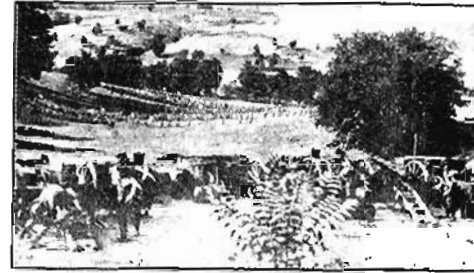
“အောင်နိုင်သူတို့”ရဲ့ ဆုတံဆိပ် ဆက်လက်ပြုလုပ်နေစဉ်မှာ၊ အထောက်အပံ့ပစ္စည်းမရှိတာ တွေ ကုန်လုနီးပါး ပြတ်လုနီးပါး ဖြစ်လာတယ်။ ပြင်းထန်ကြမ်းတမ်းတဲ့ ရုရှားဆောင်းရာသီကလည်း နက်သည့်ထက် နက် အဆူညံထက် အဆူလာတယ်။ တိုက်ခိုက်လုယူထားတဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့... စစ်လက်နက် ပစ္စည်းတွေကိုတောင် စွန့်ပစ်ထားခဲ့ကြတယ်။ ပြောက်ကျားတိုက်ခိုက်မှုတွေကလည်း ပင်ပန်းနွမ်းလျှော့နေတဲ့ ပြင်သစ်တပ်ဖွဲ့တွေကို အဆက်မပြတ် နှောင့်ယှက်ဒုက္ခပေးနေတယ်။

အားလုံးအနက် အဆိုးဆုံးကို တွေ့ကြုံနေရသူတွေကတော့ အကျဉ်းသားတွေပါ။ ဆုတံဆိပ် နေတဲ့ တပ်ဖွဲ့တွေနဲ့အတူ ရင်ပေါင်တန်းအတူမလိုက်နိုင်ဘဲ နောက်ကျကျန်ရစ်သူအားလုံးဟာ... ပြန်ပြန်ဒိမ်းဒိမ်း ချက်ချင်းပစ်သတ်ခံခဲ့ကြရတယ်။ ပီယာရိုရဲ့ ကျားကျားလျားလျား ခက်မာကြမ်းတမ်း တဲ့ရှင်အားက ဒုက္ခပေးသူတွေနဲ့တန်းတူယှဉ်နိုင်ခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ပလေတန်ကတော့ ခန္ဓာကိုယ်အားကုန် မောပန်းမှုရဲ့ ပြစ်ဒဏ်ကို ခံစားသွားခဲ့ရတယ်။ (ပလေတန်က အမှီမလိုက်နိုင်လို့ ပစ်သတ်ခံလိုက်ရတယ်)။ မျက်လုံးတွေထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ရစ်ဝဲပြည့်လျှံနေတဲ့ ပီယာရိုက ပလေတန် ရဲ့ ငွေးကလေးကို ကောက်ချီပြီး ခရီးဆက်ခဲ့တယ်။ တစ်လှမ်းချင်းဖြည်းဖြည်းလျှောက်နေတုန်းမှာ ခြေလှမ်းတိုင်းကို ပင်ပန်းနွမ်းလျှော့စေရတိုက်ရင်းနဲ့ ဆက်လက်ချီတက်ခဲ့တာဖြစ်တယ်။

ONE BITTER-CHILLY day the weary French, with their convoy of prisoners, pause for a rest. Lurking in the snow-shrouded pine forests is a detachment of Cossacks commanded by Dolokhov, who finds this cruel guerilla warfare a game he keenly relishes. Young Petya Rostov, who has enlisted against his parents' entreaties, persuades Dolokhov to take him along on the raid.

Swooping in at a gallop, the Cossacks override the enemy almost before the French can put up a resistance. The conflict is sharp but brief. With drawn saber, Petya charges a bearded, bloodstained Frenchman. The Frenchman aims his gun unsteadily at Petya, then his hand steadies and a shot rings out. The horse veers wildly; Petya totters in the saddle, topples off into the trampled snow and is still.

မြင်းပြင်းထန်ထန် ဒိုက်ဒိုက်တုန်အောင် အေးတဲ့နေ့တစ်နေ့မှာ မောဟန်းနေတဲ့ ပြင်သစ်တွေဟာ သူတို့ရဲ့ အကျဉ်းသားအတန်းကြီးနဲ့အတူ... အနားယူဖို့ ခေတ္တရပ်နားကြတယ်။ နင်းတွေနဲ့ ဖုံးကွယ်ပိတ်ဆီးနေတဲ့ ထင်းရှူးတောတွေထဲကနေ ကော့ဆက်မြင်းစီးတပ်ဆွယ်တစ်ခုက (တိုက်ခိုက်ဖို့...) ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုးနဲ့ ချောင်းနေတယ်။ တပ်ဆွယ်ကို ကွပ်ကဲအုပ်ချုပ်သူက ဒိုလိုကော့(စ်) ဖြစ်ပါတယ်။ သူက ရက်ရက်စက်စက်တိုက်ရတဲ့ ပြောက်ကျားတိုက်ပွဲတွေကို ကစားနည်းတစ်ခုလို စိတ်အားထက်သန်စွာနဲ့ အကြိုက်တွေ့နေတဲ့သူဖြစ်တယ်။ အသက်အရွယ် ငယ်ရွယ်သေးတဲ့ ပက်ထရာရာစတော့စ်လည်း စစ်ထဲဝင်တယ်။ မိဘတွေက စစ်ထဲမဝင်ဖို့ တောင်းပန်တိုးလျှိုးအသားနားခံတဲ့ ကြားကနေ... မိဘတွေကို ဆန့်ကျင်ပြီးဝင်တာ သူက အခုလို အလစ်အပိုက်မပေးတိုက်တဲ့ ပြောက်ကျားတိုက်ပွဲမှာ သူ့ကိုလည်း အတူတူခေါ်သွားဖို့ ဒိုလိုကော့(စ်) ကို ဖျောင်းဖျူဆာပြီး... အတူတူလိုက်လာခဲ့တယ်။

ကော့ဆက်တွေဟာ မြင်းကို ကဆုန်စိုင်းစီးပြီး ရန်သူတွေကို ဝင်စီးတယ်။ ပြင်သစ်တွေ မခုခံနိုင်မီမှာ ဝင်စီးပစ်လိုက်တာ။ တိုက်ပွဲက ရုတ်တရက်တစ်ဟုန်ထိုးတိုက်တာဖြစ်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အချိန်တို တိုအတွင်းမှာ ပြီးသွားတယ်။ (စားအိမ်ကနေ) ဆွဲထုတ်ထားတဲ့ စစ်သုံးအဖျားကော့စားရည်ကို မြှောက်ကိုင်ပြီး ပက်ထရာရာက မုတ်ဆိတ်မွေးထုရပြန်နဲ့ သွေးစွန်းနေတဲ့ပြင်သစ်တစ်ယောက်ကို တစ်ဟုန်ထိုး ဝင်ရောက် တိုက်ခိုက်တယ်။ ပြင်သစ်စစ်သားက သူ့သေနတ်ကို ပက်ထရာရာဆီ တုန်တုန်ယင်ယင်နဲ့ ချိန်လိုက်တယ်။ ပြီးတော့မှ သူ့လက်က မြဲမြဲတည်ငြိမ်သွားပြီး သေနတ်သံတစ်ချက် ထွက်လာတယ်။ (ပက်ထရာရာစီးထားတဲ့) မြင်းက သွေးရူးသွေးတမ်းနဲ့ ဖယ်ယမ်းလိုက်တယ်။ ပက်ထရာရာ မြင်းကုန်းနှီးပေါ်မှာ ဒယ်ဒယ်ငြိမ် ခြစ် သွားတယ်။ (အဲဒီနောက်) နင်းခြေထားတဲ့ နင်းတွေတွေ ဖြိုလဲကျသွားပြီး... မလှုပ်မယှက်နဲ့ ငြိမ်သက် သွားပါတော့တယ်။

ဟယ်လင်(တစ်ယောက်)တော့

စိန်ဝိတာစဘတ်မှာ

☹☹ သေသွားရှာပြီဗျာ ...!

အသက်ရှင်ကျန်ခဲ့တဲ့ ပြင်သစ်စစ်သားအချို့က ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်ဖို့ စိမ့်ကြိုးစားတယ်။ အခြားစစ်သားတွေကတော့ အလျင်အမြန်လက်နက်ချကြတယ်။ ရုရှားအကျဉ်းသားအများစုက ဝမ်းသာအားရ အော်ဟစ်ကြတယ်။ ဒါမှမဟုတ်... သူတို့ လွတ်မြောက်သွားတဲ့အတွက် မအူဝ်တီးခိုင်လောက်အောင် ဝမ်းကြွကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ ပီယာရီကတော့ အံ့အားသင့်ပိုင်တက်မိနေတဲ့အတွက် သူ လွတ်မြောက်သွားပြီဆိုတာကိုတောင် သိရှိသဘောပေါက်မှ မရှိပါဘူး။ ဒီလိုကျော့(၆)က သူ့ရဲ့ ရန်ဘက်မောင်မကြီးဆီ လျှောက်လှမ်းပြီးလာခဲ့တယ်။ သူ့ရဲ့ အရာရှိအပေါ်စတင်ရဲရည်ကို ချွတ်လိုက်ပြီး ပီယာရီရဲ့ ပန်းတွေထက်မှာ လှမ်းခြုံပေးလိုက်တယ်။ “ခင်ဗျားအနေနဲ့ သတင်းစကား မကြားရသေးတာကတော့ သေချာသလောက်ပဲ...။ ဟယ်လင်(တစ်ယောက်)တော့ စိန်ဝိတာစဘတ်မှာ သေသွားရှာပြီဗျာ...။ ဟို(တုန်းက လုပ်ခဲ့တဲ့) ဖိုက်မဲတဲ့... ယှဉ်ပြိုင်တိုက်ခိုက်ပွဲတုန်းက ခင်ဗျားအနေနဲ့ ကျွန်တော်ကို ဘယ်နှစ်ကြိမ်လောက်များ သေစေချင်လိုက်မလဲ...။ ကျွန်တော်ကတော့ ကျွန်တော်ကိုခွင့်လွှတ်ပါလို့ ခင်ဗျားကို တောင်းပန်ချင်တော့တာပဲ။”

အခုထိ အံ့အားသင့်ကြက်သေးသေးနေခဲ့ဖြစ်တဲ့ ပီယာရီက သူ့လက်ကို ဆန့်ထုတ်ပေးရုံပဲ ပေးနိုင်ပါတယ်။ ဒီလိုကျော့(၆) က ကျေးဇူးတင်စွာနဲ့ သူ့လက်ကို ဆွဲကိုင်နှုတ်သက်ပါတယ်။

ပြင်သစ်အကျဉ်းသားအုပ်စုတစ်ခုကို ဒီလိုကျော့(၆)ထံ ခေါ်လာတယ်။ “သူတို့ကို ခေါ်ထုတ်သွားစမ်း!” လို့ သူက အမိန့်ပေးလိုက်တယ်။ သူ့မျက်နှာ(သွင်ပြင်)က ရက်စက်ကြမ်းတမ်းပြီး တင်းမာနေတယ်။ “ဘာလုပ်ဖူးမယ်ဆိုတာ မင်းတို့သိတယ်(မဟုတ်လား)။” ခဏကြာတော့ ပီယာရီနဲ့ ဒီလိုကျော့(၆) တို့နှစ်ယောက် လောလောလတ်လတ်တူးထားတဲ့ ဖက်ထရာရဲ့ သင်္ချိုင်းမြှုပ်နှံခဲဘေးမှာ ရပ်နေကြတုန်း... ဗုဒ္ဓကုမ္ဘာလောင်တဲ့ ဝိုင်ဖယ်သေနတ်သက်တိုက်တစ်ခုပစ်ခတ်သံတွေ ပေါ်ထွက်လာပါတယ်။

SOME OF THE surviving French manage to escape. The others quickly surrender. Most of the Russian prisoners shout joyfully or weep uncontrollably at their rescue. But Pierre is almost too dazed to realize he is free. Dolokhov comes over to his old antagonist, takes off his officer's cape and puts it around Pierre's shoulders. “You probably haven't heard— Helene died in St. Petersburg ... How often you must have wished you killed me in that stupid duel! I want to ask you to forgive me.”

Still stunned, Pierre can only put out his hand. Dolokhov shakes it gratefully.

A group of French prisoners is brought to Dolokhov. “Take them away!” he commands, his face harsh and unrelenting. “You know what to do.” A moment later, as Pierre and Dolokhov stand beside Petya's freshly dug grave, there is the sharp crack of a rifle volley.

DISASTER AFTER disaster pursues the desperate French. In the first stages of their retreat, what is left of Napoleon's "Grand Army" must cross the Berezina River on a single pontoon bridge. The eastern bank is massed with troops. The bridge is jammed. Soldiers launch rafts into the icy river. Those who wade in soon thrash about helplessly and shout for help.

Into this floundering mass of humanity the Russian artillery begins pouring its fire. French troops still on the east side of the river are hopelessly trapped. The Russian infantry, with gleaming bayonets, moves forward for the kill.

အောင်မြင်ဖို့ရန် မျှော်လင့်ချက်ကင်းမဲ့နေတဲ့ ပြင်သစ်တွေရဲ့နောက်ကနေ ဘေးဒုက္ခတွေက တစ်ခုပြီးတစ်ခု လိုက်ပါလာပါတယ်။ သူတို့ရဲ့ ပထမအဆင့်ဆုတ်ခွာမှုမှာ... နဂိုလီယံရဲ့ လက်ကျန် ကျန်ရှိနေတဲ့ "ကြီးကျယ်ခမ်းနားတဲ့ တပ်မတော်ကြီး" ဟာ ဘီရိုင်းနားမြစ်ကို ဖြတ်ကိုဖြတ်ရုရှားဖြစ်တယ်။ အဲဒီမြစ်ကို ဖြတ်ကျော်ဖို့ကလည်း သိပ်ခဲသမ္ဗန်တံတားတစ်ခုပဲ ရှိတယ်။ မြစ်ရဲ့အရှောက်ကမ်းမှာ ကူးဖြတ်မယ့် တပ်ဖွဲ့တွေ စုပြုံပြည့်နှက်နေပါတယ်။ တံတားပေါ်မှာလည်း ပြည့်ကျပ်ပြတ်သိပ်နေတယ်။ စစ်သားတွေက ရေခဲတွေ ဖုံးလွှမ်းနေတဲ့မြစ်ထဲကို ဖောင်တွေချကြတယ်။ ရေထဲကို ဒူးခေါင်းလောက် မေါင်လယ်လောက်ထိဆင်းပြီး ဒက်ဒက်ခဲခဲ ဖြတ်လျှောက်တဲ့လူတွေဟာ မကြာခင်မှာ ကူရာမဲ့ ကယ်ရာမဲ့ဖြစ်ပြီး... ကူပါ... ကယ်ပါနဲ့ အော်နေကြရတယ်။

အဲဒီ ယက်ကန်ယက်ကန်နဲ့ စမ်းတဝါးဝါးဖြစ်နေတဲ့ လူစုလူဝေး တစ်ပုံတစ်ခေါင်းထဲကို ရုရှား အမြောက်တပ်က အမြောက်ဆန်တွေ တဖွဲ့တသံသံ သွန်သင်ပစ်တယ်။ မြစ်ရဲ့အရှောက်ကမ်းမှာ ရှိနေသေးတဲ့ ပြင်သစ်တပ်ဖွဲ့တွေဟာ မလူးသာမလွန်သနဲ့ ပိတ်မိနေကြတယ်။ ရုရှားခြေလျင်တပ်ကလည်း တပိတ်ပိတ်တောက်နေတဲ့ လုံ့လတွေနဲ့(အတူ) သတ်ပွဲကြီးကျင်းပဖို့ ရှောက်သို့ တိုးပြီး ချီတက်လာကြပါပြီ။

ON THE FAR side of the Berezina River, Napoleon and his generals watch the uneven battle. Napoleon gives commands, but his generals look helplessly at one another. The forces he commands into action—the 27th Curassiers, the Dragoons—have long since been destroyed.

At last, as the bridge blows up in a mass of smoke, spilling men and horses into the icy stream, even Napoleon realizes the helplessness of his position. He walks heavily to his sledge, sinks into his seat and, as the postilion whips up the horses, he stares forward bitterly, tears of rage in his eyes, his back to the Moscow that is now forever behind him and beyond him.

☹☹

နပိုလီယံဟာ ခါးသီးနာကြည်းစွာနဲ့
ရှေ့ဘက်သို့
ငေးစိုက်ကြည့်နေလိုက်မိတယ်။
သူ့ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာတော့
ခံပြင်းတဲ့ဒေါသမျက်ရည်တွေနဲ့
ပြည်လျှမ်းနေပါတယ်။

ဘီရိဇ်နားမြစ်ရဲ့ ဝေးကွာလှတဲ့ အခြားဘက်ကမ်းမှာတော့... နပိုလီယံနဲ့ သူ့ရဲ့ ဝိုလ်ချုပ်ကြီးတွေဟာ တစ်ဖက်တောင်နှင်း... မမျှတတဲ့တိုက်ပွဲကို ခေါင်းကြည့်နေကြတယ်။ နပိုလီယံက အမိန့်တွေ ပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့ ဝိုလ်ချုပ်ကြီးတွေက တစ်ယောက်တစ်ယောက် ကူရာမဲ့ ကယ်ရာမဲ့ ကြည့်လိုက်ကြတယ်။ တိုက်ပွဲဝင်ဖို့ သူ အမိန့်ပေးလိုက်တဲ့ အမှတ် (၂၇) ကူရေးဆီးသားသေနတ်ကိုင်မြင်းစီးတပ်ဖွဲ့ဟာ... ဟို ရှေးယခင်ကာလကတည်းက ချေမှုန်းခံခဲ့ရပြီးဖြစ်ပါတယ်။

နောက်ဆုံးမှာ တံတားဟာ မီးခိုးထူကြီးအတွင်း ပေါက်ကွဲသွားတယ်။ လူတွေ မြင်းတွေဟာ ရေခဲတမူ အေးစိမ့်နေတဲ့ ရေစီးကြောင်းထဲကို လွင့်စင်သွားကြတယ်။ နပိုလီယံ ကိုယ်တိုင်တောင်မှ သူ့ရဲ့ခိုကီးရာမဲ့အခြေအနေ... အနေအထားကို သိရှိသဘောပေါက်သွားတယ်။ သူက... သူ့ရဲ့ စွတ်စားရိုရာသို့ လေးလံတဲ့ခြေလှမ်းတွေနဲ့ လျှောက်သွားပြီး... သူ့ဘေးခံနဲ့ပေါ်ကို ပုံလျက်သားကျအောင် ထိုင်ချလိုက်တယ်။ စွတ်စားမောင်းသူ လမ်းပြက မြင်းတွေကို ကလေးပွတ်နဲ့ ရိုက်လိုက်ပြီး ထွက်ခွာသွားလိုက်တယ်။ နပိုလီယံဟာ ခါးသီးနာကြည်းစွာနဲ့ ရှေ့ဘက်သို့ ငေးစိုက်ကြည့်နေ ဖိုက်မိတယ်။ သူ့ရဲ့ မျက်ဝန်းတွေထဲမှာတော့ ခံပြင်းတဲ့ဒေါသမျက်ရည်တွေနဲ့ ပြည်လျှမ်းနေပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ကျောက်တော့ ဖော်စကိုမြို့ဘက်လှည့်ပြီး ကျော့ခိုင်းထားပါတယ်။ ယခုအချိန်မှာ နောက်ပိုင်းမှာ ဖော်စကိုမြို့ကြီးအား အမြဲထာဝရ... သူ့ရဲ့နောက်ဘက်မှာရှိပြီး... သူ လက်လှမ်းမမီတဲ့ ဟိုဘက်သို့ ရောက်ရှိသွားခဲ့ပါပြီ။

Scene 21—Natasha and Pierre Find Peace—Together

THE ROSTOVs return to Moscow to find a house full of wreckage and debris, haunted with the memories, happy and sad, to which it has been a silent witness so many years. Mary has returned with them; she and Nicholas can no longer conceal their love for each other, and Sonya has released Nicholas from his pledge.

Natasha, exploring another wing of the house, excitedly reports that it is not heavily damaged. "We still have half a house," she says, "Isn't it wonderful?" Everyone hurries off to look. But Natasha's mood changes. She pauses sadly, as if hearing the footsteps of Petya, the voice of Andrey, the chatter of a carefree family once more.

အခန်း (၂၁)

နာတာရှာနှင့် ပီယာရီက ငြိမ်းချမ်းမှုကို အတူတကွ တွေ့ရှိ

ရောင်တောင်မိသားစုတွေဟာ မော်စကိုမြို့တော်သို့ ပြန်လာကြတယ်။ အပျက်အစီးတွေ... အကျိုးအပဲ့အပျက်အစီး အစအနေတွေနဲ့ ပြည့်လှမ်းနေတဲ့ အိမ်(တစ်လုံး)ကို တွေ့ရှိကြရတယ်။ ပျော်စရာတွေ ဝမ်းနည်းစရာတွေစတဲ့ အမှတ်ရစရာအကြောင်းလေးတွေကို စိတ်ထဲမှာ ခွဲထင်လာကြတယ်။ အဲဒီအကြောင်းအရာတွေအားလုံးကို နှစ်ပေါင်းများစွာကြာအောင် ဒီအိမ်ကြီးကပဲ နှုတ်ဆိက် ငြိမ်သက်အသံမထွက်တဲ့ သက်သေအဖြစ်နဲ့ ရပ်တည်(ကြားနာခဲ့)ဖူးပြီဖြစ်တယ်။ မေဂျီလည်း သူတို့နဲ့ အတူ ပြန်လိုက်လာခဲ့တယ်။ သူ(မ)နဲ့ နီကိုလတ်စ်ကိုဟာ တစ်ဦးအပေါ်တစ်ဦးထားရှိတဲ့ မေတ္တာ တရားကို သက်လက်ပြီး ဟန်ဆောင်ဖုံးကွယ်မထားနိုင်ကြတော့ပါဘူး။ ဒီတော့ ဆိုဗာကလည်း သူ(မ)အပေါ် နီကိုလတ်စ် ထားခဲ့တဲ့ ကတိစကားတွေကို ဖြေလျှော့ခွင့်ပေးပြီး ဖယ်ထွက်ပေးလိုက် ပါတယ်။

နာတာရှာက ပင်မဆောင်ကနေ ဘေးထုတ်ထားတဲ့အဆောင်ကို သွားရောက်ပြီး စူးစမ်း လေ့လာတယ်။ စိတ်ထက်သန်တက်ကြွစွာနဲ့ အဲဒီအဆောင်ဟာ ဆိုးဆိုးဝါးဝါး ပြင်းပြင်းထန်ထန် မပျက်စီးသေးဘူးလို့ သတင်းပို့အကြောင်းကြားတယ်။ "ကျွန်မတို့မှာ ခုအထိ အိမ်တစ်ဝက်ရှိသေးတယ်။ ဝမ်းသာစို့ မကောင်းဘူးလား...?" လို့ သူ(မ)က ပြောလိုက်တယ်။ လူတိုင်းပဲ... အလောတကြီး ကတိုက်ကရိုက်နဲ့သွားကြည့်ကြတယ်။ ဒါပေမဲ့ နာတာရှာရဲ့ စိတ်က ပြောင်းလဲသွားတယ်။ သူ(မ)က ကြေကွဲဝမ်းနည်းစွာနဲ့ ခေတ္တခဏလောက်ရပ်လိုက်တယ်။ သူ(မ)ရဲ့ နားထဲမှာ ဟက်ထရာရဲ့ ခြေသံ တွေကိုပဲ ကြားယောင်မိသလိုလို၊ အင်အရရဲ့ စကားသံတွေကိုပဲ ကြားယောင်မိသလိုလို... ပူပင် ကြောင်ကြဲတဲ့ မိသားစုတွေရဲ့ အတိတ်တစ်ချိန်က ရောက်တတ်ရာရာ အပျင်မပြတ်ပြောကြတဲ့အသံတွေ ကိုပဲ ကြားယောင်မိသလိုလို...။

AS NATASHA is about to join the others, she catches sight of the dim figure of a man at the doorway. As he moves slowly forward into the light, Natasha realizes it is Pierre. With a shout of relief and joy, she rushes into his arms. "How happy I am to see you!" she exclaims.

Hand in hand, Pierre and Natasha walk through the rubble, pausing at the garden door. "You have been through so much, Pierre," says Natasha.

"Yes, and I have learned a few things. I have learned to accept the pain, the deaths and the wars. But I have also learned to accept the joys, the births, and the peace that comes after the war."

Natasha nods her head, then smiles, "You once said, Pierre, if you were the handsomest man in the world and if you were free..."

"That I would ask for your hand and love."

Tenderly, Natasha and Pierre embrace. In the slanting rays of the sun they stand together, still hand in hand. They have found each other, and peace, at last.

The most difficult thing, but an essential one, is to love life: to love it even while one suffers, because life is all, life is God and to love life means to love God.

LEO TOLSTOY

နာတာရှားက အခြားလူတွေရှိတဲ့အိမ် သွားရောက်ပူးပေါင်းတော့မယ်ဆိုတာမှ... ယောက်ျား တစ်ယောက်ရဲ့ မှုန်တစ်ခုပုံပန်းသဏ္ဍာန်တစ်ခုကို တံခါးဝမှာ လှမ်းမြင်လိုက်ရတယ်။ သူက အလင်းရောင် ရိုရာလျှောက်ကို တဖြည်းဖြည်းချင်းလျှောက်လှမ်းလာတဲ့အခါမှာတော့... အိမ်ပုံသဏ္ဍာန်ဟာ ပီယာရီပဲ ဆိုတာ နာတာရှား သိသွားတယ်။ စိတ်သက်သာရာရ... စိတ်အေးသွားမှုရယ် ပျော်ရွှင်မှုရယ်ကြောင့် အော်ဟစ်လိုက်ပြီး... သူ(မ)က သူ့ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲသို့ အလျင်အမြန်ပြေးဝင်လိုက်တယ်။ "ရှင်ကို တွေ့တာ သိပ်ကိုဝမ်းသာတာပဲ..." လို့ သူ(မ)က ဟစ်ကြွေးလိုက်တယ်။

လက်ချင်းဆွဲပြီး ပီယာရီနဲ့ နာတာရှားတို့ဟာ အုတ်ကျိုးအုတ်ပုံကြားကနေ လျှောက်သွားကြတယ်။ ဥယျာဉ်ခြံတံခါးဝမှာ ရပ်တန့်လိုက်ကြပြီး "ရှင်ဟာ သိပ်ကို ပြောင်းလဲသွားတာပဲ... ပီယာရီ" လို့ နာတာရှားက ပြောလိုက်တယ်။

"ဟုတ်တယ်... ငါက အချို့အကြောင်းအရာကိုတွေ့ကို... လေ့လာသင်ယူပြီးသွားပြီလေ...။ စိတ်ဆင်းရဲမှုတွေဒုက္ခတွေ...။ သေဆုံးခြင်းတွေ စစ်ဆိုတာတွေကို လက်သင့်ခံဖို့ ငါ လေ့လာသင်ယူခဲ့တယ်...။ ဒါပေမဲ့... ဝမ်းသာပျော်ရွှင်သွားတွေ... ဗျေဒနာခြင်းတွေ ပြီးတော့ စစ်မက်ဖြစ်ပွားပြီးနောက် ရောက်ရှိလာမယ့်... ငြိမ်းချမ်းရေးဆိုတာတွေကို လက်သင့်ခံဖို့လည်း ငါ လေ့လာသင်ယူခဲ့တယ်။"

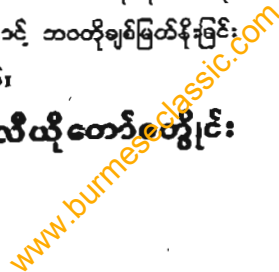
နာတာရှားက သူ(မ)ရဲ့ခေါင်းကို ညှိတ်လိုက်တယ်။ အဲဒီနောက်ပြုံးပြီး "ရှင် တစ်ခါက ပြောခဲ့ဖူးတယ်လေ... ပီယာရီ၊ အကယ်၍ ရှင်သာကမ္ဘာပေါ်မှာ ရပ်ရည်ချောပေးအပြစ်ဆုံး လူတစ်ယောက်ဖြစ်မယ်ဆိုရင်... အကယ်၍ ရှင်သာလွတ်လပ်... တဲ့..."

"ငါက မင်းရဲ့ပေတ္တာနဲ့... မင်းကို လက်ထပ်ခွင့်တောင်းမှာပဲ... လို့" (နာတာရှားရဲ့ စကား မဆုံးခင် ပီယာရီက ဆက်ပြီးပြောလိုက်တယ်။)

နာတာရှားနဲ့ ပီယာရီတို့ဟာ (တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက်) ယုယကြင်နာစွာ ပွေ့ဖက်လိုက်ကြတယ်။ ဧွေးစောင်းကျရောက်လာတဲ့ နေရောင်ခြည်တွေရဲ့အောက်မှာ... သူတို့ အတူတကွ ရပ်လိုက်ကြတယ်... ယခုထိလည်း လက်တွဲမပြုတ်ချိတ်ဆက်လျက်ပဲ။ သူတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တွေ့ဆုံကြပြီး... နောက်ဆုံးမှာ ငြိမ်းချမ်းရေးကိုလည်းတွေ့ရှိသွားကြပါပြီ။

အခတ်ခဲဆုံးဆီစွဲ ဒါပေမဲ့ မရှိမဖြစ်လိုအပ်ချက်တစ်ခုတစ်ခုတစ်ခုထဲ အသတ်ခံရင် ရပ်တည်မှုတို့ ချစ်ခြည်နိုးဆိုပါပဲ။ ဘာကြောင့်လည်းဆိုတော့ ထဝဝတာ အရာရာအားလုံး ဖြစ်တယ်။ ထဝဝတာ ဘုရားသခင်လည်း ဖြစ်တယ်။ ဒါကြောင့် ထဝဝတို့ချစ်ခြည်နိုးခြင်း ဆိုတာ ဘုရားသခင်ထံ ချစ်ခြည်နိုးခြင်းလို ဆိုလိုပါတယ်။

လီယိုတော်လော့ဇ်

CAST OF CHARACTERS

Introducing the family groups and other principal characters of War and Peace

Note : *War and Peace* is peopled with some of the most fascinating characters in all literature. Their inter-relationship is not simple, but once you have become acquainted with the families and the individuals who throng this magnificent stage, their story unfolds of its own accord before your eyes. On these two pages you are introduced to the main family groups and other principal characters of *War and Peace*. Having once come to know them, you will never forget them - or their tenderly human story.

Meet the ROSTOVS - A handsome, happy, likeable family, the Rostovs are like so many other families you know— living well and spending generously, yet always on the brink of financial difficulties; sympathetic, outgoing, congenial, but still possessing their full share of contrariness and contradictions.

ဇာတ်ကောင်များအဖြစ် သရုပ်ဆောင်သူများ

စစ်နှင့်ငြိမ်းချမ်းရေးတွင်ပါဝင်သော မိသားစုဝင်များနှင့် အဓိကဇာတ်ကောင်များကို မိတ်ဆက်ပေးခြင်း။

မှတ်ချက်။ ။ “စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး” တွင် ရသစာပေအားလုံးအနက် အလွန်စွဲမက်စိတ်ဝင်စားစရာအကောင်းဆုံး ဇာတ်ကောင်အချို့နှင့် ပြည်နက်လျှက်ရှိသည်။ သူတို့၏ဆက်နွယ်မှုသည် သာမန်ရိုးရိုးမဟုတ်။ သို့သော် အံ့ချီးလောက် စွယ်စုံပြုတင်ဆက်ထားသည် (ဇာတ်လမ်းတွင်ပါသော) မိသားစုဝင်များနှင့် သီးခြားလူပုဂ္ဂိုလ်များကို သင့်အနေဖြင့် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ သိကျွမ်းသွားပြီဆိုလျှင် သူတို့၏ဇာတ်လမ်းများကို အလိုလိုဇာတ်ရည်လည်သွားမည်ဖြစ်ပါသည်။ ဤစာမျက်နှာများတွင် စစ်နှင့် ငြိမ်းချမ်းရေး တွင်ပါဝင်သော အဓိကမိသားစုဝင်များနှင့် အခြားအဓိကဇာတ်ကောင်များကို သင့်အားမိတ်ဆက်ပေးထားပါသည်။ သူတို့ကို တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ သိကျွမ်းပြီးပြီဆိုလျှင် သင့်သည် သူတို့ကို (သို့မဟုတ်) သူတို့၏သိမ်မွေ့သည့် လူသားဆန်သော ဇာတ်လမ်းအဖြစ်အပျက်များကို မည်သည့်အခါမျှ မေ့ပျောက်တော့မည်မဟုတ်ပေ။

ဧရာဇ်တော့(စ်)မိသားစုနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

ဂုဏ်ရေပြီး ပျော်ရွှင်ချမ်းမြေ့စွာလွယ်ကောင်းသော မိသားစုတစ်ခုဖြစ်သည်။ ဧရာဇ်တော့(စ်) မိသားစုဝင်များသည် သင်သိရှိသော အခြားမိသားစုဝင် ဧ တင်တော်များများနှင့်တူညီသည်။ ကောင်းကောင်းမွန်မွန် နေထိုင်ပြီး ဂုဏ်ဂုဏ်ရေရော ဝေါပေများများသုံးစွဲကြသည်။ သို့သော် ငွေကြေးအခက်အခဲဒုက္ခရောက်တော့မည်ဆဲကို အမြဲတွေ့ကြုံရသည်။ စာနာထောက်ထားကြင်နာတတ်ပြီး ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင်ဖြင့် အချင်းချင်းသာဓာတ ဖြစ်ကြသည်။ သို့တိုင်အောင် အချင်းချင်းကြားတွင် ဝိရာဇ်ဖြစ်ခြင်း သဘောထားကွဲလွဲခြားခြင်းများလည်း အပြည့်ပါသည်။

COUNT ILYA ROSTOV - As portrayed by BARRY JONES

A kindly, inoffensive man; his goodness of heart is matched only by his ineptitude in managing financial affairs.

COUNTESS NATALY ROSTOV - As portrayed by LEA SEIDAL

Socially ambitious, more shrewd, less easy-going than her husband, she is essentially a mother-hen who lives only for her children.

NATASHA - As portrayed by AUDREY HEPBURN

The brightest spark of a very lively family; vivaciously captivating and, above all, forever her own natural, warm-hearted, impulsive self.

NICHOLAS - As portrayed by JEREMY BRETT

The handsome, forthright elder son, who is happy to leave student life for the army; his impulses, if not his actions, are always good.

မြို့စားကြီး အီလယာရော့စ်(စ်)အဖြစ် ဘာဂျိုး(စ်)က သရုပ်ဆောင်သည်။
ဖော်ရွေကြင်နာပြီး ရန်မပူတတ်သော (အေးဆေးသည့်) လူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ၏
ကောင်မြတ်သော စိတ်ဓါတ်က သူ၏ငွေရေးကြေးရေးကိစ္စရပ်များကို စိမ့်ရာတွင် မကျွမ်းကျင်
မှုများနှင့် လိုက်ဖက်ကိုင်ညီလှသည်။ (သူသည် စိတ်သဘောထားကောင်းသလောက်
ငွေကြေး ကိစ္စစိမ့်မှုတွင်ညံ့ဖျင်းလှသည်။)

မြို့စားကတော် နာတာလီရော့စ်(စ်)အဖြစ် လီးဆီးယပ်က သရုပ်ဆောင်သည်။
လူမှုရေးရည်မှန်းချက်ကြီးမားသည်။ သူ(မ)၏ခင်ပွန်းသည်ထက် သူ(မ)က ပို၍လိမ္မာပါးနပ်
ပြီး ပိုမို၍အပူအပင်မထားချုပ်ဖြစ်သည်။ သူ(မ)သည် အခြေခံအားဖြင့် သူ(မ)၏သား
သမီးများအတွက်သာ အသက်ရှင်နေထိုင်လျက်ရှိသည်။ မိခင်ကြက်မကြီးတစ်ကောင်သဖွယ်
မေတ္တာကြီးမားသူဖြစ်သည်။

နာတာရှာအဖြစ် အော်ဒီဟက်(စ်)ဘန်းက သရုပ်ဆောင်သည်။
အလွန်ရွှင်မြူးတက်ကြွသည့် မိသားစုတစ်ခု၏ အတောက်ပဆုံးမီးပွင့်အလား ထိန်လင်းထင်ရှား
သည့်သူ (အိမ်ဆည်းလည်းကလေး) ဖြစ်သည်။ သွက်လက်ချက်ချာ၍ညှိယူဝမ်းစားနိုင်သူ
ကလေးဖြစ်သည်။ သူ(မ)၏ ပင်ကိုယ်သဘာဝသည် သနားစာနာတတ်သော၊ စိတ်လိုက်
မာန်ပါလုပ်တတ်သောစိတ်က အားလုံးထက်ပိုမိုလွန်ကဲသည်။

နီကိုလစ်(စ်)အဖြစ် ဂျာဂျီဘရက်က သရုပ်ဆောင်သည်။
ရော့စ်(စ်) မိသားစု၏ ရုပ်ရည်ချောမော၍ ရိုးသားပွင့်လင်းသော သားအကြီးဖြစ်
သည်။ ကျောင်းသားဘဝကို စွန့်လွှတ်၍ တပ်မတော်သို့ဝင်ရောက်ရန် ဆန္ဒရှိသူဖြစ်သည်။
သူ့ကိုယ်တိုင် (တကယ်) လုပ်ဆောင်ချက်မဟုတ်ဘဲ သူ၏အတွင်းစိတ်အရှိန်အဟုန်လှုံ့ဆော်
မှုများမှာ အမြဲထာဝရကောင်းမွန်သည်။

PETYA - As portrayed by SEAN BARRETT

The youngest child of the family, sharing Natasha's impulsiveness and Nicholas' infatuation with military glory.

SONYA - As portrayed by MAY BRITT

A "poor relation" of the Rostovs, who has lived with them since childhood; she is hopelessly in love with Nicholas.

Meet the BOLKONSKYS - Dominated by the crotchety old prince, a retired general, the Bolkonskys are wealthy aristocrats, holding themselves somewhat aloof from society.

OLD PRINCE BOLKONSKY - As portrayed by WILFRED LAWSON

Once a leading figure of the Russian Court, he has spent his late years as a tyrannical, domineering recluse on his country estate.

ပက်ထရာအဖြစ် ဆင်းဘာဂက်က သရုပ်ဆောင်သည်။

ရောင်စတော့(စ်) မိသားစု၏အငယ်ဆုံးသားဖြစ်သည်။ နာတာရှည်စိတ်လိုက်မာန်ဝါလုပ်တတ်မှု၊ နီကိုလပ်(စ်)၏ စစ်မြေပြင်မှရသည့် ဂုဏ်ရည်ကို အရေးအမှူးစွဲလမ်းမှု တို့တွင် စိတ်ဝင်တင်ခြင်းတူသည်။

ဆွန်ညာအဖြစ် မေဘရစ်က သရုပ်ဆောင်သည်။

ရောင်စတော့(စ်) မိသားစု၏ဆင်းရဲသော ဆွေမျိုးတစ်ဦးဖြစ်သည်။ တိုမိသားစုနှင့်အတူ ကလေးဘဝကတည်းက နေထိုင်လာခဲ့သည်။ သူ(မ)က နီကိုလပ်(စ်) အပေါ်အလွန်အကျွံ ချစ်မြတ်နိုး(မိ)သည်။

ဘိုလ်ကွန်စကို မိသားစုနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း

ဘို(လ်)ကွန်စကို: မိသားစုများမှာ ကြွယ်ဝချမ်းသာသော မင်းမျိုးစီးနွယ်များဖြစ်ကြသည်။ အငြိမ်းစားခိုလှုံချုပ်ကြီးတစ်ဦးလည်းဖြစ်၊ စိတ်တိုစိတ်ဆတ်သည့် အသက်ကြီးရင့်သော မင်းသားကြီးလည်းဖြစ်သော ဘို(လ်)ကွန်စကို: ၏ စိုးမိုးခြယ်လှယ်မှုနှင့်ရသော မိသားစုဖြစ်သည်။ လူ့အသိုင်းအဝိုင်းတစ်ခုစီမှာ ကင်းကင်းလွတ်လွတ်နေရန် မိမိတို့ကသာ ထိန်းသိမ်းထားသည်။

မင်းသားကြီး ဘို(လ်)ကွန်စကိုအဖြစ် ပိလ်ဝရက်လောဆန်က သရုပ်ဆောင်သည်။

ရုရှားနှင့်တော်တွင်း တစ်ချိန်က အဓိကအရေးပါသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။ သူ့ဘဝ၏ နှောင်းပိုင်းကာလတွင် သူ၏ကျေးလက်စံအိမ်ကြီး၌ နိုင်လိုမင်းထက်ခိုလ်ကွန်စိုးမိုးခြယ်လှယ်ပြီး တစ်ကိုယ်တည်း စကော့ကွင်းနေထိုင်သူဖြစ်သည်။

ANDREY- As portrayed by MEL FERRER

Haughty and reserved, thoughtful and earnest, he can be free and warm-hearted only with a close friend such as Piere.

LISE - As portrayed by MILLY VITALE

Andrey's bride, known as "the little princess," an attractive young creature, she is apparently popular with everyone except her husband.

MARY - As portrayed by ANNA MARIA FERRERO

Earnest, deeply religious, her chief purpose in life seems to be her sincere devotion to her father and her brother.

Meet the KURAGINES - With the exception of great wealth, the Kuragine family seems to have everything - social position, influence, remarkable good looks. Perhaps the one missing ingredient is the one that counts most, character.

အင်ဒရေအဖြစ် မဲလ်ဖာရာက သရုပ်ဆောင်သည်။

မာနကြီးသော တည်ကြည်ထူးမြဲကြီးသော စဉ်းစဉ်းစားစားလုပ်ကိုင်တတ်ပြီး (အရာရာကို) အလွန်အလေးအနက်ထား စဉ်းစားဆန်းစစ်သောသူဖြစ်သည်။ ပီယာရီ ကဲ့သို့ရင်းနှီးသော သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နှင့်တွေ့ပွဲသာလျှင် မိမိချုပ်တည်းထားရသမျှကို ဖွင့်ဟနိုင်ပြီး လွတ်လပ်သွားသည်။ ကြင်နာရှုသနားစာနာတတ်သည်။

လီစီအဖြစ် မီလီဝိုက်တေးလ်က သရုပ်ဆောင်သည်။

အင်ဒရေ ၏ကြင်ရာတော်ဖြစ်သည်။ "မင်းသမီးလေး" ဟု လူသိများသည်။ ဆွဲဆောင်မှုရှိပြီး ရုချင်ဖွယ်ကောင်းသည့် နုပျိုသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။ သူ(မ)၏ယောက်ျားမှလွဲ၍ လူတိုင်းက နှစ်သက်မြတ်နိုးတန်ဖိုးထားသော ရေပန်းစားသူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

မေရီအဖြစ် အန်နာမာရီယာဖာရာဂို က သရုပ်ဆောင်သည်။

အလွန်အလေးအနက်ထားသော၊ ဘာသာတရားအလွန်ကိုင်ရှိုင်းသောသူဖြစ်သည်။ ဘဝတွင် သူ(မ)၏အဓိက ရည်ရွယ်ချက်မှာ သူ(မ)၏ဖခင်တော်နှင့် သူ(မ)၏အစ်ကိုတော်တို့အပေါ် စစ်မှန်သောသံယောဇဉ်နှင့် မြှုပ်နှံထားရန်ဖြစ်ဟန်ရှိသည်။

ကုရာဂျင် မိသားစုနှင့်တွေ့ဆုံခြင်း။

ကြီးကျယ်သောစည်စိမ့်ချမ်းသာမရှိသည့်မှလွဲ၍ ကုရာဂျင် မိသားစုမှာ လူနေမှုအဆင့်အတန်း အရှိန်အဝါပြုလာတီကွဲပရီခြင်း အံ့ဩဖွယ်ကောင်းလောက်အောင် ထူးခြားသော ဥပမာရပ်၊ ရပ်ရည်သွင်ပြင်များရှိခြင်း စသည်ဖြင့် . . . အရာရာပြည့်စုံသည်ဟုထင်ရသည်။ အရေးပါဆုံး ဖြစ်ကောင်ဖြစ်မည်အရာတစ်ခုကား ကင်းလွတ်နေသည်။ ထိုအရာကား အကျင့်သိက္ခာဖြစ်သည်။

PRINCE VASILI KURAGINE - As portrayed by TULLIO CARMINATI Suave and wily, he is the perfect model of the cynical diplomat who knows more than one way to gain his ends; although close to his daughter, Helene, he has no control over his wastrel son.

HELENE - As portrayed by ANITA EKBERG

"The most beautiful woman in Moscow," she could not be called mean or malevolent - perhaps selfish and unthinking would be a better description.

ANATOLE - As portrayed by VITTORIO GASSMAN

A leader of Moscow's fast young set, his only goal is the indulgence of his own whims, which generally assume feminine form.

PIERRE BEZUKHOV - As portrayed by HENRY FONDA

Earnest, generous, sometimes idealistic to the point of confusion; the inheritor of a vast fortune.

မင်းသားတစ်ယောက်ကလေးအဖြစ် တူလီယိုကာမီနာတီက သရုပ်ဆောင်သည်။

ဆက်ဆံရေးကောင်းမွန်ပြီး ဉာဏ်များသောသူ၊ မိမိ၏ရည်ရွယ်ချက်များကို ရရှိအောင်ပြုလုပ်သည်နည်းလမ်းကို တစ်ခုထက်မက ပိုမိုသိရှိသူ၊ အတ္တဆန်ပြီး လူမှုဆက်ဆံရေးလိမ္မာသည်အရာ၌အလွန်တော်သော၊ နမူနာယူရာကောင်းသော ပုဂ္ဂိုလ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ၏ သမီးဖြစ်သူနှင့် ရင်းရင်းနီးနီးဆက်ဆံမှုရှိသော်လည်း၊ ရေသာခိုလှုပ်ကြော့သားဖြစ်သူအပေါ် ထိန်းချုပ်ဆုံးမမှုမရှိသူလည်းဖြစ်သည်။

ဟယ်လင်အဖြစ် အဲန်နီတာအက်ကဘာဂျက်က သရုပ်ဆောင်သည်။

မော်စကိုမြို့၏ အချောအလှကော်ရီဖြစ်သည်။ သူ(မ)ကို ဆိုးရွားယုတ်မာသည်ဟု မဆိုနိုင်သော်လည်း တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ပြီး အစဉ်းစားအဆင်ခြင်မဲ့သည်ဟုဆိုလျှင် ပိုမိုကောင်းမွန်သော ဖော်ပြချက်တစ်ရပ်ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်မည်ဖြစ်သည်။

အနာတိုလီအဖြစ် ဗစ်တိုရီယိုဂတ်စ်မဲမင်းက သရုပ်ဆောင်သည်။

(မော်စကိုမြို့ ဆိုးသွမ်းလှငယ်စု၏ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ၏တစ်ခုတည်းသော ရည်မှန်းချက်မှာ သူ့ကိုယ်ပိုင်စိတ်ကူးပေါက်ရာကို ဗီမံယူခံစားခြင်း၊ အလိုလိုက်ခံလိုခြင်းဖြစ်သည်။ များသောအားဖြင့် မိန်းမဆန်သောအသွင်ကိုဆောင်သည်)

ပီယာရီအဖြစ် ဟင်နရီဖွန်ဒါက သရုပ်ဆောင်သည်။

(အရာရာကို) အလွန်အလေးအနက်ထားသော ရက်ရောသော၊ တစ်ခါတစ်ရံတွင် မရေရာ ရှုပ်ထွေးမှုများနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် အကောင်းဆုံးကိုသာ (မျှော်လင့်) လိုလားသူဖြစ်သည်။ အလွန်များပြားသည် စည်းစိမ်ချမ်းသာတို့ကို အမွေဆက်ခံရရှိထားသူဖြစ်သည်။

DOLOKHOV - As portrayed by **HELMUT DANTINE**

A captain of Cossacks and the daredevil friend of Anatole, but a much sharper customer than his heedless companion.

NAPOLEON - As portrayed by **HERBERT LOM**

The symbolic *deus ex machina* that sets the other characters into motion.

GENERAL KUTUZOV
As portrayed by **OSCAR HOMOLKA**

Commander-in-Chief of the Russian Army, sometimes lethargic but almost always shrewd.

PLATON

As portrayed by **JOHN MILLS**

A fellow prisoner of the French with Pierre, his peasant patience and wisdom never fail him.

"The subject of history is the life of peoples and of humanity"

LEO TOLSTOY

ဒီလိုကျေ(ပ်) အဖြစ် ဖဲလ်မက်ဒိန်တင်းက သရုပ်ဆောင်သည်။
ကော့ဆက်မြင်းစီးတပ်ဖွဲ့မှ ဒိုလ်ကြီးတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။
ထိုပြင်အနာတိုလီ၏ မိုက်ရှူးရဲ သူငယ်ချင်းလည်းဖြစ်သည်။ အပေါင်း
အသင်းအပေါ် အလေးမထားကရုမစိုက်သော သူ၏ သူငယ်ချင်းထက်
ပိုပိုပိုနက်ထက်မြတ်သူတစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

နပိုလီယံအဖြစ် ဘားဗတ်လွန်က သရုပ်ဆောင်သည်။
အခြားအခြားသော ဇာတ်ကောင်များကို လှုပ်ရှားအသက်ဝင်စေသောသူ
ဖြစ်သည်။

ပိုလ်ချုပ်ကြီး ကုတူဇော့(ပ်)အဖြစ် ဇော်စတာဟိုပိုလ်ကာ က
သရုပ်ဆောင်သည်။
ရှုရှားဘယ်မတော်ကြီး၏ ကာကွယ်ရေးဦးစီးချုပ်ဖြစ်သည်။ တစ်ခါတစ်ရံ
ထိုင်းရှိုင်းလေးကန် သည်။ သို့သော် အမြဲတမ်းလိုလိုမိမိပေးနပ်သည်။

ပလေတန်အဖြစ် ဖွန်ပေးလ်(စ်)က သရုပ်ဆောင်သည်။
ပီတာရို နှင့်အတူပြင်သစ်တို့၏ အဖမ်းခံဖော်ခံစက် အကျဉ်းသား
တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ သူ၏ တောင်သူလယ်သမားဆင်းရဲသား
တစ်ယောက်၏ စိတ်ရှည်သည်ခံနိုင်မှုနှင့် အသိဉာဏ်ပညာက သူ့အား
မည်သည့်အခါတွင်မှ သတ္တိကြောင်သွားစေသည်ဟုရှုမရိပေ။